

КОНИ МЕЙСЪН

ПИРАТЪТ
ПРИНЦ

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

КОНИ МЕЙСЪН ПИРАТЪТ ПРИНЦ

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Според законите на Османската империя всеки възкачващ се на трона нов султан е длъжен да избие братята си, за да няма живи претенденти за трона. Затова принц Тарик, вторият син на починалия султан Мурад, е принуден да избяга и да стане пиратски главатар. Един ден неговите шпиони му донасят, че корабът „Осман“ ще вземе от Алжир безценно съкровище. Но когато пленяват кораба, се оказва, че съкровището е необичайно — младата англичанка Уилоу Фоксбърн, жена със златни коси, изумрудени очи, копринена кожа и бузи с цвета на праскова. Купена за баснословна сума, тя трябва да стане перлата в султанския харем. В този момент Тарик разбира, че съдбата му е поднесла неочакван подарък — да се възползва от страстта на брат си Ибрахим за своите цели. Но сам пада в капана на прекрасната Уилоу...

ПРОЛОГ

Истанбул, Турция, 1562 г.

Смъртта крачеше из мраморните покои на султан Ибрахим.

Принц Тарик, вторият син на Мурад, неотдавна починалия владетел на Османската империя, спеше тихо до наложницата си, тялото му беше задоволено, а умът спокоен. Тъй като потъналите му в кадифе покои се разполагаха далече от основната част на двореца, принцът се намираше в блажено неведение за подлия план на поголемия си брат Ибрахим да избие братята си. Щом убиеше всички друга наследници, със сигурност никой нямаше да оспори претенциите му към трона.

Изведнъж една тайна врата, извеждаща в спалнята на Тарик, се отвори и пропусна една жена. Тя издърпа наложницата от ръцете му.

— Върви, Фатима — прошепна Салиха, побутвайки смаяната девойка към тайния ходник. — Връщай се веднага в харема.

Събуден от шума, принц Тарик се надигна на лакът. Когато видя майка си да избутва наложницата към тайната врата, разбра, че става нещо лошо. Майка му рядко напускаше харема и никога не влизаше в покоите му посред нощ.

— Побързай, синко — подкани го Салиха султан. — Обличай се. Трябва да се махнеш веднага оттук. Ибрахим избие братята си. Сега верните му еничари идват насам, за да те убият.

Ужас затъмни сивите очи на Тарик.

— Братята ми са мъртви? Всички ли?

— Да, синко, дори малкият Акбар.

Тарик навлече шалварите и ризата, напъха краката си в ботушите и посегна към ятагана.

— Ще отмъстя за смъртта им, майко.

— Не ставай глупав, Тарик — укори го Салиха султан. — Ще те посекат в мига, в който излезеш от стаята си. Трябва да бягаш. Знаем, че корабът ти се готвеше да отплава. Иди на пристанището и замини надалече, където Ибрахим няма да те намери.

Още докато тя произнасяше тези думи, Тарик чу стъпки, отекващи в празните коридори. Идваха за него.

— Ето — каза майка му, като му подаваше тежка торба.

— Вземи. Това са златото и скъпоценностите, които баща ти ми подари, докато беше жив. Не мога да те пусна да тръгнеш без нищо.

— Не мога да ги взема, майко. Те са си твои.

— Вече не ми трябват, синко.

Вратата се отвори. Тарик сграбчи ятагана си, готов да убие колкото може повече от еничарите на Ибрахим, преди да падне убит. Мустафа, капитанът на личната му охрана, гигант с очи, черни като огромната му брада, влезе в стаята.

— Верните ти стражи стоят пред вратата, принце — докладва Мустафа. — Ще задържим еничарите, докато избягаш.

Салиха султан пхна торбата със злато в ръцете на Тарик.

— Не оставяй нищо ценно — посъветва го тя, хвърляйки поглед към изящно обзаведената стая.

Грабна златната чиния и сребърни купи, инкрустирани със скъпоценни камъни, както и всичко друго ценно, което зърна, и ги пусна в един сатенен калъф за възглавница. Бутна го в ръцете на Тарик и го насочи към вратата, която водеше към един тесен балкон.

— Можеш да избягаш през покривите и по задните улички чак до пристанището. Бог с теб, синко.

Красивото лице на Тарик се стегна в маска на упорство.

— Няма да тръгна без тебе, майко.

Салиха султан погледна строго сина си.

— Ще направиш каквато ти казвам. Не ме е страх от Ибрахим. Той има нужда от мене, за да държа харема спокоен. В момента наложниците на баща ти оплакват убитите си синове. Трябва да бъда при тях.

— Не, майко, трябва да дойдеш...

— Послушай майка си — намеси се Мустафа. — Кемал ще се погрижи да не й се случи нищо лошо. Той е най-влиятелният евнух в сарая. Има доверието на Селим паша, великия везир. Довери му се, той ще опази живота на господарката Салиха. Ти трябва да останеш жив, за да отмъстиш за убитите си братя.

Тропотът от стъпки и дрънкането на оръжия се чуваха все по-силно, заедно със сърцераздирателни викове, долитащи откъм харема,

където майките оплакваха децата си.

— Колко хора още са ми верни? — запита Тарик.

— Никой от дванадесетте ти лични стражи не те изостави — каза Мустафа. — Ще задържат еничарите, докато могат. Животът им е нищо в сравнение с твоя, принце.

— Не! — извика Тарик. — Никаква смърт повече. Повикай ги да влязат. Искам да говоря с тях.

— Тарик, не се бави — замоли се Салиха султан. — Няма време.

Мустафа отвори вратата и даде знак на въоръжените стражи да влязат в покоите.

— Вие доказахте верността си към мене — започна Тарик, — но не искам да изгубите живота си, за да спасите моя. Бягайте, докато още има време.

Салиха султан видя решимостта на лицето на Тарик и разбра, че той смята да се бие сам срещу еничарите на Ибрахим. Добре познаваше сина си. Според него бягството беше избор на страхливец. Погледна към Мустафа и разбра по изражението му, че и той е стигнал до същото заключение. Лекото й кимване беше всичко, от което Мустафа имаше нужда, за да действа.

Тарик още подканваше стражите си да бягат, когато Мустафа вдигна ятагана си и стовари дръжката му по главата на своя принц. Подхвана го, преди да се свлече на пода, и го вдигна на мощните си рамене.

— Побързай — подкани го Салиха султан. — Вземи сина ми и онези, които искат да се присъединят към него в изгнанието, и бягайте на кораба му. Вярвам, че ще го опазиш, Мустафа.

— Да, господарке. Не се страхувай, ще опазя живота на принц Тарик.

Всички стражи на принца се съгласиха да го придружат, където и да ги отведе, дори на край света. Силно чукане разтърси вратата.

— Тук са, Мустафа — изшептя Салиха султан. — Братовчедът на Кемал, Хасан, има дюкян за килими на пазара. Кажете на Тарик да се обади на Хасан, когато може. Той ще предаде вестта на Кемал и Кемал ще ми каже.

Изхлипа, отдръпна се и изчезна зад тайната врата, затваряйки я след себе си.

— Заклучете и препречете вратата — нареди Мустафа, излизайки на балкона, за да скочи на съседния покрив, праметнал изпадналия в безсъзнание Тарик през широкото си рамо, — и донесете калъфката от възглавницата.

Един от стражите грабна калъфката, натъпкана със скъпоценности, докато другият запречваше вратата; след това стражите тръгнаха по покривите след Мустафа.

Прескачайки от покрив на покрив, Мустафа и стражите стигнаха до високата стена, обграждаща сарая. Един по един се спуснаха по керемидения покрив, надвиснал над стената, и скочиха на земята, намираща се на няколко стъпки под него. Мустафа предаде Тарик на един от стражите, стъпили вече на земята, после сам скочи и пак метна принца на рамо. Еничарите не бяха далече; виковете им караха хората на Тарик едва ли не да летят, докато тичаха към спасителната си цел — пристанището.

Мустафа ги водеше уверено през града и в лабиринта от сокаци, пресичащи пазара. Но още не бяха в безопасност. Ако можеше да се съди по шума от преобръщани сергии, високите виковете и тропота на тичащи стъпки, цялата турска армия ги следваше плътно по петите. Докато Тарик беше жив, щеше да представлява заплаха за султана. Само смъртта му вършеше работа на Ибрахим.

Докато тичаха през спящия град, Тарик се свести.

— Пусни ме! — изрева той.

Мустафа го остави да стъпи на земята.

— Опазих ти живота, господарю. Трябва да побързаме; еничарите не са далече.

Разбирайки, че няма друг избор, освен да бяга, Тарик последва верните си стражи до пристанището. Корабът му „Султан хатун“ трябваше да отплава с полунощния прилив. Тарик нямаше представа дали е вече полунощ, затова се замоли дано корабът още да не е отплавал. Без „Султан хатун“ той и неговите хора никога повече нямаше да видят светлината на деня.

Когато стигнаха до пристанището, Тарик нададе радостен вик. „Султан хатун“ още беше закотвен там, макар че се готвеше трескаво за предстоящото отплаване. Принцът се затича към дългия каменен кей точно когато вдигаха дъската. Завика, докато на борда не го чуха.

Заповяда да спуснат дъската. Нищо не се случи, докато капитанът не се появи на перилата.

— Кой е? — запита той гръмогласно.

— Принц Тарик. Спуснете дъската. Ние с хората ми трябва да се качим на борда. И побързайте. Еничарите на брат ми не са далече.

Дъската беше спусната незабавно; Тарик и хората му се качиха на борда.

— Издърпайте дъската! Бързо — заповяда Тарик. Котвата беше вдигната и платната се изпълниха с вятър, когато еничарите нахлуха на кея. Тарик пое кормилото, отдели кораба от вълнолома и го насочи към Мраморно море. Отвъд Босфора и Егейско море го очакваше нов живот.

1

След две години — някъде в Средиземно море

Балансирайки срещу движението на кораба, принц Тарик стоеше на мостика на фрегатата си, преименувана на „Отмъщение“ след бягството му от Истанбул. Взираше се в безкрайното синьо море, което се простираше пред него. Мустафа, дясната му ръка и първи помощник, стоеше до него.

Времето беше прекрасно, свеж ветрец пълнеше платната и „Отмъщение“ се носеше леко над водата. Фрегатата имаше две палуби и беше добре екипирана с четиридесет оръдия, използвани както трябва.

Корабът се носеше високо над водната повърхност, търсейки плячка и богатства, с които да напълни трюмовете си. Турските кораби особено много трябваше да се страхуват от Братството на пиратите, възглавявано от Тарик.

Макар че бе избягал от Истанбул, спасявайки се от сигурна смърт, той бе успял да влезе и да излезе няколко пъти от града в последните две години и да се свърже с верни приятели. Беше рискувал живота си неведнъж, за да се осведомява за здравето на майка си и да научи какво е намислил Ибрахим, но беше използвал и промъкванията си в Истанбул, за да изкара близките на своите хора от града и да ги отведе в своята крепост на остров Липси, на четиридесет мили от южния бряг на Турция.

— Може би „Осман“ не е отплавал от Алжир — предположи Мустафа. — Не сме виждали никакви кораби, откакто научихме, че той ще превозва до Истанбул някакво голямо съкровище. Може би сведенията ти са били неверни.

— Не — възрази Тарик. — Кемал никога не е давал грешни сведения на братовчед си. Корабът ще следва същия курс като всичките кораби на Ибрахим, които тръгват от Алжир. Ще го намерим и ще отмъкнем съкровището на Ибрахим. — Разсече въздуха с юмрук,

за да подчертае думите си. — Кълна се в Аллах, Ибрахим няма да го получи!

Ноздрите му се разшириха. Изглеждаше като демон. Гъстата му черна коса, разбъркана от влажния морски въздух, падаше на челото му. Ясно очертаната му челюст беше здрава и потъмняла от наболата брада, всички видими мускули по лицето и врата му се бяха изопнали. Стройното му младо

тяло с дълги крака и широки рамене бе заякнало от тежкия труд. Нищо у принц Тарик не изглеждаше меко или нежно.

Не беше същият като преди две години. Убийството на братята му го беше превърнало в отмъстителен човек с тъмни тайни, мъж, поел мисията да въздаде възмездие за тези ужасни убийства. Мъж който не искаше да знае какво е покой, докато неговите невинни братя не бъдеха отмъстени и докато Ибрахим не си получи заслуженото.

— Хасан каза, че съкровището, което Ибрахим очаква, е извънредно ценно — изрече замислено Мустафа.

Тарик кимна.

— Надявам се да е толкова ценно, че загубата му да разтрепери царствения ми брат. За нещастие, Хасан не можа да ми каже нищо повече за това съкровище, защото Кемал нему бе разказвал много. Трябваше да напусна града, преди да получа подробни сведения от Кемал; навсякъде гъмжеше от еничари. Според Хасан Ибрахим знаел, че съм влязъл тайно в града, и че искал да сложи край на това. — Изсмя се горчиво, в гласа му се долавяше нескрита омраза. — Той се страхува от мене и е напълно прав.

— Хората нямат търпение за една добра битка, принце — каза Мустафа, махвайки към пьстрия екипаж от пирати, които бяха последвали Тарик от Истанбул и се бяха втели в братството.

— И аз — отвърна Тарик. — Ще се бием, за да оцелеем, за да откраднем богатствата на Ибрахим и да защитаваме близките си.

— Те на драго сърце биха дали живота си за тебе, принце. Ти докара жените и семействата им в Липси и им създаде безопасно пристанище.

— Последваха ме в изгнанието, когато всичко изглеждаше изгубено — отговори Тарик. — Това беше най-малкото, което можех да направя.

Напрегна се, красивото му лице изразяваше жадно нетърпение.

— Подай ми бинокъла, Мустафа.

Мустафа му даде бинокъла. Тарик го вдигна пред очите си и го нагласи, докато не видя ясно някакъв обект.

— Ето го! — викна той радостно. — „Осман“. Бързо дай пълен напред, Мустафа. Ще го пресрещнем.

Мустафа пое кормилото и подкара кораба напред. След като Тарик раздаде заповедите си, палубата се оживи. Когато „Осман“ се приближи, оръдията на „Отмъщение“ вече бяха прицелени и готови за бой, всички пирати се бяха въоръжили.

— Мъчи се да бяга — изфуча Тарик. — Няма да ни изпревари. Вдигайте платната!

Вятърът изду платната и „Отмъщение“ се понесе над вълните с най-голямата си скорост. Не след дълго настигна по-бавния и по-неповратлив „Осман“.

Щом се приближиха достатъчно, Тарик извика:

— Стреляйте предупредително по мачтата!

Хората на Тарик се задействаха веднага, бяха атакували по този начин безброй пъти през изминалите две години. Пиратството беше тяхната игра и те я умееха много добре.

Първия залп засегна мачтата на „Осман“, но корабът не спря. Зави наляво, но скоро стана ясно, че не може да избяга. „Отмъщение“ го следваше неотклонно.

— Левият борд. Огън!

Възбуда разкъсваше Тарик. Ако с волята на Аллах станеше така, както искаше, тайнственото съкровище никога нямаше да стигне в Истанбул до Ибрахим.

Залп от оръдията на левия борд прекърши бизанмачтата на „Осман“. Хаос овладя борда на повредения кораб. Тарик виждаше как моряците се щурат около мачтата в усилие да поправят вредите, нанесени от оръдията на „Отмъщение“.

— Приблужи се до него, Мустафа — заповяда Тарик, — после предай кормилото на Омар. Извадете абордажните куки и пригответе дъските за прехвърляне. Искам да бъдат на място, когато се приближим достатъчно.

Мустафа побърза да изпълни нареждането на Тарик, докато той самият продължаваше да наблюдава драмата, развиваща се на борда на „Осман“. Познаваше капитан Фауд, командващия на „Осман“, и се

надяваше той да се предаде и да му даде съкровището, без да се жертва човешки живот.

„Осман“ направи нерешителен опит да стреля от десния си борд. Изстрелът не улучи и това сложи край на битката. Пиратите метнаха абордажните куки и двата кораба се съединиха. Тарик пръв скочи на дъската, разтворил широко крака и с готов ятаган. Мустафа беше плътно зад него, докато пиратите от „Отмъщение“ сграбчваха въжетата и се премятаха на борда на „Осман“, нямайки търпение да започнат да грабят.

— Предай се! — извика Тарик, скачайки на палубата.

Капитан Фауд се втурна към него.

— Не искам да се пролива кръв, както и ти, принц Тарик.

Никой от турските моряци не изглеждаше склонен да срещне принца в единоборство и капитан Фауд беше достатъчно разумен да разбере, че хората му ще бъдат победени от пиратите, които живееха и се биеха само и единствено заради плячката.

Тарик наблюдаваше през присвитите си клепачи как Фауд се бори със себе си. Знаеше, че капитанът е храбър и честен, че цени живота на хората си, но се питаше дали добрият капитан цени съкровището, което превозва, повече от живота си.

— Обещаваш ли да пощадиш хората ми? — запита Фауд. — Знам какво е, когато палубата ми стане хлъзгава от кръв.

— Предай ми кораба и съкровището и можете да си идете живи и здрави.

Фауд огледа недоверчиво пиратите, наредили се зад Мустафа.

— Хората ти ще те послушат ли?

Тарик отметна глава и се засмя.

— Моите пирати винаги ме слушат. Трябва им само съкровището, което носите.

Тъмните вежди на Фауд се вдигнаха.

— Какво знаеш за това съкровище, принц Тарик?

Външно спокоен, Тарик всъщност бе напрегнат като струна.

— Не особено много, с изключение на това, че Ибрахим очаква с нетърпение пристигането му. Няма да го получи обаче, защото аз ще го взема.

— Ела в каютата ми — покани го Фауд. — Трябва да поговорим насаме за съкровището.

— Наистина ли ще ми го предадеш?

Фауд се засмя.

— Разбира се, съкровището е твое. Възползвай се със здраве.

Капитанът даде кратки заповеди на хората си и им каза, че трябва да предадат кораба и съкровището на принц Тарик. Реакцията им не беше това, което той би очаквал. Някои мъже се изсмяха, докато други го изгледаха хитро усмихнати. Макар че неколцина замърмориха, повечето изглеждаха облекчени да се отърват от султанското съкровище.

— Вържете кораба — обърна се Тарик към Мустафа. Пиратите се разделиха, когато Тарик последва капитана в каютата му. Някои от моряците на „Осман“ го тупнаха по гърба, докато други му пожелаха късмет. Някои дори поискаха да се присъединят към пиратското братство.

— Долу Ибрахим убиецът! — извика един турски моряк; последваха одобрителни възгласи.

Тарик влезе в каютата на капитана и затвори вратата.

— Седни, принце — покани го Фауд. — Отдавна не сме говорили. — Той въздъхна. — Дните на великия Мурад отминаха. Сега трябва да се подчинявам на Ибрахим, независимо дали ми харесва или не.

Тарик седна на мястото, което му беше предложил Фауд.

— Надявах се да се предадеш, Фауд. Нямам нищо лично против тебе и ще ти пощадя живота заради баща си, защото той те обичаше.

Доволен съм да го чуя, принце. Аз само изпълнявам заповедите на Ибрахим. Имам късмет, че досега не съм те срещал в открито море. Ибрахим е убиец; малко негови поданици го уважават. Не прилича на баща си. Дори се опита да убеди великия везир, че си имал пръст в убийството на братята си. Селим не му повярва. Всички ти се възхищават заради смелостта ти и за това, че не си се озлобил като брат си.

Благодаря, че ми го казваш, Фауд. — Той стана от стола. — Все пак се налага да те освободя от товара ти. Какво носиш? Злато? Сребро? Кажки какво толкова иска да има брат ми.

Фауд поправи чалмата си и се прокашля.

— Съкровището не е това, което си мислиш, принце.

Тарик се намръщи.

— Опиши ми го.

— Най-добре да ти го покажа. Ела, принце. Последвай ме и ще видиш сам какво съкровище очаква султан Ибрахим.

— Знам колко е алчен Ибрахим, когато иска нещо — каза Тарик, излизайки след капитана, — затова нямам търпение да видя съкровището му. Да го лишавам от неща, които желае, е единствената ми цел в живота. Това е причината да се обърна към пиратството.

Фауд въздъхна и поклати глава. Тръпка на безпокойство се плъзна по гърба на Тарик. Защо капитанът не казва нищо определено? Може би няма съкровище и нарочно са го заблудили.

Спря рязко и накара Фауд да се обърне към него.

— Нещо не е наред, Фауд. Да не би съкровището да е на борда на друг кораб?

Капитанът вдигна рамене.

— Има съкровища и съкровища. Сам ще прецениш като го видиш.

Тарик се намръщи още повече. Започваше да се тревожи. Капитан Фауд говореше с гатанки. Съкровището си беше съкровище, независимо от оценките на хората. Надяваше се да отнеме от Ибрахим нещо, което той цени, което желае с цялата си душа, но поведението на Фауд го караше да се чувства странно.

Последва капитана по тесния коридор. Смяташе, че ще отидат в трюма, където обикновено се складираха товарите, но явно това съкровище беше твърде ценно, за да бъде оставено на влажно място. Тази мисъл ободри духа му, но не премахна изцяло съмненията му.

Фауд спря пред една врата в дъното на коридора. Тъмните вежди на Тарик се вдигнаха, когато видя един едър моряк да пази пред нея.

— Държиш съкровището на Ибрахим тук, под охрана?

— Да. Сега ще видиш защо.

Фауд освободи стражата и отвори вратата.

— Виж съкровището на султана, принц Тарик. Прави с него каквото искаш, защото сега то ти принадлежи. Наистина се радвам, че се отървавам от него. Причини ми много неприятности.

Тарик внимателно влезе в каютата. Сниши се тъкмо навреме, за да избегне нещо, хвърлено по него, което мина покрай главата му и се разби на пода.

После, шокиран и смутен, той я видя.

Съкровището на Ибрахим.

Една жена.

Уилоу Фоксбърн скочи със свиреп поглед към пирата, който беше нахлул в каютата, готова да се защитава, ако се наложи. Той като че ли се смая, когато я видя, и жестокото му изражение я накара да сподави един вик. Какви опасни очи, помисли тя. Хипнотизиращи сиви очи. Плениха погледа ѝ и го задържаха, но тя не отмести очи.

Дали говори английски, запита се тя.

Той не каза нищо, само я изгледа втренчено с напрегнатите си сиви ириси. Тя затаи дъх, внезапно осъзнавайки, че този мъж е нова опасност. Макар че беше облечен като турчин, имаше нещо в него, което го отличаваше от моряците на капитан Фауд.

Беше красив. Невъзможно красив. Ужасяващо красив. Сигурно беше турчин, но сребристоривите очи смекчаваха чертите му и подсказваха, че кръвта му не е изцяло турска. Никога досега не беше виждала мъж като него.

— Кой си ти? — запита тя, отказвайки да отстъпи пред плашещото му присъствие. — Чух оръдия. Нападнат ли е корабът? Пират ли си?

Потрепна, когато блестящият му поглед се спусна по нея; любопитството му беше очевидно, както и нейното.

— Говориш ли английски? — запита Уилоу. Проблясъкът в сребристите му очи може би беше изненада, но изражението му остана неразгадаемо.

Тарик беше прекалено шокиран, за да каже и една дума. Не му беше хрумвало, че съкровището на Ибрахим може да бъде жена. Не каква да е, а жена с коса от чисто злато, очи като изумруди, кожа като коприна и бузи с цвета на розата. Умът му не приемаше това, което виждаха очите. Знаеше, че Ибрахим предпочита златокоси жени, но още не е открил точно такава красавица... досега. Жената, стояща пред него, като че ли би задоволила всички изисквания на брат му.

Имаше защо. Би задоволила и камък, стига да имаше мъжки атрибут. Тарик не можеше да си спомни в харема да е имало златокоси наложници. Дори майка му беше с тъмна коса, а бе англичанка. От нея беше наследил сребристите си очи.

Погледът на Тарик се плъзна по младата жена, определяйки ценността ѝ така, както само познавач на женската красота би могъл да

го стори. Беше облечена в късо елече и прозрачна пола, която разкриваше почти всичките ѝ чарове. Едно фередже, предназначено да прикрива изящните извивки на тялото ѝ, лежеше на леглото.

Тарик се нагледа до насита на всяка сочна извивка на стройната ѝ фигура, от късия воал, който закриваше главата и раменете ѝ, до меките чехли на изящните ѝ стъпала.

— Коя е? — запита той капитан Фауд, който стоеше зад него. От смаяното изражение на жената заключи, че тя не говори техния език.

— Лейди Уилоу Фоксбърн, англичанка. Красавица, нали?

— Как е попаднала тук?

— Мехмед, роботърговецът, имал късмета да я купи от пиратите от Варварския бряг, които нападнали кораба ѝ. Той плавал от Марсилия за Англия, когато бил спрян и взет на абордаж. Жената била отведена в Алжир и продадена на Мехмед. Очевидно той разбрал, че изглежда като жените, които Ибрахим харесвал, и му я предложил за добра цена. Въпреки че цената беше много висока, Ибрахим я плати с удоволствие и ме прати да я докарам.

Фауд хвърли строг поглед към Уилоу.

— Жива беля си е, още откакто стъпи на борда. Ибрахим едва ли ще успее да я опитоми. Има огнен характер.

— Знам, че говорите за мене. Какво казвате? — запита нетърпеливо Уилоу. — Знаете ли какво е станало с камериерката ми?

Тарик погледна Фауд. Фауд вдигна рамене и каза:

— Мехмед продал камериерката на някакъв дребен благородник, Фела бил стар и известен с мекия си нрав. Момичето е в добри ръце.

— Остави ни — заповяда Тарик. — Искам да говоря с жената насаме.

— Ти говориш нейния език?

— Да. Майка ми е англичанка и ме научи на своя език. Беше истинската и единствена съпруга на Мурад. Оженил се е за нея с християнска церемония. Говоря и двата езика много добре, познавам нейния християнски бог също като Аллах. Ибрахим е роден от любимата наложница на баща ми, преди той да се ожени за майка ми — продължи Тарик. — Шестимата ми полубратя са по-малки, рожби от връзките на татко с други наложници. Въпреки християнския си брак обаче той си беше истински мюсюлманин.

— Да, спомням си тази история. Дядо ти бил пратен в Истанбул с дипломатическа мисия; довел съпругата си и дъщеря си. Мурад се влюбил в майка ти от пръв поглед и поискал ръката ѝ. Тя сигурно е споделяла чувствата му, защото помолила родителите си да ѝ разрешат да се омъжи за Мурад. Дядо ти се съгласил на този брак едва когато Мурад склонил да позволи на Салиха да изповядва християнската си вяра, докато е жива.

— Мама обичаше татко — промърмори Тарик. — Смъртта му беше удар за нас. — Изражението му стана сурово. — Ибрахим няма да получи тази жена, без да си плати.

Фауд хвърли поглед към Уилоу.

— Внимавай с нея. Не може да ѝ се вярва. Когато свършиш тук, искам да знам какви са намеренията ти за моя кораб и за хората ми.

Вратата се затвори плътно зад гърба му. Скръстил ръце на широките си гърди, Тарик изгледа мрачно жената.

— Не разбирам вашия варварски език — изфуча Уилоу. — Какво ще стане с мене? Кой си ти? Какво стана с камериерката ми? Къде са ми дрехите? Това, което нося, е неприлично. Някой ще плати за тази подигравка, когато татко научи за това.

— Аз съм принц Тарик. Камериерката ти е била купена от един възрастен паша, известен с добрия си нрав.

— Слава богу. — Уилоу едва не се разпадна от облекчение. — Татко ли те прати?

Тарик се засмя — богат, плътен звук.

— Никой ли не ти каза, че си купена от турския султан?

— Роботърговецът говореше малко френски. Каза, че султан Ибрахим ме е купил за харема си.

— Аз съм Тарик, принцът на пиратите. Ибрахим е мой брат.

Тя се отдръпна ужасена.

— Пират! Този кошмар става все по-лош... ужасен сън, който няма край. Чух оръдеен изстрел. Ти ли плени кораба? Ако ме отведеш в Англия, баща ми ще ти се отплати. Той е маркиз и има високопоставени познати.

Тарик умело смени темата. Със сигурност нямаше да я води в Англия.

— Капитан Фауд каза, че се казваш Уилоу. Уилоу е дърво, върба, нали така? Или моят английски не е добър?

— Английският ти е съвършен и ти го знаеш. Уилоу означава и свобода. Искам да бъда свободна.

— Не мога да те освободя. Сега си моя пленница.

— Пленничка! Само не казвай, че ме искаш за харема си!

— Заслужава си да помисля над тази идея, но не това искам от тебе.

— Тогава защо...

— Това е дълга история. Достатъчно е да кажа, че с брат ми сме във вражда. Погрешно съм разбрал естеството на ценното съкровище, което той очаква да получи. Май ти, жено, си това съкровище, което съм се заел да отнема от Ибрахим. Макар че не си каквото очаквах, ще свършиш работа.

— Каква роля трябва да играя в играта ти с брат ти?

Сребристите очи на Тарик блеснаха, когато внезапно му хрумна по какъв начин може да се възползва от Уилоу.

— Посветих живота си на това, да накажа Ибрахим заради стари грехове. Ти, жено, ще ми помогнеш да постигна тази цел. Ще предложи на Ибрахим размяна — ти срещу един човек, който ми е скъп.

Тарик мислеше за майка си, която не беше виждал от две години. Макар че беше искал на няколко пъти тя да бъде освободена, Ибрахим бе отказал да я пусне. Последното послание за Тарик от сарая го беше накарало отчаяно да пожелае да освободи майка си от властта на Ибрахим. Брат му беше заплашил да убие Салиха султан, ако Тарик не се предаде. Тарик се надяваше да успее да изтъргува съкровището на Ибрахим срещу освобождението на майка си, без да се предаде лично. Може би този план все още би могъл да се осъществи.

Уилоу го изглежда невярващо.

— Какво те кара да мислиш, че брат ти ще се съгласи на размяна? Придаваш ми прекалено голямо значение, пирате. Животът на жените не се цени особено много във вашия свят. Аз няма да съм ти от полза. Върни ме в Англия.

— Грещиш, жено. Ибрахим те желае силно още преди да те е видял. Ще се възползвам от страстта му в своя изгода.

— Не очаквай помощ от мен — изсумтя Уилоу. — Плениха ме, блъскаха ме, унижаваха ме, облякоха ме в неприлични дрехи и ме

продадох като кобила на този, който даде най-високата цена. — Тя тропна с крак. — Настоявам да ме отведеш у дома!

Тарик се засмя.

— Сгрешили са ти името, Уилоу. Върбата се огъва пред вятъра, но се съмнявам, че ти ще се огънеш. Хайде, време е да тръгваме.

— Да тръгваме ли? Къде ще ме заведеш?

— На моя кораб. Капитан Фауд ще съобщи моите условия за откупуването ти на султан Ибрахим. Сложи си фереджето. Красотата ти трябва да бъде покрита.

Уилоу изсумтя.

— Защо? Красотата ми като че ли не ти влияе особено.

Тарик не се осмели да ѝ каже колко грешни. Втвърдяваше се само като я погледнеше.

— Такъв е обичаят — изръмжа той грубо. — Жените трябва да бъдат скрити от всички с изключение на близките роднини. Наметалото ще те защити от нежелателно мъжко внимание.

Мърморейки, тя наметна фереджето. Тарик посегна да закопчае плата, който щеше да закрие цялото ѝ лице с изключение на невероятните зелени очи. Погледите им се срещнаха. Ръката му замръзна, после се плъзна по бузата ѝ.

— Толкова е нежна — прошепна той. — Чудя са... Дали устните ти също са толкова меки като кожата ти?

— Не ме докосвай! — изсъска Уилоу, изплъзвайки се, когато той понечи да вкуси устните ѝ.

Тарик замръзна и изрече с глас, лишен от всякаква емоция:

— Права си, разбира се. Ибрахим очаква девица. Ако те взема, няма да ми свършиш никаква работа. — Вгледа се в лицето ѝ. — Недокосната си, нали?

Дъхът на Уилоу заседна в гърлото ѝ.

— Вярвам, че вече е доказано. Роботърговецът накара да ме прегледат, преди да ме предложи на султана. — Тя потръпна. — Не беше приятно преживяване.

Лицето на Тарик остана все така безизразно. Състраданието нямаше място в неговата професия. Опитвайки се да не мисли как Ибрахим отнема девствеността на Уилоу, Тарик закрепил воала ѝ и я изведе от каютата.

Тя излезе на палубата и замръзна.

— Хората ти са свирепи, не ми харесват.

Тарик предполагаше, че неговите пирати наистина изглеждат варварски на една благородна английска дама. Повечето носеха бради и чалми. На поясите им висяха ятагани и всякакви други оръжия; облеклото им бе смесица от дрипави арабски и западни дрехи.

— Няма да ти сторят нищо — каза той. Капитан Фауд се присъедини към двамата.

— Говорих с хората си и те искат да станат част от братството. Съгласен ли си?

— Зависи — отвърна Тарик. — Още един кораб ще ми е от полза в моята малка флота. Колкото повече кораби и хора имам под свое командване, толкова повече ще мога да гоня търговците на Ибрахим. Хората ти искат ли това, което и ти?

— Ние с тебе добре знаем какво ще направи Ибрахим с мене и хората ми, когато научи, че съм изпуснал съкровището му. Ще ме осъди на смърт без никакви угризения. Предпочитам живота, принце.

— Надявах се да съобщиш на Ибрахим условията ми за размяна, но ще се свържа с него по обичайните канали. Корабът ти ще получи ново име и ще плава под моя флаг. Ще отговаряш пред мене за всичко. Можеш да спираш който кораб си пожелаеш и да делиш плячката между хората си, като отделяш моите двадесет процента, разбира се. Основната ти цел обаче ще бъде да нападаш и да ограбваш кораби под турски флаг. Приемаш ли условията ми?

— Да, приемам ги — отговори Фауд.

— Добре. Ще уредя жените, децата и наложниците ви да бъдат изведени от Турция и прехвърлени в моята крепост на Липси.

— Липси. Добър избор за крепост — каза Фауд. — Стига гърците да нямат нищо против. Островът е техен, нали знаеш.

— Да, но и островът, и шепата обитатели отдавна не са грижа на Гърция. И Турция не се интересува от тях. Възнамерявам да закарам лейди Уилоу на Липси. На южния бряг има залив с дълбоки води и вълнолом, там можем да закотвим корабите си. Твоят ще бъде петият във флотата ми. Колко време ти трябва, за да го поправиш?

Капитан Фауд огледа щетите, нанесени от „Отмъщение“.

— Няма да е много. Може би няколко дни.

— Ще осведомя хората си за твоето решение да влезеш в братството.

С тези думи Тарик остави Фауд, за да поговори с хората си.

— Какво става? — запита Уилоу.

— Трябва да се потрудиш да научиш турски — посъветва я Тарик. — Ще ти бъде от полза, когато заживееш в харема.

Уилоу се наежи.

— Няма да стана сексуална робиня на някакъв султан! Татко ще ме намери и ще ме върне у дома. Нямам желание да уча варварския ви език.

Един мускул се стегна на челюстта на Тарик. Лейди Уилоу трябваше да се научи да си сдържа езика, ако иска да доживее до старини. Щом стигнат благополучно на Липси, щеше да я научи какво представляват дворцовите интриги и какво трябва да прави, за да оцелее. Това беше най-доброто, което би могъл да стори за нея, преди да я прати на брат си. Не че ѝ желаше злото, но просто трябваше да има срещу какво да размени майка си. Ибрахим искаше тази руса богиня, а Тарик искаше майка му да бъде в безопасност.

Грабвайки Уилоу в силните си ръце, Тарик тръгна по палубата, скочи на дъската и я отнесе на борда на „Отмъщение“.

Пусна я да стъпи и веднага насочи вниманието си към своя кораб и към хората си, които го бяха последвали обратно на „Отмъщение“.

— Откачете куките! — извика той. — Приберете дъските и разгънете платната! Кормчия, дръж курс към Липси.

2

Тарик тичаше напред-назад, раздавайки заповеди, докато хората му се суетяха около Уилоу, без да ѝ обръщат особено внимание. Щом „Отмъщение“ потегли, Мустафа се обърна към своя принц с лице, потъмняло от ярост.

— Не мога да повярвам, че взе жената от кораба, а остави съкровището. За какво ни е тази жена, щом искаме ценностите? Какво стана със съкровището? Информацията на Кемал лъжлива ли излезе?

Тарик махна към Уилоу.

— Аз прехвърлих съкровището на борда на „Отмъщение“. Тя е съкровището. Казва се Уилоу. Претендира, че баща ѝ бил английски маркиз.

Черните очи на Мустафа се разшириха в неверие.

— Сигурно се шегуваш, господарю. Какво ѝ е толкова изключителното на тази жена?

— Ибрахим желае точно тази англичанка и се е разделил с купчина злато, за да я купи за харема си.

Мустафа изглежда намръщено Уилоу, после се дръпна потресен, когато тя срещна погледа му, без да трепне. Малко мъже, какво остава за жени, досега бяха имали смелостта да му се опълчват.

— Каж ми кое прави тази жена толкова изключителна, за да разбере по-добре защо Ибрахим е така обсебен от нея — каза Мустафа.

Тарик се поколеба за момент, за да събере мислите си. Бърз поглед към предизвикателните зелени очи на Уилоу му напомни за всичко, което беше намерил за привлекателно у нея. Дъхът му спря, когато затърси думи, с които да я опише на Мустафа.

— Тя е скъпоценност между жените, по-блестяща от луната и звездите. Косата ѝ блести като току-що отсечена златна монета, а кожата ѝ е гладка и сияе като изящна перла. Устните ѝ са сочни и розови, създадени за целувки... за ласки, за любов.

Тарик почувства как тялото му се втвърдява, как мъжествеността му набъбва и се размърда неудобно. Не можеше да отрече факта, че иска тази английска робиня в леглото си.

— Продължавай — подкани го нетърпеливо Мустафа.

— Тялото ѝ е съвършено, кожата ѝ е гладка като коприна, а гърдите ѝ са достатъчно големи, за да запълнят ръцете ми, без да преливат от тях.

Тарик си пожела да беше могъл да види зърната ѝ, но те не личаха под късото елече.

— Тя е наистина съкровище — призна той. — Ибрахим може да ѝ се наслаждава на воля, след като освободи майка ми.

Мустафа потърка небръснатата си брада.

— Ибрахим няма да я иска, след като ти си я имал.

— Няма да я докосвам — изрече Тарик с нотка на съжаление. — Ще запазя девствеността ѝ заради майка си.

Мустафа се засмя, а после избухна в гръмовен смях.

— Ще видим, принце, ще видим. — Изтри сълзите, избили от смеха, с опакото на огромната си длан. — Защо не потопа „Осман“? Или поне да беше оставил няколко души да поправят мачтата и да го откарат към пристанището ни? Кораб с такова качество само ще подсили флотата ни.

— Капитан Фауд и екипажът му поискаха да се присъединят към братството. Той ще откара „Осман“ до Липси, след като го позакърпи.

— Защо ще прави това, когато си има сигурно място във флотата на Ибрахим?

— Помисли, приятелю. Ибрахим е жесток човек. Ако „Осман“ се върне без жената, Ибрахим ще се почувства предаден и ще заповяда Фауд и екипажът му да бъдат екзекутирани. Фауд не е глупак. Той предпочита живота пред смъртта, а братството предлага на него и на хората му сигурно пристанище.

— По-добре да затвориш жената в каютата си, щом е толкова хубава, както казваш — предупреди го Мустафа.

— Тя е проклета и непокорна — призна Тарик. — Може би трябва да я те оставя ти да я пазиш.

С лице, внезапно изобразило ужас, Мустафа отстъпи крачка назад.

— Не, принце, тя е твоя отговорност. Ти ще я пазиш по-добре от мене. Как ще съобщиш на Ибрахим, че си пленил жената, която той иска, и желаеш да я размениш с майка си?

— По обичайните канали. Новините ще стигнат до Кемал и той ще се погрижи да стигнат и до Ибрахим. Не мога да рискувам да се покажа в Истанбул по това време, а ти с твоя ръст прекалено биеш на очи, затова ще помоля Ахмед да отплава до един таен залив близо до Истанбул. С помощ от приятели ще си намери кон и ще отиде в града, за да предаде съобщението ми на Хасан.

— Подсигуряването на пътя му ще бъде трудно, а преговорите ще траят дълго — предупреди го Мустафа. — Ако Ибрахим се съгласи, как ще се уреди размяната?

— Ще поискам размяната да се състои в открито море, само моят кораб и този на Ибрахим — каза Тарик. — Той обаче не е глупак. Ще се опита да ме примами в Истанбул, където може да ме убие.

— Ти си бил много пъти в града през последните две години — напомни му Мустафа.

— Да, но добре маскиран, ако си спомняш. Ще имам няколко седмици да усъвършенствам плана си — Погледна към пленницата. — Погрижи се за кораба, докато придружа лейди Уилоу до моята каюта.

Тъмните вежди на Мустафа подскочиха нагоре.

— В каютата ти ли, принце? Разумно ли е това?

— Да. Тя е моя гостенка и заслужава най-доброто, което корабът ми може да ѝ предложи. Ще намеря къде да спя.

— Както искаш, господарю — каза Мустафа, покланяйки се дълбоко.

Измъчена от горещината под задушавашото черно фередже, Уилоу кипеше от яд, докато температурата на тялото ѝ се повишаваше. Не беше разбрала и една дума от казаните от принца или слугата му. Разбра, че по едно време бяха говорила за нея, и се запита дали вече са решили съдбата ѝ.

Дали пиратският принц смята да ѝ направи нещо лошо? Изглеждаше толкова свиреп, че тя искаше да се дръпне от него, когато той се обърна, за да я изгледа с онези свои поразителни очи. Но не помръдна от място и зеленият ѝ поглед не трепна.

— Ще ти покажа твоята каюта — каза Тарик.

— Къде ще ме откара корабът ти?

— В моята крепост на остров Липси. Никой нищо няма да ти направи през тези седмици или месеци, които ще са необходими, за да подготвя подробностите по размяната.

— С кого ще ме разменяш?

— Това не е твоя работа — отсече Тарик.

Уилоу нямаше нужда да ѝ се казва, че ще я разменят за съпругата или любимата наложница на Тарик; беше очевидно.

— Последвай ме — нареди рязко Тарик.

Когато Уилоу просто го изгледа втренчено, той я хвана за лакътя и я поведе към каютата, сгушена под палубата. Отвори вратата, бутна я вътре, влезе и затвори зад себе си.

Добре запозната с корабите, Уилоу веднага разбра, че луксозната каюта принадлежи на пиратския принц, но все пак запита:

— Чия е тази каюта?

— Моята.

Тя се стегна.

— А ти къде ще спиш?

— В едно килерче, влиза се през тази врата — каза Тарик, посочвайки една тясна вратичка на стената. — Обикновено тук спи прислужникът ми, но сега ще спи другаде.

Уилоу нямаше основание да вярва на Тарик, но от друга страна разполагаше с него да я защити от събратята си пирати.

— Можеш да свалиш фереджето, докато си в каютата — осведоми я Тарик.

С въздишка на облекчение Уилоу смъкна черното покривало и го хвърли настрана.

— Трябва ли да стоя само в каютата? Или мога да излизам и на палубата?

Минаха няколко безмълвни минути, докато оценяващият поглед на Тарик се плъзгаше по оскъдно облеченото тяло на Уилоу. Ако не трябваше да я достави недокосната на Ибрахим, щеше да вложи всичките си забележителни умения в съблазняването ѝ.

— Тази каюта е единственото място, където ще бъдеш в безопасност — предупреди я Тарик.

— В безопасност ли съм с тебе? — предизвика го Уилоу. — Вярвам ти не повече, отколкото на другарите ти.

— Мъдър ход — каза Тарик и кимна. — Жена, красива като тебе, не бива да вярва на никой мъж, когато става дума за добродетелта ѝ. Съзнаваш ли колко си красива, милейди? Сочните ти извивки биха изкушили и светец. Косата ти е слънчева светлина, а тялото ти е безупречно.

Думите му зашеметиха Уилоу. Беше чувала красиви фрази от лондонските дендита, но не очакваше да чуе такова нещо от този свиреп пират. Осъзнавайки, че е почти гола, тя посегна към фереджетото и го вдигна като щит пред себе си.

— Какво знаеш за светците, милорд принце? Ти си езичник.

— Майка ми е англичанка — разкри Тарик — и християнка.

Тази информация смая Уилоу, но не за дълго.

— В такъв случай трябва да знаеш колко е нередно да се затварят жените в харем! Това е против Божието учение.

— Но не и против учението на Аллах. Ако се харесаш на Ибрахим, ще бъдеш обсипана с ласки, глезена и отрупвана с подаръци. Заради собственото ти благополучие предлагам да се опиташ да му се харесаш.

Стиснала здраво устни, Уилоу тръсна упорито глава.

— Няма да стана играчка на брат ти! Няма и да приема такава съдба без борба.

Тарик я прониза с твърдия си поглед.

— Нямах избор, милейди. Ако не се бях намесил, щеше да станеш най-новата наложница на Ибрахим. Макар да си спечели малка отсрочка, окончателният резултат ще бъде същият.

— Баща ми...

— Баща ти не може да направи нищо. Вече си загубена за него. Защо ти е позволил да пътуваш сама в опасни води?

— Не бях сама. Камериерката ми ме съпровождаше. Бях на гости при майка ми в Марсилия. Двамата с татко живееха разделени от доста години и аз реших да остана при него в Англия. Посещавах мама всяка година без никакви произшествия. Татко е собственик на кораба, с който пътувах; сега за първи път „Бриз“ се натъкна на пирати.

— Винаги има първи път — изрече Тарик, — както вече си разбрала. Примири се, милейди. Вече никога няма да видиш баща си или Англия.

Гняв разтърси Уилоу.

— Не всичко е загубено. Пуснаха „Бриз“, след като бях отведена от кораба. Татко ще ме търси дори накрай света.

Мисълта да остане скрита зад стените на харема до края на живота си беше повече от това, което Уилоу можеше да понесе. Изоставяйки всякаква предпазливост, тя се нахвърли върху Тарик и го заудря с юмруци по гърдите.

— Няма да те слушам! Няма! Пусни ме, проклет да си! Отведи ме в Англия или в Марсилия, ако Англия е много далече. Кой демон ще осъди жена на живот в нечестиво робство?

Хващайки я да китките, Тарик притисна ръцете ѝ зад гърба. Тя се изви напред и тялото ѝ се опря в неговото. Той почувства как зърната ѝ щръкват при допира до гърдите му и веднага се втвърди. Изпъшка. Беше плавал прекалено дълго. Трябваше да се върне на Липси при Сафие.

С Уилоу в ръцете си не можеше дори да си спомни как изглежда Сафие, освен че косата ѝ беше черна и очите ѝ не блестяха като скъпоценни изумруди. Плътта му копнееше за Уилоу, а той обикновено просто вземаше желаното. Започна да я тласка към огромното легло и двамата се строполиха на него, когато коленете ѝ опряха ръба му и се подгънаха под нея.

Очите ѝ се разшириха; устата ѝ се отвори, за да нададе вик. Прекалено увлечен в страстта си, Тарик забрави всичко друго освен меките устни, толкова близо до неговите, и сладкия дъх, който облъхваше бузата му. Викът не успя да излезе от гърлото на Уилоу, когато устата му покри нейната. Дори неясният звук от дълбините на гърлото ѝ престана, когато целувката му стана по-дълбока и изискваща.

Уилоу затихна под него. Бяха я целували и преди, но не така. Тя изстена, когато езикът му навлезе дълбоко в устата ѝ, за да я вкуси и предизвика. Усети да я облива нещо странно, нещо започва да вибрира в най-интимната част на тялото ѝ. Не биваше да изпитва такива чувства в близост до този свиреп пират. Дори не можеше да предположи колко хора е убил!

Тя не разбра, че Тарик е пуснал ръцете ѝ, докато не почувства как пръстите му гаят гърдата ѝ. Господи, той щеше да я похити!

Откъсвайки се от устата му, тя извика:

— Каза, че няма да ми сториш зло.

Тарик премига. Какви ги вършеше, в името на Аллах! Тази жена го бе омагьосала. Колкото и много да я искаше, не биваше да я докосва. Ако вземеше девствеността ѝ, Ибрахим нямаше да я приеме. Нямаше да може да се пазари, щеше да загуби майка си, а може би и живота си.

Смъкна се от леглото и се вгледа яростно в златокосата лейди, смаян от слабоволието си. Тази жена беше опасна. Колкото по-скоро я предаде на Ибрахим, толкова по-добре.

— Това няма да се повтори, милейди. Не ми пробутвай номерата си.

Уилоу скочи на крака.

— Луд си, ако мислиш, че исках да... да ми налетиш. Всичко, което искам от тебе, е свобода.

— Това, което искаш, не е възможно. Примири се с неизбежното. Ще станеш наложница на Ибрахим веднага щом успея да се отърва от тебе. — С тези думи Тарик се обърна и излезе от каютата.

Уилоу се отпусна на леглото, разтреперана от думите му. Никога нямаше да се примири да стане сексуална робиня на един неверник.

Докосна устните си. Усещаше ги подути, също и гърдата, която Тарик беше докосвал. Този пират беше жив дявол и прекалено красив. Наистина ли беше принц? Това нямаше никакъв смисъл. Защо един принц ще става пират?

Най-вероятно беше лъжец. Тя си спомни мрачната сила на погледа му, докато я беше държал прикована към леглото. Сребристите му очи блестяха жадно. Едва бе избягала от страстта му този път. И щеше ли да има следващ?

Прониза я тръпка. Искаше ли да бъде похитена от дявол, когото познаваше, или от друг, когото не познаваше? Предпочиташе такова нещо да не се случва. Но така, както беше тръгнал животът ѝ, желанията ѝ може би щяха да бъдат пренебрегнати. Това, което наистина я плашеше, беше възможността никога повече да не види родителите си.

Една сълза се търкулна от окото ѝ и се стече по бузата. Уилоу я изтри с опакото на дланта си. Баща ѝ винаги ѝ беше казвал, че е упорита и капризна, и сигурно беше прав, но никога не се беше смятала за особено смела. Храбростта, реши тя, беше нещо, което трябваше да открие у себе си, и то много скоро. И щеше да успее,

кълнеше се. Щеше да ѝ трябва много смелост, ако искаше да се измъкне от тази ужасна ситуация.

— Дълго настанява жената в каютата си — каза Мустафа, когато Тарик се появи на палубата. — Нямаше те много време.

— Тя е истинска напаст — измърмори Тарик.

— Аха — изрече Мустафа, сякаш всякакви по-нататъшни обяснения бяха излишни.

— Знаеш ли със сигурност дали е още девствена?

— Ако питаш дали съм ѝ отнел девствеността, не, не съм, макар че едва се удържах. Красотата ѝ е ослепителна, тялото ѝ — зряло и пищно. Щях да я взема, ако не се бях осъзнал навреме. Ибрахим ще бъде доволен от нея.

Мустафа се подсмихна.

— Изненадан съм, че си могъл да се овладееш, господарю. Дълго време не сме се радвали на женска плът. Хубаво е, че се връщаме на Липси. Къде ще държиш жената на Ибрахим?

Жената на Ибрахим. Тези думи обезпокоиха Тарик.

— Уилоу ще живее в харема ми със Сафие. Ще бъде в безопасност там, докато не я предам под опеката на Ибрахим.

— Кой ще я пази от тебе, принце? Или пък от Сафие. Наложницата ти няма да приветства с добре дошла друга жена в харема. Твърде дълго те е притежавала сама.

— Недей да виждаш неприятности там, където ги няма — изръмжа Тарик. — Сафие ще се подчини на желанията ми, щом разбере, че нямам сексуален интерес към Уилоу.

— Както кажеш — изрече скептично Мустафа.

Уилоу се разхождаше нервно из каютата, търсейки оръжие, с което да може да се защити. Легенът и каната ставаха, а също и тежкият глобус и ножът за отваряне на писма, който лежеше на бюрото. Тя се надяваше, че няма да стане нужда да се бие, но не се доверяваше на принца пират. Макар устните му да казваха едно, сребристите му очи обещаваха друго.

Въпреки че положението ѝ изглеждаше безнадеждно, тя не се беше предала. Ако можеше да се вярва на Тарик, имаше няколко седмици, през които да промени намерението му да я прати на султана.

Тя отиде към големите прозорци, които гледаха към кърмата, и се взря в леките вълни, плискащи се срещу корпуса. Мислите ѝ се върнаха към Марсилия, спомни си прекрасните седмици, които беше прекарала с майка си, и как беше очаквала с нетърпение да се върне у дома при баща си и при приятелите в Лондон. Уютният ѝ свят се беше преобърнал, когато проклетите пирати бяха пленили кораба и бяха отвели нея и камериерката ѝ в робство.

Благодари на бога, че не я бяха ранили или изнасилили. Двете с Кити седяха затворени в една тясна каюта, която им бяха определили, докато не ги извлякоха навън и не ги продадоха на един роботърговец в Алжир. Все още я болеше, че я отделиха от Кити скоро след това. Макар че Уилоу отрано беше научила каква ще е съдбата ѝ, не знаеше какво е станало с Кити, докато Тарик не ѝ го беше казал.

Не знаеше нищо за остров Липси, фактически не беше и чувала за него. Но едно бе сигурно. Ако имаше начин да избяга, щеше да го открие.

Вечерта един млад прислужник ѝ донесе поднос с храна. Когато тя се опита да го заговори, той сведе очи и бързо излезе. Очевидно не разбираше и не говореше английски.

Уилоу започна да рови без апетит в пикантното агнешко с ориз, а после си легна напълно облечена. Макар че се опита да остане будна и да бди, изтощението надви добрите ѝ намерения. Спеше дълбоко, когато Тарик влезе в каютата.

Той отиде до леглото и се взря в нея. Лунните лъчи проникваха през прозорците и осветяваха тялото ѝ. Той си пое рязко дъх. Косата на Уилоу, позлатена от лунната светлина, беше разпиляна по възглавницата като златист облак. Размърда се насън и гърдите ѝ изскочиха от дълбокото деколте на елечето.

Мислите на Тарик запрепусаха, когато видя двете коралови зърна да сочат право към него. Първата му мисъл беше да вземе едната сочна пъпка в устата си и да я засмуче. Главата му сама се наведе и устата му се отвори. За щастие, мигом дойде на себе си и се отдръпна. Уилоу избра този момент да отвори очи. Нададе лек писък и веднага се надигна, несъзнавайки каква привлекателна гледка представлява с оголените си гърди.

— Какво искаш?

— Нищо — отвърна той. — Заспивай.

Отвърщайки поглед от розовите ѝ зърна, той продължи към малката стаичка, където смяташе да спи през останалата част от пътуването.

Но сънят не идваше при него. Тялото му напомняше по най-първичния начин, че не е имал жена прекалено дълго време, и че една желана жена спеше само на няколко крачки... жена, която не биваше да докосва.

Търкулвайки се по корем, Тарик пропъди сладните мисли и отвори ума си за съня.

Уилоу се събуди на следващата сутрин от силна слънчева светлина, нахлуваща през прозорците. Корабът се полюшваше леко от едната на другата страна и за миг тя помисли, че още е на кораба на баща си. Но в следния миг изпита силно разочарование, когато разпозна каютата на пиратския принц на борда на „Отмъщение“.

Тя стана, забеляза един поднос на масата и се приближи предпазливо към него. Намери закуска от сушени плодове, твърди бисквити и ориз. Кана с вода и купчина чисти кърпи до нея привлякоха погледа ѝ. Приблужи се, откри, че в каната има гореща вода, и наля малко в легена. Без да сваля очи от вратата, се изми и изтри зъбите си с кърпа, натопена в малко вода. После хапна от закуската.

Искаше да излезе на палубата, за да се порадва на слънчевата светлина и свежия морски въздух, но мразеше задушавачото фередже. Срамуваше се да се показва с елечето и прозрачните поли, които беше принудена да носи, и потърси нещо, което да я скрие, за да може да се появи пред хора без фередже.

Надявайки се пиратът да държи дрехи в каютата си, Уилоу започна усърдно да претърсва сандъка му. Беше възнаградена, когато откри спретнатата купчинка чисти дрехи. Извади едни шалвари от корав брезент, бяла риза с дълги бухнали ръкави и червен пояс.

Без да сваля очи от вратата, свали неприличните воали и навлече мъжките шалвари, като нави крачолите няколко пъти, за да не се спъне в тях. На кръста ѝ бяха прекалено широки, затова ги върза с пояса. Ризата ѝ висеше на раменете, но тя нави ръкавите и я закопча отпред колкото можа, а висящите поли напъха в шалварите.

Беше толкова доволна от резултата, че реши да изхвърли ненавистното харемско облекло и фереджето. Събирайки всички тези омразни дрехи, като си остави само меките чехли, които носеше, тя пристъпи към прозореца, отвори го и метна вързопа в морето. Малкият ѝ бунтовен акт я накара радостно да се усмихне, докато наблюдаваше как оскърбителните дрехи потъват под повърхността на водата.

Събирайки смелост, Уилоу отвори вратата на каютата и излезе на палубата. Остана в сянката на кварталдека за един дълъг момент, преди да си поеме дълбоко дъх и да излезе дръзко при перилата на кораба.

Почувства как десетки очи я гледат и усети настъпилото смаяно мълчание. Тогава всички заговориха на варварския си език и започнаха да я сочат. Тя се сети и ръцете ѝ се вдигнаха към главата. Трябваше да покрие косата си с една от плетените шапки, които беше видяла в сандъка на принца.

Осъзна яркото му присъствие още преди той да стигне до нея. Ярост извираше от него като от същински ад.

— Да не си се побъркала! — изсъска той заплашително. — Предупредих те да не излагаш на показ красотата си, нали? Как да се подчиняват хората ми, когато ти така нахално се показваш пред тях?

— Нахално ли? — извика тя. — Покрита съм от глава до пети. Дрехите ти са ми толкова големи, че съм като опакована в тях.

Погледът му беше прикован към лицето ѝ.

— Лицето ти, жено, и златната ти коса — да те погледне човек означава да те пожелае. Върни се в каютата. Ако си сложиш фереджето, ще те придружа за една обиколка по палубата.

Брадичката на Уилоу се вирна предизвикателно.

— Изхвърлих фереджето във водата.

— Какво?

Свитите му юмруци и суровите черти на лицето предупреждаваха Уилоу, че може би е отишла твърде далече.

— Аз съм англичанка, не съм туркиня, а англичанките могат да изказват мислите си и да откриват лицата си пред хора.

— Ибрахим ще нареди да те набият, ако не спазваш законите на исляма. Не си ли чувала за бастонадата? — Тя поклати отрицателно глава. — Това е наказание с бастун, с който се бие по ходилата. Ужасно боли, няма да го понесеш. Съветвам те да си сдържаш езика и да не капризничиш.

— Защо да правя това, което казваш?

— Животът ти ще бъде по-лесен, ако разбираш правилата. Повярвай, не ти желая злото. Бих те взел за своя наложница, ако нямаш други намерения за тебе.

— Не искам да бъда ничия наложница. Имам годеник в Англия.

— Забрави и него, и предишния си живот. Наложниците на Ибрахим трябва да посветят живота си на това, да му угаждат. Щом годеникът ти разбере, че няма да се върнеш, ще си намери друга жена.

Уилоу почти не се съмняваше, че Тарик казва истината. Пърси виконт Димпълтън имаше нужда от съпруга, която да му роди наследник, и без съмнение щеше да потърси друга жена въпреки възраженията на баща ѝ. Но тя нямаше да изкаже на глас съмненията си пред арогантния пиратски принц.

— Пърси и татко ще обединят силите си, за да ме намерят.

— Лъжеш се, жено. — Той я хвана над лакътя. — Ела, ще те придружа обратно в каютата. След като хората ми видяха лицето ти, трябва добре да те пазя.

Бутна я в каютата, влезе и затвори вратата зад себе си.

— Трябва ли да стоя заключена, докато стигнем твоя остров?

— Без фереджето не виждам алтернатива. Не трябваше да действаш така импулсивно.

Уилоу се взря в него, осъзнавайки, че той в действителност е привлекателен мъж — повече от всички, които беше срещала досега. Беше невероятно мъжествен и сурово внушителен. Загорелите му гърди, които се виждаха през разтворената риза, бяха целите в мускули. Краката му в шалвари, напъхани в ботушите, бяха здрави като дъбове, а ръцете под навитите ръкави на ризата — жилести и почернели от слънцето. Но лицето му беше най-поразителното у него.

За разлика от другите пирати беше гладко обръснат, дългата му черна коса беше вързана на тила с кожена лента. Хипнотизиращите му сиви очи я пленяваха. Заставяйки се да отмести поглед от лицето му, тя го плъзна по фигурата му и забеляза с ужас колко оръжия носи той. Ятаган висеше на широк кожен колан на кръста му; в него освен това той беше пъхнал кама и пистолет.

— Продължавай да ме гледаш така и ще се намериш по гръб под мене — предупреди я Тарик с глухо изръмжаване.

Уилоу отвърна поглед, лицето и се обагри в ярка червенина.

— Нямах предвид... тоест... просто преценявах противника си.

Бавна усмивка се плъзна по лицето на Тарик. Златокосата фурия се взираше в него така, сякаш беше всичко друго, само не и противник, като че ли искаше да го погълне. Дори и Сафие в най-интимните им моменти не го беше гледала така. Разтърси го силна тръпка; с последни сили се въздържа да не я метне по гръб на леглото и да я направи своя.

— Не съм ти противник, малката. Довечера, след като хората ми заспят, ще те изведе на малка разходка по палубата. Но първо трябва да намериш нещо да си прикриеш косата. — Той отвори вратата. — Следващия път, когато поискаш да направиш нещо толкова глупаво, помисли два пъти за последиците.

Тарик излезе от каютата в странно настроение. Нищо чудно, че капитан Фауд беше доволен да се отърве от Уилоу. Тази жена не се подчиняваше на никого, следваше собствените си импулси. Също като майка му, и Уилоу беше упорита и капризна. Майка му на драго сърце беше влязла в харема като съпруга на Мурад и никога не беше съжалявала, защото бе обичала мъжа си. Но Тарик знаеше, че Уилоу никога няма да обикне Ибрахим; коя жена ще обича мъж, способен да убие собствените си братя?

— Проклетата упорита жена — измърмори той.

— Тази магьосница те кара да си говориш сам — засмя се Мустафа. — Трябваше да оставиш Фауд да я задържи на кораба си, защото и двамата плавате към едно и също пристанище.

— Да, трябваше — съгласи се Тарик. — но мисля, че трябва да я наблюдавам.

— Жал ми е за Ибрахим.

— Не, на мене ми е жал за лейди Уилоу. Тя никога няма да се нагоди към живота в харема и ще пострада заради това.

— Това не е твоя грижа, господарю. Нищо друго няма значение освен живота ти и безопасността на майка ти. Аллах не случайно е поставил лейди Уилоу на пътя ти. Тя ще направи възможно да се спазариш за живота на майка си, без да жертваш собствения си живот.

Тарик изгледа критично Мустафа.

— Майка ми трябваше да дойде с мене, когато ме отвлякоха насила от сарая. Знаеш, че нямаше да я оставя, ако бях в съзнание.

— Ако беше в съзнание, нямаше да се измъкнеш жив от сарая. Нямаше да те ударя, ако майка ти не ми беше позволила да го сторя.

Тарик въздъхна.

— Много пъти сме говорили за това, Мустафа. Независимо какво сте се разбрали с майка ми, щях да остана и да се бия, за да отмъстя за братята си.

— Животът на майка ти не беше в опасност, твоят живот беше застрашен.

Тарик не отговори. Умът му още се занимаваше с изкусителната руса фурия в каютата му.

Може ли да издържи цели седмици, без да докосне Уилоу? Тя щеше ли да излезе девствена от неговата крепост? На тези въпроси той нямаше сигурен отговор.

3

Уилоу видя Тарик едва когато той се върна по-късно тази вечер, за да я придружи на разходката по палубата. Припомняйки си предупреждението му да покрие косата си, тя извади една плетена шапка, която беше намерила в сандъка му, нахлупи я на главата си и напъха косата си под нея.

— Добре, сега си готова — каза Тарик, когато пристигна и ѝ отвори вратата. Нетърпелива като дете, Уилоу излезе на палубата и се запъти към перилата. Лунната светлина освети лицето ѝ, когато тя вдигна глава към топлия ветреца и вдъхна дълбоко пресния въздух с аромат на сол.

— Звездите са толкова ярки, че мога почти да се протегна и ги докосна — каза тя. — Виж луната! Великолепна е.

— Да, великолепна е — отговори Тарик, приковал поглед към лицето ѝ. — Ще се поразходим ли? Движението ще ти се отрази добре.

Положи ръката ѝ на своята и двамата тръгнаха по палубата. Когато приближиха нощния вахтен, мъжът нарочно отвърна поглед. Уилоу не можеше да не се начуди на тази странна религия, която не позволяваше мъж да гледа жена в лицето.

— Кой е едрият мъж, когото наричаш Мустафа? — полюбопитства Уилоу.

— Мустафа беше капитан на личната ми охрана. Сега е много повече от това. Нямах да съм жив днес, нито да съм господар на „Отмъщение“, ако не беше той.

— Какво странно име за кораб.

— Може би, но името подхожда на целта ми. Отмъщение за греховете на Ибрахим срещу онези, които са ми скъпи — ето това е целта ми в живота.

— Какво е направил той?

Тарик изведнъж спря. Лицето му помрачня, обзето от болезнени спомени, които по-скоро би предпочел да забрави.

— По-добре е да не знаеш. — И тръгна отново.

Уилоу искаше да разбере какво е сторил Ибрахим, че да си спечели омразата на Тарик, но усети, че Тарик няма да ѝ каже нищо повече. Вместо това тя изрече:

— Корабът ти е голям.

Има четиридесет оръдия — обяви гордо Тарик. — „Отмъщение“ е флагманът на пиратската ми флота.

— Защо си станал пират? Този живот не подхожда на принц.

— Основанията ми не са твоя работа. Достатъчно е да кажа, че почти нямах избор. Избягах от сарая, спасявайки живота си, с неколцина верни приятели и с една торба злато и скъпоценности, които майка ми извади от сандъците си.

— Кой е заплашил живота ти?

— Много питаш, любопитна малка хурия.

— Просто поддържам разговора. Защо ми казваш „хурия“? Какво означава това?

Тарик се засмя и белите му зъби блеснаха на лунната светлина.

— Хуриите са красиви девици, които доставят удоволствие на мъжете в мюсюлманския рай.

Устата на Уилоу се отвори, а после рязко се затвори. Тя спря внезапно, извърна се и застана лице в лице с Тарик.

— Повече не ме наричай така.

Като видя извърнатото ѝ нагоре лице и очите, хвърлящи огън, Тарик помисли, че думата хурия е била измислена, за да опише тъкмо нея, Уилоу. Обвивайки ръка около тесните ѝ рамене, той я притегли към себе си. Дясната му ръка се плъзна около нея, докато лявата повдигаше брадичката и, за да срещнат устните ѝ неговата целувка. Тогава устата му плени нейната.

Вкусът ѝ беше сладък, естественият ѝ аромат — възхитително възбуждащ. През тежкия плат на шалварите, с които и двамата бяха облечени, той чувстваше нейната топлина, усещаше как собствената му възбуда отговаря на нейната. Изкушаваше се да отхвърли всякакви страхове, да я отнесе в каютата и да я научи какво означава удоволствие.

Ръцете му намериха гърдите ѝ, толкова съвършени в дланите му, че той не можа да се удържи да не погали нежните хълмчета. Чу я как си поема дъх и отпи дълбоко от устата ѝ, докато езикът му търсеше сладостта ѝ. Усети вкуса на рая.

— Прелестна вечер, нали, господарю? — чу се глас зад гърба му. Мустафа!

Тарик рязко прекъсна целувката и отблъсна Уилоу настрана.

— Какво правиш тук, Мустафа? — запита той на техния език. — Сега не е твоята вахта.

— Възхищавам се на красотата на нощта, точно като тебе. — Гласът му тежеше от укор. — Това, което вършиш, не е разумно.

— Прав си, разбира се. Може би трябва ти да придружиш лейди Уилоу на разходката ѝ. На мене не може да ми се вярва.

Той се обърна към Уилоу.

— Трябва да отида другаде. Мустафа ще те придружава, докато не се умориш и не пожелаеш да се върнеш в каютата.

— Но аз не мога да говоря с него — протестира Уилоу. — Не говоря неговия език.

— Искаше раздвижване, не разговор — изръмжа Тарик. Отдалечи се и скоро нощта го погълна.

Уилоу погледна неуверено към Мустафа и продължи да се разхожда. Капитанът тръгна зад нея, но неодобрителното му мълчание беше нямо свидетелство за ниското му мнение за нея. След няколко обиколки на палубата тя се върна в каютата, вече с поугаснало желание за чист въздух.

През следващите дни Уилоу почти не виждаше Тарик. Тя спеше, когато той се връщаше нощем в каютата, а на сутринта него вече го нямаше, когато тя се събуждаше. Мустафа идваше всеки ден малко след смрачаване, за да я придружава за разходката ѝ по палубата. Тъй като не можеше да разговаря с никого освен с Тарик, това правеше живота ѝ невероятно скучен. Тя намираще това за непоносимо и реши да се оплаче на Тарик.

Един ден по време на вечерната си разходка го зърна на кормилото. Когато се запъти към него, Мустафа изръмжа предупредително, но тя не му обърна внимание. Преди той да успее да я спре, тя се качи по стъпалата към кварталдека, за да говори с неуловимия пират. Той вдигна очи и я изгледа намръщено.

— Не можеш ли да я държиш изкъсо? — обърна се Тарик към Мустафа на турски.

— Не повече от тебе — беше отговорът на Мустафа.

— Много добре, ще поговоря с нея.

Обърна поглед към Уилоу.

— Искаш да говориш с мене ли?

— И още как! Намирам положението си за непоносимо.

Тъмните вежди на Тарик се повдигнаха.

— Какво искаш да кажеш? Не се ли храниш добре? Не се ли отнасят с уважение към тебе?

— Да, но...

— Значи няма от какво да се оплакваш.

— Напротив, милорд пирате — изсумтя Уилоу. — Страдам от липса на човешки контакти и жив разговор. Никой с изключение на тебе не разбира и не говори английски или френски. Аз твоя затворничка ли съм, или гостенка?

— Гостенка, разбира се. Никой няма да ти стори зло, докато си под моя закрила.

— Тогава се отнасяй към мене като към гостенка. Тъй като нямам камериерка или компаньонка, най-малкото, което можеш да направиш, е да разговаряш с мене.

— Не знаеш какво искаш — предупреди я Тарик.

Тя изправи рамене.

— Искам да се отнасяш към мене като към човешко същество. Никога не съм... — преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ — не съм се чувствала толкова самотна досега в живота си.

— Ще имаш непрекъснатата компания в харема на Ибрахим. Ще бъдеш обкръжена от жени.

— Не! Ще се боря с газии съдба до последния си дъх.

Тарик се взря в нея, очите му бяха замъглени, неразгадаеми.

— Ако всичко тръгне по плана, ти ще станеш наложница на Ибрахим, може би дори негова съпруга. Но разбирам защо се чувстваш изолирана. Същото ще бъде и в харема, ако не разбираш или не говориш турски. От утре ще започна да те уча на езика.

Уилоу почувства, че е спечелила малка победа. Щом научеше турски, щяха да ѝ се отворят всякакви възможности. Ако се надяваше да избяга от харема на Ибрахим, владееенето на местния език щеше да ѝ бъде от голяма полза.

Тя кимна охотно.

— Очаквам с нетърпение да започна да уча езика ти. Пожелавам ти лека нощ, пирате.

— Можеш да ме наричаш Тарик.

— Харесва ми да те наричам пират.

Вдигнала високо глава, тя се обърна и се запъти обратно към каютата, последвана от Мустафа.

След нощната разходка по палубата Уилоу се плъзна в леглото и заспа веднага. Но се събуди посред нощ в паника. Сякаш каютата се затваряше около нея. Кошмари препълваха сънищата ѝ. Видя Ибрахим да се смее, а стражите му да я държат, докато той прави каквото си иска с нея. Потискайки един писък, тя се изправи. Трепереше и се потеше обилно. Страхът за съдбата ѝ се стоварваше върху нея, изпълваше я огромна несигурност.

Надигна се, цялата скована; имаше нужда от свеж въздух, за да прогони кошмарите. Отвори вратата и веднага усети освежаващия вятрец, който люлееше кораба и изпълваше платната.

Когато понечи да нахлупи плетената шапка, един порив на вятъра я изтръгна от ръцете ѝ и я хвърли във водата. Решавайки, че тъмнината ще скрие косата ѝ, ако някой я срещне по това време на нощта, Уилоу се прокрадна внимателно към перилата. Вдигайки глава, затвори очи и с наслада пое освежителния солен въздух.

Лунният сърп висеше наред обсипаното със звезди небе и я обливаше в сребриста светлина. Тя застана с разтворени крака, за да устоява на движението на кораба, и се загледа в небето с мисълта, че никога не е виждала над Англия небе, което да се равнява по великолепието на това тук.

Беше така погълната от взирането в звездите, че не чу приближаващите се стъпки. Усети обаче нечие присъствие зад себе си секунди, преди една тежка ръка да стисне рамото ѝ. Извърна се и влетя право в ръцете на един свиреп пират. Той каза нещо, което тя не разбра. Поклати глава и отвори уста, за да извика за помощ.

Усети миризма на лук и немита плът, когато ръката му затисна устата ѝ, заглушавайки вика ѝ. Той притисна Уилоу към перилата и започна да гали косата ѝ със свободната си ръка. Тя се бореше, но пиратът беше огромен и лесно сломи съпротивата ѝ. Ръката му се отдели от косата ѝ, разкопча ризата ѝ и покри гърдата ѝ, стискайки болезнено с дебелите си пръсти.

Заговори отново, гласът му беше суров като внезапно развълнувалото се море. Тогава тя усети как ръката му намира пътя си

под пояса на шалварите ѝ. Мятайки глава, Уилоу се опита да се освободи от ръката му, за да извика за помощ, но той беше твърде силен и неумолим в похотта си.

Корабът внезапно се люшна и ръката му се плъзна — достатъчно, за да ѝ даде възможност да извика. Той изръмжа нещо в ухото ѝ и я задържа към сенките, където без съмнение възнамеряваше да я похити. Когато намери мястото, което търсеше, пиратът я бутна върху едни навити въжета и се просна върху нея, от което дъхът ѝ спря. Устата ѝ беше свободна, но не беше останал въздух в дробовете ѝ, за да издаде дори един звук, какво остава да изпищи.

Той заби нокти в ризата ѝ и успя да разголи гърдите ѝ за мръсните си ръце. Тя знаеше, че по нежната ѝ кожа ще останат белези от грубото му докосване, но това беше най-малката ѝ грижа. Защо беше излязла сама на палубата? Тарик я беше предупредил за своите хора, а тя не го беше послушала. Само да беше тук сега!

Яростен рев раздра въздуха около нея; сякаш див звяр се нахвърляше върху плячката си. Тогава нападателят отлетя и тупна като чувал с картофи, а от устата и носа му шуртеше кръв. Тарик изрева отново; Мустафа дотича при него. След няколко къси и резки фрази, изречени от Тарик, Мустафа изтегли злощастния пират настрана.

Уилоу още се бореше да се поеме дъх, когато Тарик я взе на ръце и я отнесе в каютата, положи я на леглото и се извърна, за да запали свещта. Лицето му, очертано от премигващата светлина, изглеждаше така свирепо, че Уилоу се дръпна изплашена. Очите му бяха добили сивия цвят на буреносен облак, устата беше сурово стисната.

— Направи ли ти нещо? — запита той.

Тя поклати глава, не можейки да си поеме дъх или да намери думи, за да отговори.

Тарик вдигна високо свещта, за да я погледне по-отблизо. Горещина нахлу в лицето ѝ, когато той се загледа в синините на гърдите ѝ.

— Ще го убия — изрече Тарик.

Остави свещта и отиде към умивалника. Върна се с парче мокър плат и гърненце с мехлем. Погледът ѝ не се отдели от лицето му, докато той промиваше драскотините, загрозяващи млечнобелите ѝ гърди.

— Драскотините няма да оставят белег — процеди той през зъби.
— Такава красота не бива да бъде похабявана. Абдул ще опита камшика заради безсрамието си тази вечер.

Докосването на пръстите му беше нежно. Кожата ѝ пламна, допирът му накара ярки усещания да пробягат по цялото ѝ тяло чак до пръстите на краката.

— Какво те прихвана да излизаш сама от каютата тази вечер? Очевидно не съм ти обяснил добре колко опасни са моите хора. Не са виждали жена от месеци.

— Не помислих — изшептя Уилоу. — Събудих се от един страшен сън и ми беше нужен въздух. Беше късно, помислих, че няма да има никой на палубата.

Гласът му тежеше от укор.

— Винаги има хора на палубата. — Сребристият му поглед се задържа на гърдите ѝ. — Другаде имаш ли синини?

Лицето ѝ почервеня.

— Н-не.

Горещият му поглед мина над нея. Внезапно изражението му стана сурово и той поднесе свещта по-близо. Преди Уилоу да успее да протестира, той развърза шала, който придържаше шалварите ѝ, и ги смъкна достатъчно, за да види драскотините, оставени от Абдул по корема ѝ.

Очите му пламнаха в несдържан гняв.

— Разбираш ли, че можеше да те изнасили? Тогава каква полза щях да имам от тебе?

Мисълта на Уилоу се върнала заедно с нея гневът ѝ.

— Ами моите чувства, моята болка? Нищо ли не означават? Измерваш цената ми с ползата от мене. Важна съм за тебе само защото можеш да ме замениш за човек, който ти е скъп.

Ръцете на Тарик се разтрепериха, когато започна да маже с мехлем корема и гърдите на Уилоу. Плътта ѝ беше топла и твърда под пръстите му; мисълта, че нежната ѝ бяла плът е била осквернена, едва не го накара да полудее. Такава красота не беше за очите на обикновен мъж като Абдул.

С подчертано нежелание той вдигна чаршафа до шията на Уилоу, пожела ѝ лека нощ и се обърна към вратата.

— Къде отиваш?

— Да накажа Абдул.

— Тази вечер ли?

— Не виждам защо да отлагам.

Тя преглътна мъчително.

— Стой при мене, докато заспя.

Тарик се вгледа в лицето ѝ.

— Уплашена си. — Това беше твърдение, а не въпрос.

— Аз... предполагам. Не съм страхливка, но...

Той я прекъсна, преди да беше довършила изречението си.

— Никога не съм те смятал за такава. — Приблужи се. — Много добре. Ще седя до тебе, докато заспиш. Абдул може да почака до утре. Тази случка доказва, че жените нямат място на пиратски кораб — измърмори той, настанявайки се на един стол.

Уилоу се обърна настрана, с лице към него.

— Съгласна съм. Ако ме оставиш на суша в най-близкото пристанище, ще намеря начин да се върна у дома.

— Бих те оставил, ако можех, красавице, но ми трябваш.

Тя го изгледа свирепо и се обърна към стената. Погледът му проследи изкусителната извивка на гърба и ханша ѝ под леката завивка и си пожела да можеше да се озове в леглото с нея. Намазването на драскотините ѝ с мехлем едва не му беше отнело самообладанието. Тази жена беше същинска хурия. Примамваше го с деликатния си аромат, с красотата и невинността си — невинност, за която беше започнал да съжالياва. Ако не беше недокосната, щеше да я вземе още сега, в същия този миг. Стиснал зъби, Тарик си напомни защо девствеността на Уилоу беше важна за него и се опита да не ѝ обръща внимание.

Уилоу се събуди призори. Свещта беше изгоряла, оставяйки каютата обляна в странна предутринна светлина. Висока, широкоплещеста фигура се надигна от стола. С гъвкава грациозност на тигър Тарик разкърши високото си тяло.

Сенките, които го обгръщаха, се разделиха, когато той пристъпи към леглото. Тя го загледа как се приближава; във всяка дълга, дебнеща крачка се долавяше властна мощ.

Очите му с тежки клепачи имаха цвета на сребро под тъмните извити вежди. Изглеждаше истински турчин, страховит, докато тя не погледна в очите му. Намек за нещо нежно се криеше в сребристите дълбини.

Устните му бяха плътни и дръзко чувствени, гъстите му мигли смекчаваха резките черти на лицето. Сега беше свил устни, сякаш тя беше загадка, която не може да разгадае. Уилоу затаи дъх, когато той се наведе над нея, и после бързо се изправи. Чу го да измърморва нещо.

Вгледа се в него.

— Нещо не е наред ли?

— Не. — Погали я по бузата. — Кожата ти е мека като листчетата на роза. — Загледа я мълчаливо. — Една старица в Истанбул можела да зашива ципата на жената и да ѝ връща девствеността.

Уилоу премига.

Той седна на ръба на леглото.

— Наблюдавах те цяла нощ. Нямах представа колко те искам. — Ръката му се плъзна надолу, минавайки по гърдите ѝ. — Ще убия Абдул, задето те докосна. Да, ще го направя.

Тя потръпна.

— Не е ли малко драстично?

— Не повече, отколкото си е заслужил.

— Не можеш ли да проявиш милост?

— Искаш милост за един пес, който едва не те изнасили?

— Смъртта е най-крайното наказание.

— Много добре, ще бъда милосърден, ще го лиша от ръката, която те оскверни.

— Ще му отсечеш ръката ли?

— Да, и при това ще ми благодари.

Ръката му спря при най-горното копче на ризата ѝ. Тя сграбчи китката му.

— Недей.

— Просто искам да видя дали драскотините не са загноили.

— Мога и сама да ги проверя.

Ръката му се вдигна към косата ѝ и нежно я погали. Той повдигна една от лъскавите плитки и я поднесе към устата си. Дори най-фината коприна бледнееше в сравнение с мекотата на нейната коса. Той

вдъхна дълбоко аромата на рози, после остави косата да се плъзне между пръстите му.

— Ароматът на твоята невинност ме изкушава неустоимо.

Смъкна чаршафа, който я закриваше от него. Ако не можеше да я има, поне можеше да ѝ се нагледа на воля. Беше прекарал нощта в агония. Никога не му беше липсвала сила на волята, преди да срещне тази зеленоока хурия, която му беше открадната ума и го беше накарала да забрави целта си.

— Какво правиш? — извика Уилоу, издърпвайки чаршафа.

Той отново властно го отметна.

— Искам да те съблека, да изпълня очите си с твоята красота. Искам сам да видя съкровището, което пазя. Тази нощ не беше приятна за мене. Ще отмъстя заради тебе на Абдул, но не мога да имам каквото желая.

Зората на новия ден прогони сенките, разкривайки смаяното изражение на Уилоу.

— Защо ме желаеш? Сигурна съм, че си имал жени, много по-красиви от мене.

Тарик не можа да сподави стона си. Не трябваше особено въображение, за да си представи зърното ѝ в устата си, как набъбва под ласките на езика му. Дори можеше да си представи вкуса на кожата ѝ. Борейки се срещу силната си страст, той отмести очи от тялото ѝ и ума си от бездната на съблазънта.

— Само глупак или евнух няма да те пожелае. Не си правиш услуга, като отричаш красотата си. Англичаните трябва да са слепи, ако не виждат това, което виждам аз.

— Благовъзпитаните английски господа говорят за красотата, без да оскърбяват чувствителността на жената. Те пишат поезия за нейните вежди или за сладостта на гласа ѝ.

Тарик се изсмя.

— Дано Аллах даде никога да не стана английски джентълмен. — Гласът му доби дрезгав оттенък. — Мога да те любя, без да отнема девствеността ти. Мога да те науча на неща, за които Ибрахим ще ми благодари. Тялото е чувствителен инструмент, създаден да дава и да приема наслада. Можем да прекараме часове, не, цели дни в леглото и ти да отидеш при Ибрахим практически като девица.

Уилоу се дръпна от него.

— Говориш за греховни неща, които не разбирам. Моля те, не ме докосвай. Принц или не, никой няма право на моето тяло освен онзи, за когото ще се омъжа, и то само заради продължението на рода.

Тарик се изсмя от сърце.

— Неверниците имат странни обичаи. Те смятат телата си за нещо срамно. Аз мога да те науча, че телата са инструменти на удоволствие, също както и за продължаване на рода. Кълна се, сладка Уилоу. Преди да ме напуснеш, ще бъдеш майсторка в изкуството да даваш и да приемаш удоволствие и ще се насладиш на всеки момент от ученето.

— Махай се! Отказвам да те слушам. Това са дяволски думи.

— Мислиш, че съм обладан от дявола ли?

— Ти си самият дявол.

— Нищо не знаеш за дяволите, красавице. Ибрахим е дяволът, не аз. Не ти завиждам, че си привлякла вниманието му.

— Защо ме даваш на дявола, щом мислиш така?

Тарик отвърна поглед.

— Нямам избор. Не съм коравосърдечен негодник, за какъвто ме мислиш. Щом Кемал ще те наблюдава, ще оцелееш. Онази, която се надявам да разменя срещу тебе, има нужда от моята закрила много повече от тебе.

— Кой е Кемал?

— Пазачът на харема. Той е най-влиятелният евнух в сарая. Ще те научи на обичаите и ще те закриля. Оцеляването ти зависи от това, доколко ще се харесаш на Ибрахим. И трябва да се опиташ да не си създаваш врагове в харема. Ще ти обясня всичко, което не разбираш, преди да напуснеш Липси.

Уилоу се измъкна от леглото и се дръпна от него.

— Разбирам повече, отколкото си мислиш. Вашата култура затваря жените зад стени и ги прави живи играчки. Не искам да участвам в греховните удоволствия, които ми описваш. Няма да стана робиня доброволно.

Тарик въздъхна.

— Ще правиш каквото трябва, щом разбереш, че животът ти зависи от прищевките на Ибрахим; за съжаление, прищевките му могат да бъдат непредсказуеми.

Уилоу се вгледа в лицето му.

— Какво ти е направил Ибрахим? Защо си пират, а не глезен принц, живеещ в палат?

Изречението му стана замислено. После той изрече:

— Това, красавице, е история, която ще ти разкажа друг път. Може би е по-добре да си остане неразказана. — Отправи ѝ самоуверена усмивка. — Един ден, много скоро, ще ме помолиш да ти доставя удоволствие.

— Не и в този живот — изсумтя Уилоу. — Не възнамерявам да остана твоя затворничка. Находчива съм.

Усмивка разтегна чувствените му устни.

— Очаквам с нетърпение находчивостта ти, красавице. Междувременно, след снощното нападение срещу тебе настоявам да стоиш в каютата си, освен ако не си придружена от мене или от Мустафа. Не бива да се доверяваш на никого другиго.

— След преживяването ми снощи нямам желание да излизам сама от каютата.

— Значи се разбрахме. Колкото и да искам да остана тук и да споря с тебе, трябва да се погрижа за наказанието на Абдул.

Каютата изглеждаше много по-голяма, след като Тарик излезе. Властното му присъствие запълваше пространството с животински магнетизъм и правеше каютата да изглежда по-малка.

Но Уилоу не беше слаба жена без собствена воля или собствен разум. Макар да се питаше и тайно да копнееше за онези греховни неща, които Тарик беше споменал, тя имаше волята да се противопостави на неговата съблазън и съобразителността да избяга, когато, ѝ се удадеше възможност.

Винаги беше вярвала, че ще се омъжи за благопристоен английски джентълмен, ще отглежда децата от този съюз и ще следва строгите правила на английското общество.

Макар този живот да ѝ изглеждаше скучен, Уилоу знаеше, че това е съдбата ѝ. Хрумна ѝ внезапна мисъл. Отегчението ли беше причината нейната дръзка майка францужойка да избяга от Англия след почти петнадесет години брак със сериозен английски маркиз?

Уилоу обичаше баща си и живота си в Англия, но през времето, което беше прекарала с майка си, бе започнала да вярва, че францужойките са по-свободни от английските си сестри. Моник беше

помолила Уилоу да остане с нея, но Уилоу се чувстваше повече свързана с Англия, отколкото с Франция, и бе отказала.

Тя съзнаваше, че годежът ѝ с Пърси няма да доведе до брак, дори ако има достатъчно късмет да се върне в Англия, защото скандалът със злочастното ѝ приключение ще го отблъсне от нея. Ако пожелаеше да се омъжи, баща ѝ ще трябва да ѝ купи съпруг. Франция започваше да ѝ изглежда по-добър избор, след като успееше да избяга, защото Уилоу знаеше, че майка ѝ ще я приеме безусловно.

Пронизителни крясъци прекъснаха мислите на Уилоу и тя веднага разбра, че наказанието на Абдул е започнало. Дали Тарик беше му отсякъл ръката, както беше заплашил? Или беше размислил и бе проявил милост? Виковете продължиха твърде дълго за душевния покой на Уилоу, после внезапно престанаха.

След известно време Тарик се върна в каютата. Лицето му беше строго, настроението напрегнато и неразгадаемо.

— Свърши — изрече той тихо.

— Какво му направи?

Тарик сви лице в гримаса.

— Не ми харесва да осакатявам хора, които имат нужда от крайниците си, за да преживяват. В гнева си наистина смятах да му отсека ръката, задето те е докоснал, но по-късно размислих и реших, че бичуването ще бъде достатъчно. Абдул ще се възстанови, за да ми служи отново, но ще мисли два пъти, преди да наруши пак заповедите ми.

— Радвам се, че не си го осакатил — каза Уилоу. — Не си толкова жесток, на какъвто се правиш.

Тъмните вежди на Тарик се вдигнаха.

— Не съм жесток по природа. Събития, над които нямам власт, ме принудиха да направя труден избор. Вършил съм неща, противни на природата ми, за да оцелея.

— Това, че ме държиш затворена против волята ми, също ли е против природата ти?

— Да. Жените са създадени, за да бъдат глезени и обичани. Насилието срещу жените е против учението на Аллах, както и против това на Христос. Аз обожавам жените. Да им давам удоволствие е едно от любимите ми занимания. Един ден ще изпиташ страстта ми и ще

прецениш сама. Моите планове за бъдещето ти са необходими, за да запазят една жена, която обичам и уважавам повече от всички други.

— Разкажи ми за нея. Много ли е красива?

— За мене е.

— В опасност ли е?

— Имам основание да смятам, че да.

— От Ибрахим?

— Да. Той е бесен, понеже не позволявам на корабите му да стигнат там, закъдето плават. Заплаши жената, която обичам, ако не се предам.

— Не мога да ти помогна. Не знам какво се е случило между тебе и брат ти, но аз не съм решението на проблема.

Тарик стигна на нея с две дълги крачки и я притегли към себе си.

— Грещиш, сладка Уилоу. Ти си точно това, от което имам нужда, за да се пазаря за ма... за жената, която обичам.

И я целуна.

4

Тарик плъзна ръце по бузите на Уилоу и я притегли, за да срещне устата му. Ръцете ѝ се вдигнаха към гърдите му с намерението да го отблъснат, но тя се поколеба, когато усети силното биене на сърцето му и топлината на кожата му през фината материя на ризата. Усещането беше толкова вълнуващо, че тя усети как волята ѝ се стопява. Устните му докоснаха нейните веднъж, още веднъж, после ги плениха със свирепост, която разтърси сетивата ѝ.

Когато езикът му потърси нейния, тя го допусна. Докато ръцете ѝ се плъзгаха по очертанията на мускулите му, той си пое остро дъх и това я върна към действителността. Тя ахна и го отблъсна, закривайки уста с ръката си. Той се вгледа в лицето ѝ с неразгадаемо изражение.

— Изненада ме — каза тя. — Не съм искала да стане така. Освен това — добави, — целувката ти не ми подейства.

Тарик се подсмихна.

— Кажи го на някой, който ще ти повярва. Помни ми думата, красавице, един ден ще изследваме докрай страстта ти по начини, които не можеш да си представиш.

Хвърли ѝ дълъг, изгарящ поглед, после излезе. Мустафа го чакаше, когато Тарик се върна на палубата.

— Как е жената след нападението на Абдул? Това куче направи ли ѝ нещо?

— Има няколко драскотини, но не е сериозно.

— Разумно би било да я държиш затворена в каютата, докато не бъде настанена на сигурно място в харема ти. Хората ти не са виждали жена от много време и не може да им се вярва.

— Макар че това може да изглежда най-разумното, не мога да го причиня на Уилоу. Ще се възпротиви.

Мустафа се намръщи.

— Тя трябва да приеме съдбата си, ако иска да оцелее в харема на Ибрахим. Чужденките имат прекалено много свобода.

— Съгласен съм, но като моя гостенка Уилоу ще има известна свобода на кораба ми. Тя се съгласи да не излиза на палубата, ако аз или ти не я придружаваме. Междувременно възнамерявам да я уча на турски.

Мустафа го изгледа с присвити очи.

— Много се занимаваш с нея. Това не ми харесва. Не бива да забравяш защо тази жена е на борда на кораба ти.

— Не ме поучавай, приятелю. Знам си дълга. Майка ми не е в безопасност в сарая на Ибрахим. — Той тупна Мустафа по рамото. — Хайде, да вървим на палубата.

Уилоу започна да претърсва каютата, защото нямаше какво друго да прави. Намери няколко книги, но те бяха написани на турски. Надяваше се Тарик да е говорил сериозно, когато каза, че ще я учи на своя език, защото иначе щеше да умре от скука.

Тарик наистина удържа на думата си. Появи се в каютата след обяда, за да започне уроците... и идваше всеки ден. Езикът беше труден, но Тарик беше отличен учител. За две седмици вече разговаряха с кратки изречения. Като нямаше какво друго да прави, освен да учи, Уилоу напредваше бързо.

За нейно облекчение той не се опитваше да я съблазнява по време на уроците. Последния път, когато я беше целунал, тя беше почувствала как се поддава на изкушението до такава степен, че да му позволи всичко, каквото той поиска, да се отдаде на желанието с душа и тяло. Макар да знаеше, че той няма да ѝ отнеме девствеността, беше намекнал, че има и други начини за доставяне на удоволствие; удоволствие, за което тя не знаеше нищо.

Един задушен следобед, докато чакаше идването на Тарик за поредния урок, тя чу шум някъде близо до каютата. Тропот от стъпки, високи гласове, метално дрънчене на оръжия достигнаха до слуха ѝ през затворената врата. Искеше да се втурне навън, за да види какво става, но се поколеба, когато си спомни какво беше обещала на Тарик. Толкова трудно ѝ беше да остане вътре, докато отвън може би ставаше нещо ужасно, нещо, което можеше да се отрази на бъдещето ѝ.

Не се стърпя, откряна вратата и надникна през тясната цепнатина. Каятата беше разположена под кварталдека и ѝ беше трудно да види нещо с изключение на малка част от палубата. Разочарована, Уилоу се дръпна от вратата секунди преди тя да се

отвори рязко. Тарик се показва, огромен и страшен. Беше въоръжен до зъби, със свирепостно изражение.

— Какво има? Какво става? — извика Уилоу.

— Забелязахме един от търговските кораби на Ибрахим. Гази дълбоко във водата, това е ясно указание, че трюмът му е пълен. Възнамерявам да го превзема. Трябва да останеш в каютата, докато битката не свърши.

Уилоу пребледня.

— Защо трябва да нападаш кораба? Ще има убити.

Тарик вдигна рамене.

— Винаги има. Познавам този съд и капитана му. Хамид е човек на Ибрахим; няма да предаде кораба си или товара му без бой. Това, че видяхме „Мехмед“, е истински късмет. Когато освободим кораба от товара му, ще го пратя с известие за твоето пленяване и ще съобщя при какви условия ще те предам.

— Ами ако загубиш?

Тарик я изгледа невярващо.

— Няма да загубим. Ние с хората ми никога не сме губили битка и не възнамерявам това да стане сега.

— Може ли да помагам? Умея да превързвам рани.

— Не! Трябва да стоиш скрита. Ще се върна, щом стане безопасно. — Лицето му доби сурово изражение. — Послушай ме за това, лейди Уилоу.

И излезе от каютата, без да й даде време да изрази протеста си.

Суматохата на палубата се засили. Уилоу чу рева на оръдие и затисна ушите си с ръце. Оръдията изгърмяха няколко пъти, преди да настъпи зловеща тишина. След няколко минути тя усети силен тласък и залитна, удряйки се в стената. Втурна се към прозореца и видя, че двата кораба са скачени с абордажни куки и моряците на „Мехмед“ се готвят да посрещнат пиратите, които се изсипваха от дъските за прекачване, или се прехвърляха с въжета.

Тарик беше един от първите, които скочиха на борда на „Мехмед“. Ятаганът му сечеше диво в развихрилия се ръкопашен бой. Сражението беше жестоко, защото моряците на „Мехмед“ бяха изключително свирепи и решени да не отстъпват.

Тарик повали един нападател, но не преди да получи порезна рана високо на бедрото. Друг мъж изскочи зад него и сигурно щеше да

го прати във вечността, ако Мустафа не го беше обезглавил с един бърз удар на ятагана си. Тарик едва има време да му отправи благодарствена усмивка, преди двама едри турци да нападнат него и Мустафа.

Битката кипеше из целия кораб, мъжете се биеха за живота си, палубата стана цялата червена от кръв. Тарик и Мустафа се биеха рамо до рамо, сечейки хората на султана. И двамата бяха потънали в кръв — и от дребните рани, които бяха получили, и от пролятата кръв на противниците им.

Тарик изругаваше всеки път, когато видеше свой моряк да пада, и не преставаше да се стреми да си пробие път до капитана. Щом капитанът паднеше убит или бъдеше пленен, Тарик смяташе, че противниковите моряци ще загубят кураж и ще се предадат. Видя капитан Хамид да стои на кварталдека и полека започна да се приближава към него; както винаги, Мустафа пазеше гърба му.

Тарик се сражаваше грациозно и с лекота, въртейки ятагана и камата с еднаква ловкост. Когато стигна до кварталдека, скочи към капитана.

— Предай кораба! — изрева Тарик, надвиквайки врявата.

— Никога! — отвърна, също с рев, капитан Хамид.

— Предай се, преди да си останал без хора, които да върнат кораба ги до Истанбул.

Хамид го изгледа неразбиращо.

— Смяташ да ми позволиш да задържа кораба си? Защо? Знам как действаш. Не само вземаш товара, но и прибавяш всички пленени кораби към пиратската си флота.

— Не и този път — обеща Тарик. — Ако се предадеш, товарът ти ще бъде конфискуван, но корабът ще си тръгне невредим, за да се върне в Истанбул.

— Ако предам кораба си, обещавах ли да не избиеш хората ми?

— Мисля, че се изразих съвсем ясно. Ще ти трябва екипаж, за да откараш кораба до Истанбул, за да предадеш известие от мене до брат ми.

Капитан Хамид погледна окървавения си ятаган, после мъртвите и ранените, въргалящи се по палубата; изражението му стана мрачно, когато забеляза, че на кораба му има повече пирати, стоящи на краката си, отколкото негови моряци.

— Отговори, капитане — изръмжа Тарик, стиснал заплашително ятагана. — Знаеш, че мога да те убия без особени усилия.

Хамид изтри потта, примесена с кръв, от челото си и хвърли свиреп поглед към Тарик. Според Тарик той още се колебаеше дали да не продължи боя, преценяваше дали войнствеността му ще надделее над превъзхождащите го сили на Тарик. Накрая Хамид сведе глава и пусна ятагана си на палубата.

— Печелиш, принце. Предавам ти кораба си. Дано черната ти душа вечно гори в ада.

— Няма да споря с тебе, Хамид, защото сигурно ще се срещнем там. Кажете на хората си, че си предал кораба.

Хамид заповяда на моряците си да сложат оръжие. Извика им, че е предал кораба на пиратския принц. Дрънкането на оръжия, падащи на палубата, звучеше като неспираща гръмотевица. Боят спря. Триумфален рев изпълни въздуха, когато хората на Тарик провъзгласиха победата си.

Мустафа поведе капитана на „Мехмед“ и екипажа към единия край на палубата, а Тарик слезе в трюма, за да инспектира товара. Намери истинско съкровище от подправки, коприна и други ценни стоки. Върна се от огледа усмихнат и веднага прати хората си да започнат да пренасят товара в празния трюм на „Отмъщение“.

Приближи се към мрачния капитан.

— Докато хората ми прехвърлят стоката, ще ти кажа какво искам да предадеш на Ибрахим, след като се върнеш в Истанбул. Ще поговорим насаме в твоята каюта.

Тарик даде знак на Хамид да тръгне пред него. Десетината рани го боляха, но се помъчи да не им обръща внимание, за да довърши работата си. След като влязоха в капитанската каюта, която беше пострадала сравнително леко от оръдейните изстрели на „Отмъщение“, Тарик премина направо към въпроса.

— Корабът ти не е силно повреден, капитан Хамид, затова би трябвало да успееш да стигнеш до Истанбул.

— Без товара — изсумтя Хамид.

Тарик вдигна рамене и трепна, когато една по-дълбока рана над веждата му причини особено остра болка.

— Седни, капитане, и ме слушай добре, докато ти предавам съобщението, което да занесеш на Ибрахим. Трябва да му кажеш, че

неговото „съкровище“ е в моя власт и е повече, отколкото би могъл да си пожелае. Кажи му, че ще му я върна — недокосната, разбира се — в замяна на майка ми.

Хамид се намръщи.

— Чувах, че отдавна очакваното съкровище на Ибрахим е жена, но не вярвах. Това ли е всичко?

— Не, има и още нещо. Кажи на Ибрахим, че искам Кемал да бъде посредник между нас и че размяната ще се извърши чрез него. Кажи му и че неговото „съкровище“ е по-красиво от луната и звездите и си струва цената, която е платил.

— Много добре, ще предам на султана всичко, което ми каза. Няма да му хареса, но аз ще му го кажа.

— И още нещо. Почакай тук. Скоро ще се върна с нещо, което да предадеш на Ибрахим за доказателство.

Тарик излезе от каютата и бързо пресече палубата. Сграбчвайки едно от висящите въжета, се прехвърли през ивицата вода и се спусна на палубата на „Отмъщение“. Щом стъпи на борда на кораба си, тръгна право към своята каюта. Намери Уилоу да се разхожда напред-назад с очи, пълни със страх. Тя спря, втурна се към него и ахна, когато видя окървавените му дрехи.

— Ранен си! Имате ли хирург на кораба? Кажи ми какво да направя.

— Спокойно — отвърна Тарик. — Само малко кръв, нищо повече. Има и чужда кръв, не само моя. Ранявали са ме и по-зле.

— Свърши ли всичко? Битката изглеждаше ужасна.

— Свърши — отвърна той. — Моите хора прехвърлят товара на „Мехмед“ на борда на „Отмъщение“. После ще пусна кораба да си върви по пътя.

Уилоу едва не припадна от облекчение, доволна, че кръвопролитие то е престанало. Никога нямаше да разбере мъжете. Погледна към Тарик, за да му каже какво мисли за него и за живота му, изпълнен с насилие, и едва не спря да диша, когато видя какво държи той в ръката си.

Дръпна се и вдигна ръка, за да се предпази, когато той вдигна острието към нея.

— Не! Защо искаш да ме убиеш?

Тарик се дръпна.

— Мислиш, че искам да те убия ли? Има много неща, които искам да направя с тебе, но не и да те убивам.

— Вдигна нож срещу мене.

— Просто искам кичур от косата ти, за да го изпратя на Ибрахим. Щом го види, ще повярва, че си моя пленничка. Добрият капитан се съгласи да предаде на брат ми условията за твоя откуп. Сега стой мирно.

Уилоу застана неподвижно като статуя, докато Тарик вземаше една от дългите ѝ плитки и отрязваше част от нея. После затърси из бюрото си, докато не намери тясна кожена лента, с която върза косата. След това извади една платнена торбичка, постави вътре кичура коса от Уилоу и дръпна връвчиците. Без да каже нито дума повече, се обърна и тръгна към вратата.

— Чакай!

Той спря, поглеждайки през рамо.

— Ами раните ти? Кой ще се погрижи за тях?

— Ти се тревожиш за мене, така ли, красавице?

— Аз... не, разбира се, че не. Не повече, отколкото бих се безпокоила за който и да било ранен човек.

— Не се страхувай, ще оживея. Мустафа знае повече за раните от който и да било хирург. Той ще се погрижи за мен.

Въпреки пулсиращите многобройни порязвания и натъртвания Тарик не можа да се удържи да не се подсмихне. Колкото и да отричаше пленничката му, тя се интересуваше от него, не ѝ беше безразлично неговото благополучие. Нямаше търпение да дойде денят, когато ще я научи какво означава удоволствие, и ще ѝ покаже начини да го постига, без да нарушава девствеността ѝ.

Уилоу щеше да бъде всичко друго, само не и невинна, когато отидеше при Ибрахим. Той преброи начините, по които можеше да я вземе — с уста, с ръце, с език, — и тя щеше да хареса всички. Дори щеше да я научи как да му доставя удоволствие.

Умът му прогони еротичните мисли и се върна към работата, която вършеше в момента. Бързо се прехвърли пак на палубата на „Мехмед“, където Мустафа чакаше по-нататъшни инструкции.

— Прати ранените на „Отмъщение“ — поръча му той. — След като товарът бъде прехвърлен, нека хората съберат оръжията на

моряците. Ще дойда при тебе на „Отмъщение“, когато свърша работата си с капитан Хамид.

Капитан Хамид го чакаше със сурово изражение.

— Какво друго освен съобщението искаш да предам на султана?

Тарик отвори торбичката, извади кичура коса и го вдигна пред Хамид. Очите на капитана се разшириха, когато видя златистата коприна в ръцете на Тарик.

— Трябва да дадеш това на Ибрахим — каза Тарик, като пусна кичура в торбичката и дръпна връвчиците ѝ. — Това е доказателството, което е необходимо, за да разбере, че не го лъжа. Кажи му, че неговото „съкровище“ е на сигурно място при мене и че очаквам и моето да бъде на сигурно място при него. Желая ти попътен вятър и безопасно пътуване до Истанбул, капитане.

Уилоу не можеше да чака повече. На палубата кипеше усилена дейност и тя усети непреодолима нужда да види какво става. Знаеше, че има ранени, и искаше да помогне, въпреки че не дължеше на Тарик и неговите пирати нищо освен презрение.

Отхвърляйки всякаква предпазливост, тя нахлупи една плетена шапка, напъха косата си под нея и излезе от каютата, заставайки близо до вратата, докато погледът ѝ обгръщаше палубата. Видя пирати да носят вързопи и бали от единия кораб към другия, после да изчезват долу в трюма на „Отмъщение“. После зърна ранените; някои лежаха, докато други седяха и гледката беше доста страшна. Мустафа се движеше сред тях, оглеждаше раните, мажеше ги с мехлем и ги превързваше с бинтове, които вадеше от малко сандъче.

Нежното ѝ сърце зарида, когато видя как Мустафа превързва чукана на един мъж с отсечена ръка. Когато видя Тарик да крачи през палубата към ранения, излезе от прикритието си.

Тарик я видя едва когато тя се обади, докосвайки ръката му.

— С какво да помогна?

Той се извърна гневно.

— Мисля, че ти казах да стоиш в каютата!

Брадичката на Уилоу се вирна упорито.

— Не съм ти наложица. Макар да има правила, които англичанките следват, животът зад стени и затворени врати не е едно от тях. Сега ми кажи с какво да помогна.

— Ние с Мустафа ще направим каквото трябва. Това не е работа за жени. Няма да ти стигнат силите.

Уилоу изфуча.

— Очевидно не ме познаваш добре.

— Какво иска тя? — запита Мустафа бързо на турски.

— Ииска да помогне.

Острият поглед на Мустафа се плъзна по Тарик.

— Ранен си, господарю. — Извърна очи към Уилоу и с прости турски думи каза: — Принцът има нужда от грижи. Заведи го в каютата му и почисти раните му. — Пъхна бурканче с мехлем и чисти бинтове в ръцете ѝ. — В каютата ще намериш игла и конец за сериозните рани.

Тарик го изгледа свирепо.

— Няма нужда. Ранявали са ме и по-зле.

— Раните бързо загнояват в горещината — изтъкна Уилоу. Хвана го за ръката и го подбутна към каютата.

— Да не би да ми заповядваш, милейди?

— Изпълнявам заповедта на Мустафа. Идваш ли или не?

Тарик тъкмо щеше да се възпротиви, когато Мустафа рече:

— Нямам нужда от тебе, господарю. Мога и сам да се погрижа за ранените. Жената има право. Раните, дори леките, могат да загноят.

— Много добре — измърмори Тарик нерешително. — След като ги превърже, ще дойда да ти помогна.

Тръгна към каютата. Уилоу побърза да го настигне. Щом влязоха вътре, тя го накара да седне на един стол. Тогава наля прясна вода от каната в легена и се върна към него. Първо провери порязването над окото и внимателно го проми с вода.

— Това няма нужда да се шие — каза, докато мажеше раната с мехлем.

— Казах ти — изръмжа недоволно Тарик.

Тя се взря в него за миг, преглътна мъчително и промълви:

— Свали си ризата.

Лукава усмивка озари тъмните му черти.

— Искаш да се съблека ли?

Тя го изгледа раздразнено.

— Само ризата.

Без да престава да се усмихва, Тарик смъкна ризата си. Дъхът на Уилоу спря в гърлото ѝ.

Макар че го виждаше всеки ден, откакто беше доведена на борда на „Отмъщение“, никога не се беше заглеждала отблизо в жилестите мускули по ръцете му, не беше осъзнавала, че гърдите му са толкова широки, с чиста и гладка загоряла кожа. Мократа кърпа увисна в ръката ѝ, докато тя се взираше в него.

— Нещо не е наред ли? — запита той приветливо.

Дяволът знаеше какво не е наред, но Уилоу отказваше да признае колко силно ѝ въздейства гледката на голите му гърди. Правейки се, че никак не я интересува, тя огледа многото рани по торса и ръцете му. Повечето бяха престанали да кървят и нямаха нужда от зашиване. Пресилено безразлична, тя изми раните и ги намаза с мехлем. Когато свърши, отстъпи назад.

— Няма ли да довършиш?

Думите му я стреснаха.

— Мислех, че съм свършила.

Тарик протегна крак.

— Тази е по-тежка от другите.

Уилоу ахна и закри уста с ръка, когато видя кръвта по крачола му.

— Може би трябва да помолиш Мустафа да я види.

— Като нищо ще загной, преди той да дойде — зает е с другите. Хайде, милейди, мислех, че не си като глезените мюсюлмански жени. Твърде изнежена ли си, за да се погрижиш за раната ми?

— Не съм изнежена — възрази тя. — Дай ми ножа си.

Тарик изгледа втренчено ръката ѝ, после вдигна очи към нейните. Невероятната му чувственост, интимността на ситуацията я накараха да постъпи донякъде безразсъдно.

— Страхуваш се да ми дадеш оръжие — предизвика го тя.

— Не се страхувам от никого — каза Тарик, докато ѝ подаваше внимателно ножа.

Уилоу стисна дръжката и се вгледа в наточеното като бръснач острие. Ако смяташе да му направи нещо, сега беше моментът. Той беше ранен и в неизгодно положение. Но Тарик ѝ се беше доверил достатъчно, за да остави оръжие в ръката ѝ, и тя откри, че иска да заслужи това доверие.

Коленичи, хвана крачола и го сряза от хълбока до подгъва. Когато видя колко е тежка раната му, се отпусна на пети и си пое дъх на пресекулки. Плътта му беше разкъсана от хълбока до коляното.

— Как можа да ходиш с такава рана?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Можеш ли да я зашиеш?

— Предполагам. Винаги съм била добра с иглата и концета. — Стана. — Но първо да я промием.

Скоро се върна с леген, пълен с чиста вода, и няколко парчета плат. Раната беше спряла да кърви, което беше добър знак. След като почисти дългия прорез, разбра, че Тарик е имал право, раната наистина се нуждаеше от зашиване.

— Къде са иглата и конецът?

— В чекмеджето на бюрото. Щом ще ме кърпиш, най-добре първо ми налей чаша бренди. Ще намериш шише и чаши в бюфета.

Уилоу напълни една чаша с бренди и я занесе на Тарик. Той го изпи на една глътка, докато тя ровеше в чекмеджето на бюрото за игла и конец.

— Капни малко бренди на иглата — посъветва я той. Уилоу го послуша, а после вдяна иглата.

— Готов ли си? Ще се старая да шия възможно най-добре.

— Това не ме тревожи. Щом ти се доверих с ножа, със сигурност мога да ти се доверя и с иглата. Покажи ми най-лошото от себе си, красавице.

Прехапала долната си устна, Уилоу се наведе над крака му и започна да съшива краищата на раната със спретнати бодове. Тарик не помръдна, не каза и дума; само я гледаше с нетрепващ, неразгадаем поглед. Преди да свърши, се беше изпотила доста, а ръката ѝ трепереше от сдържаното напрежение. Отпусна се на пети и заразглежда постижението си.

— Готово ли е?

— Да, но трябва да те намажа и да сложа бинт.

Той я загледа през присвитите си клепачи. Очите му не променяха изражението си; те просто наблюдаваха и очакваха. Като при хищниците и неговите излъчваха жажда.

Уилоу се размърда нервно под тежкия му поглед, усещайки как топлината плъзва по шията и бузите ѝ. С треперещи ръце върза

краищата на бинта и се отдръпна, опитвайки се да не гледа голите му гърди.

Протягайки се, той я стисна с мускулестите си ръце и я привлече на скута си.

— Какво правиш? Защо не се държиш като цивилизован джентълмен?

Той се засмя.

— Не съм джентълмен и със сигурност не съм цивилизован. Аз съм пират, не помниш ли?

Ръцете му се стегнаха около нея.

Уилоу разбра, че е толкова близо до опасността, колкото никога досега в живота си. Опасността извираше от него на зашеметяващи вълни. Всеки негов жест излъчваше арогантна сила. Той беше сексуален по такъв начин, че караше жените да мислят за греховни неща.

Мислите на Уилоу се пръснаха, когато устата му плени нейната. Той я зацелува дълбоко, жадно, спирайки дъха ѝ с огромната си жажда. Топлина започна да се набира дълбоко в нея, сгрявайки кожата ѝ. Не! Не топлината я сгряваше, а той, пиратът. Ръцете му някак си бяха проправили път към голата плът на гърдите ѝ. Тя се опита да протестира, но езикът му проникваше в устата ѝ и излизаше моментално, лишавайки я от глас и дъх.

Тя се помъчи да му се изплъзне, така силно, че може би по невнимание беше засегнала току-що защитата му рана, защото ръцете му я пуснаха и той изстена от болка.

— Какво има? Заболя ли те?

— Не повече, отколкото заслужавам — измърмори той.

Тя понечи да стане, но Тарик я дръпна обратно на скута си.

— Опитай се да се отпуснеш. Няма да ти направя нищо лошо. Обещавам, че ще идеш при Ибрахим девица.

— Защо трябва да ме пращаш при Ибрахим? Не можеш ли да намериш друг начин да убедиш брат си да освободи жената, която обичаш?

— Говориш прекалено много — изрече той и устата му се приближи към нейната, властна, поглъщаща, докато тя не разтвори устни с въздишка на наслада.

Върхът на езика му галеше ръба на зъбите ѝ, осмеляваше се да проникне навътре, докосвайки вътрешната повърхност на бузите ѝ в изгарящо, Възхитително изследване.

Тя почувства коравината на слабините му да са опира в седалището ѝ и се размърда, не знаейки, че движенията ѝ са невероятно възбуждащи за мъж в плен на страстта. Той изпусна дъх отведнъж, докато устата му пленяваше нейната с греховно умение. Дори в своята невинност Уилоу усещаше огромна опитност в целувката му.

Макар да се опитваше да му се противопостави, не можа. Плъзвайки ръце около врата му, тя отвори уста за еротичното му изследване. Ризата се смъкна от раменете ѝ, разкривайки белотата на блестящата ѝ кожа под загорялата му ръка. Той изпъшка, когато ръката му се отпусна върху гърдата ѝ. Нежното ѝ зърно набъбна под задебелите му мъжки пръсти, стана твърдо и стегнато под умелите му ласки.

Уилоу притисна лице към шията му. Трябваше да го спре сега, преди волята ѝ да е изчезнала безвъзвратно. Тарик се задейства, преди тя да успее да превърне мислите си в действие.

— Не е нито времето, нито мястото — каза той, прекъсвайки целувката. Ръката му се отдели от гърдата ѝ и той я отмени от себе си. — Моите хора имат нужда от мене. Когато се впуснем заедно в удоволствието, искам да направя първото ти вкуване на страстта забравимо.

Уилоу не можеше да разсъждава. Тялото ѝ вибрираше, умът ѝ беше в плен на усещания, неизпитвани досега. Макар да знаеше, че не е редно, искаше да се свие в скута му и да попие топлината и жизнеността му, да вкуси неговата страст.

Разбра, че се взира в него, когато той изрече:

— Изплаших ли те?

— Сама се изплаших. Не мога да повярвам, че допускам да ме докосваш така и не правя нищо, за да те спра.

Тарик стана и навлече ризата си.

— Един ден ще ми позволиш да направя нещо повече, красавице, не се съмнявай.

— Можеш да чакаш до второ пришествие, пирате.

Щадейки ранения си крак, Тарик се разсмя, докато излизаше с накуцване от каютата. Уилоу взе легена му за бръснене и го хвърли към вратата секунди след като тя се затвори.

Нагъл варварин!

Уилоу се събуди — няколко дни, след като „Отмъщение“ беше нападнал „Мехмед“ — в изключително синя и безоблачна утрин. Протегна се и стана от леглото. Една мека ленена риза, която беше намерила в сандъка на Тарик, ѝ беше станала изключително удобна нощница, много по-приятна от платнената риза и шалварите.

Както му беше обичай, прислужващият юнга беше донесъл кана с гореща вода, преди тя да се събуди. Уилоу се изми бързо и посегна към дрехите си, без да се изненада, че младият Осман е изпрал и изгладил шалварите и ризата. Те лежаха акуратно сгънати в долната част на леглото.

Тъкмо се беше облякла, когато се чу дискретно почукване на вратата. В желанието си да упражнява турския тя отговори с думи на езика, който учеше. Осман влезе със закуската, широко усмихнат.

— Говориш добре езика ни като за чужденка — направи ѝ комплимент той.

— Имах добър учител — отвърна бавно и старателно Уилоу. — Много съм доволна, че разговарям с тебе. Кога ще стигнем крепостта на господаря ти?

— Близо сме, господарке. Трябва да видим земя след няколко дни, ако ветровете са попътни. Ще ти хареса на Липси.

— Какво можеш да ми кажеш за острова?

— Близо е до Турция, но принадлежи на Гърция. Почти забравен и от двете държави, защото не е ценен. Има повече кози, отколкото хора. Гръцките селяни се отнасят приятелски към нас; осигуряват на братството прясно месо и друга храни.

Уилоу прие обяснението му с кимване.

— Разкажи ми за господаря си. Има ли харем? Държи ли много наложници? Коя е любимата му жена в сарая на Ибрахим, за която иска да ме размени принц Тарик?

— Върви на палубата, Осман.

Стресната, Уилоу вдигна поглед и сърцето ѝ прескочи, когато видя Тарик да стои на вратата, мръщейки се на горкия младеж. Осман се промъкна покрай него и хукна да бяга веднага щом се озова извън каютата.

— Не те учех на турски, за да разпитваш момчето за моя личен живот.

— Просто разговаряхме. Понякога съм много самотна.

— Скоро няма да бъдеш самотна — осведоми я той. — Осман беше прав, че сме близо до Липси, но ще стигнем там след около пет дни.

— Ще се радвам да стъпя на твърда земя — каза Уилоу. — В твоя дом ли ще живея?

Тарик се засмя.

— Домът ми ще ти хареса. Харемът ми е малък, но разкошен — благодарение на вкуса на Ибрахим към великолепието. И цялото обзавеждане в сарая ми, и строителните материали са взети от турски кораби.

— Значи имаш дворец?

— Точно така.

— И харем?

— Не го ли казах току-що?

— Жените ти няма да ми се зарадват — предсказа Уилоу. — Ще гледат на мене като на претендентка за твоето внимание, макар и двамата да знаем, че не е така.

— Имам само една жена — разкри Тарик. — Сафие може да ревнува отначало, но щом научи, че си предназначена за Ибрахим, ще те посрещне добре. Освен това Али Хара няма да позволи да ти се случи нещо лошо.

— Кой е Али Хара?

— Евнух и пазач на моя харем. Отмъкнах го от сарая на Ибрахим при едно от тайните ми посещения в Истанбул. Ще се зарадва, че ще има да пази още една жена, защото предполагам, че дните му са скучни, като има да се грижи само за Сафие.

Пристъп на нежелана ревност се надигна у Уилоу. Как беше възможно, когато тя изобщо не се интересуваше от похитителя си? Той беше кръвожаден пират без никаква съвест.

— Колко време ще остана в харема ти?

Тарик вдигна рамене.

— Колкото трябва. Когато хвърлим котва на Липси, ще пратя Ахмед в Истанбул да уреди размяната чрез моята свръзка. Други въпроси?

— Сафие твоя съпруга ли е, или наложница?

— Наложница.

— Любимата, която си оставил в Истанбул, твоя жена ли е?

— Нямам съпруга. — Махна нетърпеливо с ръка. — Закуската ти изстива. Просто дойдох да те предупредя, че се задава буря.

Неверие оцвети думите на Уилоу.

— Буря ли? Как е възможно, не съм виждала по-хубав ден.

— Прекалено хубав. Тъмни бурни облаци се събират на запад. Бурята ще се разрази преди мръкване. Дори в момента екипажът привързва товара в трюмовете, за да не се преобърне. Дойдох да те предупредя, докато още имам време. Ще пратя Осман с едно въже. Вържи се за нещо солидно, например за леглото, ако клатенето се засили прекалено.

Уилоу пребледня.

— Защо мислиш, че бурята ще е много силна?

— Инстинктът. Виждал съм много пъти такова небе, за да знам, че трябва да се приготвя за най-лошото. Не се тревожи, корабът ще се справи и ще ни отведе живи и здрави у дома.

У дома, помисли тя, след като Тарик излезе. Как искаше това да е вярно. Би дала всичко, само и само да си бъде сега у дома. Баща ѝ беше решил, че ще е по-безопасно да пътува по море до Марсилия заради честите нападения и обири по пътищата във Франция. И през ум не му беше минавало, че корабът ѝ ще бъде нападат от пирати.

Мислите на Уилоу се обърнаха навътре, докато ровеше из закуската от питки, сирене и месо от агнето, което готвачът беше заклал вчера. Спомни си колко скучно беше пътуването от Англия до Марсилия и се запита какво се беше объркало по обратния път. Пиратският кораб беше изскочил изневиделица, бяха отвели само нея и камериерката ѝ, след като екипажът на „Бриз“ се предаде. Бе претърпял минимални щети и пиратите го пуснаха да продължи пътя си, след като отнесоха ценния товар, включително Уилоу и камериерката ѝ.

Дните след пленяването ѝ се губеха. Двете с Кити бяха живи и здрави, никой не ги докосна, от което двете бяха много изненадани и облекчени. Правеха си компания в нещастieto. Но щом стигнаха в Алжир и научиха съдбата си, страхът стана постоянен спътник на Уилоу. Мисълта да живее зад стени, без никаква връзка с обществото, докато чака волята на султана, беше ужасна.

Тя не можеше и нямаше да позволи това да ѝ се случи. Осман беше казал, че на Липси живеят гръцки селяни. Може би беше възможно тя да ги убеди да ѝ помогнат да избяга. Знаеше, че Тарик не иска да ѝ навреди, но той беше твърдо решен да я прати на брат си.

Към пладне започна да духа вятър, макар че времето още не можеше да бъде описано като бурно. Уилоу би нарекла вятъра обикновен бриз. Отиде до прозореца и се вгледа в небето. Виждаше слънцето, но ѝ се струваше, че то се плъзга зад някакви странни на вид облаци.

Осман ѝ донесе обеду, а заедно с него и въжето, което Тарик беше обещал. Тръгна си твърде бързо, за да му зададе и други въпроси. Уилоу заподозря, че Тарик го е укорил строго, задето се е разбърлил.

Порови малко в неапетитното на вид ядене в чинията, мечтаейки за пресен плод или за филия топъл хляб с масло и мед. Изяде по-голямата част от порцията, защото знаеше, че щом бурята се разрази, никой няма да мисли за храна.

Предположението ѝ се оказа вярно. Времето за вечеря дойде и отмина, но никой не ѝ донесе храна. Слънцето беше изчезнало и небето беше добило грозен пурпурен оттенък, зловещ признак за това, което предстоеше. Вятърът виеше около кораба, носът му започна да се забива във вълните, появи се и странично люлеене. Уилоу седна на леглото и се хвана за таблата, опитвайки се да не обръща внимание на пристъпите на морска болест, които заплашваха да я надвият. По принцип не страдаше от морска болест, но това подмятане беше по-жестоко от всичко, което беше изпитвала досега.

Тогава тайнствените пурпурни облаци угасиха дневната светлина. Далечен грохот на гръмотевица надви воя на вятъра, блеснаха светкавици. Рязко захладня. Уилоу усети студения полъх и се зарови под одеялата на леглото. Не се чувстваше в по-голяма безопасност, но поне ѝ беше топло.

Бурята удари с дива ярост. Разнесе се силен гръм, светкавица проряза небето, което бе станало черно, морето се надигна, сякаш искаше да погълне кораба. Уилоу не чуваше нищо от воя на вятъра. Струваше й се, че всички са пометени във водата.

Когато „Отмъщение“ продължи да се люлее силно, Уилоу разбра, че е време да използва въжето. Изпълзявайки от леглото, тя се уви с едно одеяло и намери въжето, което Осман беше оставил. Върза се за таблата на леглото и остави възела пред себе си, за да се освободи бързо, ако внезапно се наложи да бяга.

Нямаше представа колко дълго е вилняла бурята. Времето като че ли беше спряло, докато тя се бореше едновременно с морската болест и със световъртежа от силното люлеене на кораба. В тези отчаяни часове не видя никого. Сякаш беше забравена в един полудял свят.

Точно когато беше в най-лошо състояние, дочу вик, надвил дивия рев на вятъра:

— Човек зад борда!

Първата й мисъл беше, че не е сама на кораба. Втората беше пострашна. Ами ако Тарик е паднал зад борда? Без него нямаше никаква закрила от екипажа му. Знаеше, че не може да разчита на Мустафа, защото той не я харесваше. Последната и най-отрезвяваща мисъл беше, че не иска Тарик да умре.

Пренебрегвайки собствената си безопасност, Уилоу се освободи от въжето и полека се придвижи към вратата. Корабът се люшна внезапно настрани. Тя падна и се натърти силно. Стана веднага и без да обръща внимание на болките в тялото си, пропълзя към вратата. Хванала се здраво за нея, тя полека се изправи. Събра сили и отвори вратата. Силният порив на вятъра я блъсна и тя се отвори рязко докрай.

Вятърът буквално й отне дъха, а острите дъждовни струи се забиваха в кожата й като игли. Взирайки се през непроницаемата водна завеса, Уилоу видя няколко мъже, застанали до перилата. Там ли беше паднал морякът?

Сърцето й се сви, когато осъзна, че вятърът ще я отнесе, ако излезе от убежището си под кварталдека, но надеждите й се съживиха, когато видя въжето, опънато през палубата. Ако се хванеше за него, би могла да се придвижи до перилата. Трябваше да разбере кой е паднал зад борда. Животът й зависеше от това.

Поемайки си дъх, за да се успокои, тя се хвърли към въжето, което беше само на няколко стъпки от мястото, където беше застанала. Хвана го здраво и се запридвижва по откритата палуба. Спъна се два пъти и щеше да бъде отнесена, ако не се държеше здраво за хлъзгавото въже. Знаеше, че трябва да се върне в относителната сигурност на каютата, но се налагаше да разбере дали не е загубила Тарик.

Внезапно корабът подскочи нагоре, после хлътна надолу. Кракът на Уилоу се плъзна и се случи най-лошото. Въжето се скъса. Тя извика, хлъзвайки се по мократа палуба. Никой не я чу. Тя се уплаши истински, когато една вълна, по-висока от кораба, се надигна над борда, грабна я и я повлече към водния ѝ гроб.

Изрече кратичка молитва, затвори очи и се приготви да умре. Избегна смъртта за малко, когато нещо твърдо се вкопчи в краката ѝ, внезапно прекъсвайки плъзгането ѝ към вечността.

Усети се издърпана назад въпреки тегленето на водата, мъчително, инч по инч. След може би цяла вечност, поне така ѝ се стори, беше изправена на крака и натикана в каютата си. Дишайки тежко, тя се опита да овладее треперенето си Изтри водата от очите си и се взря в своя спасител. Треперенето ѝ се засили, когато погледна в очите на ада с цялата му ярост.

— Да не си полудяла? — викна Тарик. — Какво те прихвана да излизаш от каютата?

Уилоу преглътна мъчително, отстъпвайки пред гнева му.

— Аз... уплаших се да не си паднал зад борда. Думите ѝ го накараха да застине, но след моментно колебание яростта му избликна отново.

— Разбери! Нищо не можеш да направиш, ако аз падна във водата. Ако не те бях видял, сега щеше да бъдеш храна за рибите.

Уилоу трепна и сведе глава. Тарик не можеше да се изкаже ясно Тя не биваше да излиза от каютата, сега вече го знаеше. Но тогава това ѝ изглеждаше най-правилното, нужно и неотложно нещо.

Тя го изгледа през гъстите си златисти ресници.

— Благодаря ти, че ми спаси живота. Разбирам, че постъпих безразсъдно. Не знам какво щях да правя, ако беше паднал във водата. Без твоята закрила щях да стана плячка на екипажа ти. Мустафа нямаше да ми бъде от помощ, защото не ме харесва.

Корабът подскочи и пак хлътна между две вълни. Тарик остана прав, но Уилоу залитна право в силните му ръце. Разтворил широко крака срещу яростните пристъпи на вълните, той задържа треперещото й тяло, докато корабът не се поуспокои.

— Ще потънем — прошепна тя. — Корабът ще бъде злят.

— Няма. Добре е построен, няма да потъне. Трепериш. Сваляй мокрите дрехи и лягай в леглото. Ще те вържа, за да не паднеш. Побързай, трябва да се връщам при хората си.

Уилоу се поколеба. Не носеше нищо под ризата и шалварите и не можеше да се съблече, докато той я гледа. Като усети дилемата й, Тарик хвана мократа й риза и я издърпа през главата й. Няколко бързи движения и шалварите я последваха на пода.

Дъхът му спря. Мигновената възбуда не беше нещо, което да му се случва често, но рядко беше виждал тяло, така свършено като това на Уилоу. Дори пищните извивки на Сафие не можеха да се сравняват със стройната фигура на Уилоу. Единственото, което разваляше съвършенството й, беше телесното окосмяване, каквото не беше свикнал да гледа, макар че трябваше да признае, че светлият мъх по хълмчето й беше привлекателна гледка. Телата на туркините бяха системно почиствани от всякакви косми — обичай, който чужденките трябваше да възприемат.

Съжаление оцвети думите му.

— Лягай. Премръзнала си и трепериш.

Думите му я освободиха от някакъв странен транс. Тя се сви в леглото и придърпа завивките до брадичката си. Противодействайки на люлеенето на кораба, той успя да стегне въжето около завитото й тяло и да върже свободните краища за таблата на леглото.

— Гледай да се задържиш — каза той. — Бурята трябва скоро да утихне. Ще те развържа, когато опасността отmine.

Изглежда я за миг, пожелавайки си да можеше да се присъедини към нея в леглото. Беше мокър до кости и не можеше да направи нищо, докато бурята не отминеше и докато не разбереше какви са щетите.

— Защо ме гледаш така? — запита Уилоу.

— Мислех колко ми се иска да съм с теб в леглото и да топля тялото ти. То е създадено за любов. Мисли за това, красавице, защото един ден тая хубост ще увехне.

Възбуждащата представа за тялото ѝ оставаше отпечатана в мозъка му, когато той излезе от каютата навън под яростта на бурята. Поглеждайки нагоре в тъмното, не намери видим знак, че бурята отслабва, въпреки оптимистичните думи, които беше казал на Уилоу. Стихията все още беснееше, а на него щеше да му е необходимо цялото му умение, за да отведе кораба невредим до някое пристанище. Нямаше представа колко се е отклонил корабът от курса си, но нямаше да разбере, докато не видеше звездите, за да направи изчисления.

Тарик видя, че въжето е отново вързано, и тръгна по палубата, местейки ръцете си една след друга по него, напрегнал тяло срещу поривите на вятъра. Стигна до перилата, където Мустафа и няколко моряци се вираха във водовъртежа.

— Кой падна? — запита Тарик.

— Тариф — отвърна Мустафа.

— Загубихме ли го?

— Да. Никой не може да оцелее дълго в този врящ котел.

— Какви са щетите?

— Гротмачтата е отнесена. Другото е дребна работа. Корабът ще издържи. Къде беше? Видях те с жената. Какво стана?

Лейди Уилоу направи нещо глупаво, както обикновено — извика Тарик, надвивайки воя на бурята. — Излезе от каютата. Ако не я бях видял, щеше да падне във водата, но за щастие я хванах.

— Глупава жена — изръмжа Мустафа.

— Повече няма да причинява безпокойства, погрижих се. Вярвам, че бурята ще отmine скоро.

Уилоу най-сетне се стопли. Сгушена под одеялото, тя съчувстваше на мъжете, които трябваше да се борят с развилнелите се стихии. Няколко пъти се беше качвала на бащините си кораби, но никога не беше преживявала подобно нещо.

Невероятно, но гаденето ѝ попремина и тя успя да задреме, унасяна от люлеенето на кораба. Събуди се от слабата светлина, навлизаща през прозорците, и от лекото полюшване на съда.

Беше ли свършила бурята? Къде е Тарик? Докато не се върне да я отвърже, тя трябваше да остане на леглото. Размърдването само караше въжетата да се впиват още повече в тялото ѝ.

Тарик скоро се появи, влачейки крака, с превити рамене и лице, посивяло от изтощение.

— Свърши ли? — запита Уилоу.

— Да. Мустафа оглежда щетите.

— Отвържи ме.

Той се отпусна на леглото и смъкна ботушите си.

— Н-нека първо да сваля мокрите дрехи.

Тя се уплаши, като го видя как силно трепери.

— Побързай, преди да си се простудил. Увий се в одеялото.

Събличането изглеждаше прекалено голямо усилие за Тарик.

Пръстите му не успяваха да разкопчаят копчетата, докато събличаше мократа риза и шалварите. Уилоу се опита да не гледа към него, но слабата ѝ воля я предаде. Той беше великолепно мъжествен, от красивото лице до слабините... Господи, видът на мъжките му атрибути ѝ отне дъха. Беше виждала рисунки на гръцки статуи в книгите, но плоските картини не приличаха на невероятния релеф на това силно тяло.

Загледа през спуснати клепачи как той развързва въжето, което я държеше, и се отпуска на леглото. И почти припадна, когато дръпна завивките и притисна голото ѝ тяло до своето.

— Трябва ми топлината ти — каза той с тракащи зъби. — Не се тревожи, прекалено съм уморен, за да ти направя нещо.

Преди тя да събере мислите си и да протестира, той заспа дълбоко. Тялото му беше студено и Уилоу почти му прости, защото беше потърсил топлината ѝ, защото тя си беше лежала на топло, докато него го беше блъскал силният вятър и го беше валял леденият дъжд. Опита се да стане от леглото.

В мига, когато се помръдна, ръката му се стегна около нея и я задържа до твърдото му тяло. Трябваше и цялата сила на волята, за да не обръща внимание на приятния допир на гърдите му до гърба ѝ и на долната част на тялото му, която я обгръщаше. Не можейки да помръдне, тя се предаде на изтощението и заспа.

Тарик се събуди след няколко часа, чувствайки се освежен и прекрасно стоплен. Едно женско тяло се притискаше интимно до него и разпалваше топлина, която полека плъзваше по вените му. Колко хубаво е да се буди със Сафие. Топлото ѝ, ароматно тяло се раздвижи в ръцете му, когато той нежно близна тила ѝ.

Членът му се беше втвърдил веднага щом усети мекотата на задничето ѝ притиснато към слабините му. Красивата тъмнокоса

Сафие с очи на кошута знаеше точно какво му харесва. Ръката му се плъзна около гърдата ѝ и я обхвана цялата. Намръщи се и отвори очи, когато осъзна, че за разлика от нежното хълмче, което сега почиваше в дланта му, гърдата на Сафие обикновено преливаше от шепата му.

Спомни си къде е и с коя е, когато видя дивото безредие от златисти къдрици, разпилени по възглавницата. Взе един кичур от косата ѝ, задържа го, усещайки мекотата му, същинска коприна в дланта му.

— Уилоу — прошепна в ухото ѝ.

Тя се сви до него, но не отвори очи.

— Уилоу, будна ли си? Обърни се, красавице.

Тя се събуди със силно трепване.

— Какво правиш?

— Докосвам те. Харесва ли ти?

— Не! Махни си ръцете от мене.

Без да ѝ обръща внимание, той намери зърното ѝ.

— Бях прекалено изтощен снощи, за да направя нещо друго освен да потъна в бездната на съня. Но сега съм отпочинал и тъй като сме в леглото, при това голи, трябва да се възползваме и да вкусим заедно от страстта.

Обърна я по гръб. Уилоу се опита да се изплъзне, но той я затисна в крака си, за да я задържи на място.

— Да започнем ли с целувка? — запита Тарик. — После можем да преминем към нови знания.

— Не, аз...

Думите ѝ потънаха, когато устата на Тарик плени нейната. Избликът на първична топлина шокира тялото ѝ и тя затихна. Той прекъсна целувката и я погледна. Горещият мрак на погледа му изпълни ума ѝ със спомени за голото му тяло. Сега лицето му беше напрегнато от емоции, диво от властни желания. Той беше красиво животно, безкрайно опасно, безкрайно сексуално. Плашеше я и същевременно я омайваше.

Внезапно тя осъзна как ръцете му се движат по нея, докосват я, намират места, които я караха да подскача. Тя се напрегна, после се изви срещу парещата топлина на ласките му. Чувството беше така интензивно, че тя се страхуваше да признае съществуването му.

— Хубаво ли ти е? — прошепна Тарик.

— Не. Мразя това.

— Лъжеш. Може би така повече ще ти хареса.

Ръката му се плъзна полека по тялото ѝ, мазолестата му длан създаваше приятно триене срещу пламтящата ѝ кожа. Тогава тя го усети да посяга между бедрата ѝ. Стегна се и се взря в него. Той не се усмихваше. Сребристите му очи бяха съсредоточени, погледът му беше толкова напрегнат, че тя трябваше да се бори да си поеме дъх.

Той намери устните ѝ; вкусът му беше див, греховен, непозволен. Тя изпъшка под устата му.

— Полека — прошепна той. — Няма да те нараня.

Ръката му премести по вътрешната повърхност на бедрото ѝ, нежно и подканващо. Тя трепна.

— Какво правиш?

— Не исках да бъде тук, но страстта диктува времето и мястото, не аз. Исках копринени чаршафи и ароматни масла, но ти си тук и аз съм тук, и моментът настъпи.

Устните му се приближиха, близнаха капчиците пот от ямката на гърлото ѝ. Устата му продължи надолу, спирайки, за да засмуче щръкналото зърно, преди да продължи още по-надолу. Уилоу се опита да се дръпне от преследващата му уста, но тежестта на едрото му тяло я държеше на място. Когато езикът му потъна в пъпа ѝ, дъхът излезе от дробовете ѝ със силно свистене.

— Тарик, моля те, не го прави.

Той вдигна глава и я изгледа с очи, изпълнени с чувствено обещание.

— Ще излезеш оттук девица, обещавам ти го. Сега се отпусни и ме остави да те целувам.

Обещанието му не я успокои особено много. Тя едва има време да оформи някаква свързана мисъл, когато Тарик разтвори краката ѝ и се настани между тях. Тя го усети как разтваря набъбналите ѝ листчета; светкавица я проряза, когато разбра, че той има намерение да я целуне.

Надигна се на лакти.

— Не можеш да го направиш! Това е греховно!

— Кой ще каже кое е греховно и кое не е? Искам да вкуся сладкия ти нектар.

Езикът му я намери, галейки нежно, докосвайки нещо толкова чувствително, че мислите ѝ спряха. Лактите ѝ омекнаха под нея и тя се отпусна на дюшека, вирайки се в тъмнокосата му глава, която беше между краката ѝ. О, господи, той я облизваше с дълги, протяжни движения, които караха тялото ѝ да трепери от неконтролируема възбуда.

Колкото и да се опитваше, Уилоу не можеше да контролира движението на хълбоците си, които се надигаха, за да се нагодят към ритъма на галещия му език. Усещаше се отделена от тялото си, сякаш плуваше над него в облак от невероятна наслада. Нервите ѝ бяха изопнати; тя заплува още по-високо, достигайки непостижимия връх, който беше само на косъм от нея.

След миг тя усети как пръстите му я разтварят и езикът му се плъзва дълбоко в нея. Подскочи и извика името му. Ароматът му се смеси със собствената ѝ възбуда, изпълвайки сетивата ѝ. Сякаш жаден повече от нея, той стегна ръце около бедрата ѝ и привлече краката ѝ на раменете си. Езикът му беше като тъмна магия, облизваше, вкусваше, влизаше и излизаше от тесния ѝ проход, докарвайки я до безумство, което не беше познавала досега.

Изви се срещу горещата му уста, подтиквана от лудост, която се набираше в нея; звуците на трескава наслада, кълбящи се в гърлото ѝ, изпълваха тишината на каютата. Само още няколко мига и щеше да се пръсне.

Тогава наистина се пръсна и пулсиращото ѝ тяло се разпадна в пристъпите на екстаза, толкова интензивен, че тя се уплаши да не се удави в него.

Извика името му.

Звукът го накара да се надигне, за да я погледне.

— Красива си — прошепна той. — Най-хубавата гледка на света е жена, изпаднала в екстаз.

— Какво стана? — запита Уилоу.

— Ти изпита оргазъм. Това е най-голямото удоволствие, което някога ще познаеш.

— Ти...

— Не. — Той хвана ръката ѝ и я положи върху слабините си. —
Още съм твърд.

— Не получи ли удоволствие?

— Моето удоволствие беше да наблюдавам твоето. — Сребристите му очи блеснаха. — Но има нещо, което можеш да направиш за мене.

Сви пръстите ѝ около мъжествеността си и полека ги придвижи нагоре-надолу, показвайки ѝ ритъм, стар като човечеството.

Плътта му под ръката ѝ беше твърда, гореща и хлъзгава. Тя не искаше да го докосва по този начин, но не намери воля да престане. Стисна го и задвижи ръката си нагоре-надолу, както той ѝ беше показал. Почувства го как се стяга, как мъжествеността му дори става още по-голяма. Той се сдържаше, но тя усещаше, че някаква сила се набира в него и я обгражда.

— По-бързо — изпъшка той. — Още малко ми остава. — Главата се отметна, зъбите се оголиха, той изглеждаше така, сякаш страда от непоносима болка. Изведнъж подскочи и изкреця, достигайки върха на насладата. Тя се взря в него. Очите им се срещнаха, докато напрежението се оттичаше от лицето му.

Уилоу се дръпна, шокирана от това, което току-що се беше случило помежду им. Никога не си беше представяла, не беше мислила, че такива неща са възможни между мъж и жена.

А иначе още беше девица.

6

Прибягвайки към темперамента си, за да облекчи съвестта, Уилоу бутна Тарик толкова силно, че той падна от леглото. Разтворил крака, сложил ръце на кръста, той я изгледа свирепо.

— Защо го направи?

— Нямах право да вършиш това, което направи с мене.

Тарик стана от пода, без изобщо да се притеснява от голотата си.

— Може би, но не можеш да отречеш, че ти беше хубаво.

Брадичката ѝ упорито се вдигна.

— Ти ме насили. Нямах представа какво правиш. Никога повече не ме докосвай така.

Докато стоеше там, сложил ръце на мощните си хълбоци, широко разтворил крака, Уилоу наблюдаваше със страх как мъжествеността му се издига от гнездото тъмни косми в слабините му. Тя преглътна мъчително и отмести поглед.

— Нямах думата по този въпрос — каза Тарик. — Ти си моя пленничка; мога да те използвам така, както ми харесва.

— Мислех, че съм твоя гостенка.

— Да, много специална. Лично ще се погрижа да имаш всичко, което сърцето ти пожелае... включително удоволствие. — Той постави коляно на леглото. — Има време за още един урок.

Тогава се чу почукване на вратата. Благодарна за отсрочката, Уилоу тихо въздъхна. Тарик посегна към панталоните си и ги обу.

— Кой е?

— Осман. Донесох прясна вода.

Тарик изпрати на Уилоу поглед, натезжал от чувствени обещания, преди да каже на Осман да влезе.

— Искаш ли да се обръснеш, господарю? — запита момчето, гледайки навсякъде другаде, само не и към омачканото легло.

— Да. Занеси водата там, където спя. После донеси още една кана за жената.

— Той знае — изсъска Уилоу, след като Осман изскочи навън. Тарик вдигна рамене.

— Какво значение има? Ти си жена, а жените са създадени, за да дават и да получават удоволствие. Това е естествено.

— Не и за мене. Аз съм получила благоприлично английско възпитание. Греховно и неуместно за жена е да се наслаждава на — тя се изчерви — на това.

— Каза, че майка ти е францужойка. Тя така ли смята?

— Мама се съобразява само със себе си. Английското общество беше прекалено ограничаващо за нея, но на мене ми подхожда много добре.

Бавна усмивка се плъзна на лицето на Тарик.

— Ти хареса това, което направихме.

Лицето ѝ стана още по-червено.

— Аз... аз... Ти си прекалено опитен за мене. Не знаех как да се предпазя от чувствената ти природа.

— Защо ще искаш да го правиш?

Идването на Осман спаси Уилоу от отговор. Момъкът остави каната с гореща вода на умивалника и излезе.

— Ще те оставя да се измиеш на спокойствие — каза Тарик и отиде в другата стая.

В мига, когато вратата се затвори зад него, Уилоу скочи от леглото, уви се в един чаршаф и пристъпи към умивалника. Яростно изтърка всичките места, които Тарик беше докосвал с уста, ръце и език. После се намъкна в дрехите си, готова да посрещне деня.

Тарик излезе от стаичката си след няколко минути, прясно обръснат и облечен в свободно падащи шалвари и риза.

— Ако готвачът успее да запали мангала, скоро ще имаш топло ядене. Хапни хубаво, докато оглеждам кораба за повреди. Ако „Отмъщение“ е преживял бурята, ще продължим пътя си към Липси.

Тарик почти беше излязъл, когато Уилоу изрече:

— Искам да дойда с тебе. Ще полудея, ако остана затворена още един ден.

— Трябва да стоиш тук — отвърна той. Излезе и я остави да кипи в безсилен гняв.

Тарик намери Мустафа до прекършената мачта и отиде при него.

— Колко време е нужно да се поправи? — запита той.

— Ден или два — отговори Мустафа. — Разкъсаните платна и повреденият такелаж вече се поправят.

— Ще направя измервания тази нощ, за да видя колко сме се отклонили от курса.

— Изчислих някои неща снощи, докато ти спеше. За късмет ни е отвяло към Липси, не настрана от него.

— Това наистина са добри новини, Мустафа. Какво щях да правя без тебе?

— Въобще не бери грижа, принце, защото няма да се отървеш от мене.

Тарик тупна Мустафа по гърба и тръгна да търси нещо за ядене.

Осман дойде след малко със закуската на Уилоу. Тя беше гладна и изяде всичко до последната хапка. Като нямаше какво да прави, освен да размишлява над мрачното си бъдеще, тя заоглежда тясното пространство на каютата. Копнееше да излезе навън, под слънчевата светлина, да вдигне лице към въздуха, измит от дъжда, и да изпълни дробовете си с него.

— Отказвам да остана тук дори миг повече — измърмори тя на себе си.

Намери в сандъка на Тарик още една вълнена шапка, нахлупи я над ушите си и натъпка косата си под нея. И дръзко отвори вратата и излезе навън. Вдигна лице и подуши одобрително. Въздухът миришеше на слънчева светлина и свежест.

Палубата кипеше от оживление, мъжете се трудеха, изпълнявайки задълженията си. Уилоу видя някои да кърпят разкъсаните платна, да поправят главната мачта и да разчистват отломките от палубата. Вдигна очи и видя неколцина мъже с голи гърди да поправят разкъсания такелаж. Изчерви се и понечи да се извърне. Тогава забеляза Тарик да виси опасно на мачтата високо над палубата. Дори животът ѝ да зависеше от това, не би могла да отклони очи от него.

Стори ѝ се, че ще се подхлъзне; тя затисна устата си с ръка, за да сподави вика си. Но уверено стъпващият пират не падна. Хвана друго въже, закрепил се и продължи работата си.

Уилоу видя една обърната бъчва, изправи я и седна, за да наблюдава какво става, без да се пречка. Успокояващата топлина на слънцето след напрегнатата драма на бурята я унесе и тя затвори очи. Мислите ѝ веднага се отнесоха към възхитителните, стряскащи и смущаващи неща, които Тарик беше правил с нея.

Унесът ѝ свърши, когато две силни ръце хванаха раменете ѝ и я изправиха така, че краката ѝ увиснаха на няколко инча над палубата. Тя погледна право в искрящите очи на Тарик и за своя чест не трепна.

— Кълна се в брадата на Аллах, някога правиш ли каквото ти казват?

— Понякога, но само когато ми харесва. Остави ме да стоя на палубата, Тарик. Не притеснявах никого, никой не се занимаваше с мене, докато ти не дойде.

Тарик я пусна пак на бъчвата.

— Стой тук и не мърдай, не казвай нищо. Не искам да се пречкаш. Ясно ли е?

Уилоу се усмихна. Беше спечелила още една отстъпка, а всичко спечелено беше извънредно ценно за нея.

— Напълно.

Тя остана на палубата, наблюдавайки усилената работа до късния следобед, когато сенките започнаха да се сгъстяват и тя се умори да седи на твърдото дърво. Тихо се върна в каютата си, доволна от прекарания на свобода следобед.

Видя Тарик едва късно вечерта, когато той мина на пръсти през каютата, за да си легне. Спря внезапно пред леглото ѝ и се взря в нея. Светлината от мигащата свещ караше резките черти на лицето му да изпъкнат, мрачни и опасни.

— Сигурно си изтощен — измърмори тя.

Той отскочи стреснат.

— Трябваше да си заспала.

— Големи ли са повредите на кораба?

— Не. Поправките ще отнемат само ден-два.

— Отклонили ли сме се от курса?

Мустафа каза, че ни е отвяло към Липси, не настрани от него. Трябва да видим земя до три дни, ако не се извие друга буря. Вече нямам търпение. „Отмъщение“ плава вече много месеци; мъжете се затъжиха за жените си.

Приседна предпазливо на ръба на леглото. Не знаейки какви са намеренията му, Уилоу се дръпна.

— Значи хората ти имат съпруги. — Някак си не би могла да си представи, че тези свирепи пирати са женени. Тарик се подсмихна.

— Повечето от мъжете държат наложници. Неколцина се ожениха за гъркини от Липси.

Уилоу не може да измисли какво да отговори.

— Лека нощ, принц Тарик.

Тарик я изгледа втренчено за няколко дълги мига, преди да се надигне.

— Права си да ме отпращаш, сладка Уилоу. Следващият ти урок по страст ще ти предам на сатенени чаршафи, в стая, която ще отива на красотата ти. Приятни сънища.

Уилоу трепна при мисълта, че Тарик пак ще я докосне. Как би го понесла?

Земята се появи пред носа на кораба след три дни, точно както Тарик беше предсказал. „Отмъщение“ влезе в дълбоководния залив и заплава грациозно към дългия каменен вълнолом, където се беше събрала тълпа, очакваща завръщането на своя принц. Палубата беше оживена, моряците прибираха платната и такелажа. С поредица изключително умели маневри корабът се плъзна грациозно до вълнолома и хвърли котва.

Уилоу забеляза два кораба, закотвени в залива недалече от брега, и предположи, че са част от пиратската флота на Тарик. Приветствен вик посрещна принца, когато се появи на палубата.

Малко след това Тарик се върна в каютата.

— Добре дошла на Липси — каза той. — Надявам се, че ще бъдеш щастлива тук, докато вървят преговорите с Ибрахим.

— Няма да бъда щастлива никъде другаде освен у дома, но с радост ще слеза от този кораб.

— Пратих един от хората си в сарая за фередже. Щом бъдеш покрита благоприлично, ще те придружа до моя дом.

Уилоу възрази рязко:

— Никоя от жените, които забелязах от прозорците, не носеше фередже.

— Жените на Липси са свободни да правят каквото искат, но ти не си. Недей да спориш, Уилоу, защото така трябва да бъде.

Уилоу ненавиждаше мисълта да носи фередже, но знаеше, че не може да го избегне. Тарик излезе и след известно време Осман донесе наметката в каютата ѝ, осведомявайки я, че принцът я очаква на палубата.

Тя надяна наметката и изпъшка, когато огромните ѝ гънки почти я погълнаха. Сигурно щеше да умре от задушаване, преди да стигне до сарая на Тарик.

Излезе от каютата, нямайки търпение отново да усети твърда земя под краката си. Тарик я очакваше. Хвана я за лакътя и я придружи по дъската за слизане. Тя се олюля леко, но после си възвърна уверената стъпка, вървейки заедно с Тарик през тълпата пирати със свиреп вид, повечето от които той поздравяваше по име.

Един арабски кон беше доведен при края на вълнолома. Тарик се качи и кимна на Мустафа да вдигне Уилоу на седлото пред него. След няколко мига тя се озова седнала направо в скута на Тарик на гърба на подскачащия кон. Препуснаха в галоп сред облаци прах. Мустафа не ги последва; тя предположи, че е останал, за да наблюдава пренасянето на товара.

— Няма да яздим дълго — каза Тарик, насочвайки коня встрани от залива. — В сарая ми ще имаш всякакви удобства.

Докато препускаха през сочно зеления пейзаж, Уилоу зърна признаци на живот отвъд селището на пиратите, скупчено около пристанището. Забеляза младо момче да кара голямо стадо кози към нещо, което ѝ заприлича на село в далечината. Тази информация можеше да и послужи, когато започнеше да готви бягството си.

Тя забрави всички кроежи, щом пред очите ѝ изплува един блестящ дворец в края на дълга алея, застлана с раковини. Подозираше, че е по-малък от повечето дворци, но каквото не му достигаше като големина, се компенсираше с изящество. Обграден от дървета с полюшващи се клони и с разцъфнали цветя, дворецът приличаше на съвършено украшение в пищна опаковка.

Влязоха в застлан с тухли двор, толкова красив, че ѝ отне дъха. В средата му се издигаше чешма с фигура на делфин, който изригваше вода в синьозелен басейн.

Тарик слезе от коня; посегна към нея и тя се плъзна в ръцете му. Млад мъж изскочи отнякъде и отведе коня, докато Тарик я водеше към полутъмната хладина на входа. Един извънредно висок и много страшен на вид страж ги приветства. Облечен в шалвари, свободно падаща риза и ботуши, въоръжен с ятаган, увиснал на широкия му пояс, той изглеждаше готов за битка. Огромната чалма, увенчаваща главата му, го правеше да изглежда още по-висок.

— Добре дошъл у дома, господарю.

Стражът уж не гледеше към забулената жена до Тарик, но погледът му все се отклоняваше към нея.

— Лейди Уилоу, това е Харун, капитанът на личната ми стража. Харун, това е лейди Уилоу. Тя ще бъде моя гостенка за известно време. Моля те, заведи я в харема. Кажу на Али Хара да се погрижи добре за нея, да я гледат като писано яйце. Аз ще дойда веднага щом намеря време. Бейба знае какво да направи.

Той докосна рамото на Уилоу.

— Върви с Харун, милейди.

Тя се стегна.

— Коя е Бейба?

— Управителката на моя харем. Няма защо да се плашиш от нея. Тя ще се погрижи за удобството ти.

Тарик се отдалечи по бяло-зеления мраморен коридор; Уилоу нямаше друг избор, освен да последва огромния турчин. След няколко завоя стигнаха пред една широка двойна врата, украсена с листа и цветя от чисто злато. Почукването на Харун получи незабавен отговор и вратата беше отворена от един мъж с лице като от абанос, чийто ръст надминаваше този на Харун.

— Водя ти новата наложница на нашия господар — обяви важно Харун. — Ти и Бейба трябва да се погрижите добре за нея.

— Добре дошла, господарке. Аз съм Али Хара — изрече евнухът, покланяйки се пред Уилоу. — Време беше господарят ми да доведе още една наложница в харема си. Сафие достатъчно дълго беше единствената тук. Знаем, че не разбираш езика ни, но въпреки това те приветствам с добре дошла.

Хващайки ръката ѝ над лакътя, той полека я въведе в харема. Когато тя чу вратата да се затваря зад нея, изпадна в паника и завика на английски:

— Не! Пуснете ме! Не ми е мястото тук.

Възрастна сивокоса жена с кафтан в убити цветове побърза да се приближи към тях.

— Коя е тази жена, Али Хара?

— Това е новата наложница на принц Тарик.

Уилоу потърси думи, за да предаде гнева си на турски.

— Не, не съм! Моля ви, отворете вратата и ме пуснете да си ида!

— Ти говориш нашия език — каза Бейба, пляскайки с ръце възхитено. — Чудех се как ще общуваме с тебе. Откъде научи езика ни, господарке?

— Принц Тарик ме научи.

— Французойка ли си?

— Англичанка — отговори Уилоу, избирайки да изтъкне английското си потекло вместо френското. — Аз съм лейди Уилоу Фоксбърн.

— Можеш да свалиш фереджето, господарке, тук нямаш нужда от него.

— С удоволствие — каза Уилоу, смъквайки тъмната наметка.

— О, господарке — ахна Бейба. — Какво ужасно нещо носиш? Трябва да си облечена в най-хубавата коприна и сатен.

Тя хвана Уилоу за ръка и полека я поведе по коридора.

— Ела с мене, господарке. Аз съм Бейба. Ще те гледам като зеницата на очите си заради моя господар.

Тъй като нямаше избор, Уилоу последва Бейба, обгръщайки с поглед всеки детайл в голямата, елегантна стая. Не беше виждала такова нещо през живота си. Стъпваше по бял и зелен мрамор в стая, чиито стени бяха изградени от разноцветни тухли. Особено я порази овалният басейн в средата на стаята и статуята на гол млад мъж, изливащ вода от една амфора в басейна. Няколко мраморни пейки бяха пръснати около басейна, но ниските миндери, отрупани с цветни възглавници, привлякоха вниманието на Уилоу. Прозорците бяха отворени, пропускайки мекия морски бриз, който развяваше прозрачните завеси.

Съдейки по размерите на харема, Уилоу предположи, че Тарик е решил да го напълни с жени. Вниманието ѝ се изостри, когато Бейба отвори една врата и я подкани да влезе в светла стая.

— Надявам се да ти бъде удобно тук, господарке. Можеш да си починеш, докато се приготви банята ти. — Тя изгледа Уилоу с критично око. — Трябва да бъдеш изрядно подготвена и облечена, преди да отидеш при принц Тарик. Али Хара ще ти донесе храна и нещо освежително за пиене.

Уилоу не си даде труда да поправи предположението на Бейба, че е тук, за да доставя удоволствие на Тарик, защото предполагаше, че той ще осведоми Али Хара относно плановете си за нея, когато намери за уместно.

Щом остана сама, огледа внимателно спалнята си. Тя беше малка, но изящно обзаведена с потънало в коприна легло, маса, тоалетка, сандък и няколко стола, покрити с възглавници. Стените бяха тапицирани с коприна в убити тонове, дебел килим покриваше мраморния под. Прозорецът гледаше към малка градина, преливаща от прекрасни рози и други екзотични цветя. Беше попаднала в един съвсем различен свят.

Али Хара пристигна с поднос, отрупан с пресни плодове, прясно изпечени питки и гърненце мед, купа с гореща агнешка супа и сок от няколко вида плод. Всичко изглеждаше вълшебно след грубата корабна храна.

Уилоу взе парче питка, намаза ѝ с мед и го захапа. Беше вкусно и тя изяде всичко. После взе купата със супа и отпи от горещата течност, наслаждавайки се на пикантния вкус.

Тъкмо посягаше към втората питка, когато вратата се отвори, пропускайки в стаята една вихрушка от ярки цветове и стържещ звук. Посетителката беше много красива жена с маслиненя кожа, тъмна коса, очи на кошута и пищни извивки. Обшитият ѝ с мъниста елек от ален брокат и прозрачните поли, състоящи се от няколко слоя тънък воал, не оставяха почти нищо на въображението.

— Али Хара каза, че господарят е купил нова наложница за харема си. — Сложила ръце на заобления си ханш, жената отправи свиреп поглед към Уилоу. — Защо си облякла мъжки дрехи? Изглеждаш смешно. — Вгледа се в лицето ѝ. — Много си бледа, много незабележима за вкуса на принц Тарик. Той обича жени със сочни форми и златиста кожа. Не очаквай да заемеш мястото ми в леглото му, защото няма да го допусна. Той не е имал друга жена, откакто ме купи на пазара за роби.

— Ти трябва да си Сафие — каза Уилоу. — Моля те, говори бавно, защото вашият език още е нов за мене. Тарик ми разказа за тебе. Аз съм лейди Уилоу. Няма защо да се страхуваш от мене, никога няма да стана любовница на Тарик.

Очите на Сафие се присвиха.

— Не съм глупачка, жено. Моят господар нямаше да те доведе тук, ако не те иска в леглото си. Само не забравяй, че аз съм любимката и трябва да се подчиняваш на моя авторитет. Щом родя дете на господаря Тарик, той ще ме направи своя съпруга, а ти ще си само робиня.

— Аз не съм му никаква сега. Повярвай ми, Сафие, не съм тук по свой избор. Бях пленена от пирати и продадена на...

— Ба. Колкото и да е платил за тебе, е било прекалено много. Господарят Тарик спа ли вече с тебе? — Уилоу остана няма. — Само не казвай, че си още недокосната.

Уилоу се изчерви. Технически беше девица, но не можеше да каже, че е недокосната.

— Ха! Точно както си мислех — изфуча Сафие. — Той ще се умори от тебе, когато престанеш да бъдеш новост. — Тя реши да се похвали пред Уилоу. — Принц Тарик ще изпрати да повикат мене тази вечер, не тебе, и аз ще му доставя удоволствие, както винаги съм правила.

— Честит да ти е — махна с ръка Уилоу. Вече ѝ дотягаше от хвалбите на Сафие.

С очи, хвърлящи мрачни пламъци, Сафие изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се нахвърли върху Уилоу. Уилоу се приготви за нападение, което така и не се състоя, рязко прекъснато от Али Хара, който току-що беше влязъл в стаята.

— Какво правиш тук, Сафие?

Котешките очи на Сафие блеснаха в едва прикривана злоба.

— Просто поздравих новата наложница на нашия господар. Доста е бледичка, а? И с какво е облечена? Не мога да си представя какво е видял принц Тарик у нея. Единственото привлекателно нещо у нея е косата ѝ.

— Можеш да си вървиш — каза Али Хара. — Господарят иска господарката Уилоу да бъде изкъпана и обслужена както трябва, а има много за вършене, преди да стане готова да се представи пред него.

— Няма да ви е лесно, докато заприлича на нещо — изсумтя Сафие.

Завъртя се на пета и изхвъркна от стаята.

— Последвай ме, господарке — каза Али Хара на Уилоу. — Бейба чака в хамама.

Уилоу знаеше, че „хамам“ означава „баня“, и тръгна охотно, защото отчаяно се нуждаеше от порядъчно изкъпване. Очакваше да бъде отведена при басейна в главното помещение, но вместо това влязоха в една стаичка в края на къс коридор. Бейба, облечена в бяла, пристегнатата в кръста роба, я чакаше там.

В хамама имаше голяма вана, мраморна пейка, съдове с вода, и масичка, отрупана с шишенца и глинени гърнета. Уилоу веднага се отправи към ваната.

— Не, господарке, още не си готова да влезеш във ваната.

— Какво друго трябва да се прави?

— Свали си дрехите и легни на скамейката. Всички косми по тялото ти трябва да бъдат премахнати, преди да продължим със следващата стъпка.

— Необходимо ли е? В моята страна не се прави така.

— Ти си в харема на принц Тарик, господарке. Той е турчин и следва учението на Аллах. Не може да влезеш при него нечиста.

— Изобщо няма да ходя при него — протестира Уилоу. — Не ми е мястото тук.

— Ще бъдеш по-щастлива, ако приемеш съдбата си — укори я Бейба. — Това е хубав живот, трябва да го приемеш. Ще ти се угажда, ще те отрупват с подаръци, ако се харесаш на господаря ни. Тъй като той често е в морето, няма много да се занимава с тебе. Моля те, легни, за да се погрижа за тебе.

Уилоу не се зае да спори със старата жена; би било безполезно. Очевидно Тарик не беше казал на Бейба, че тя няма да бъде негова наложница. Мърморейки, Уилоу се съблече и се изтегна на мраморната скамейка.

Първото, което направи Бейба, беше да потопи пръсти в едно глинено гърненце и да намаже розов крем върху слабините на Уилоу, краката, ръцете и всички места, където имаше косми по тялото ѝ. Старата жена се труди поне половин час, после взе кана с вода. Използвайки груба кърпа, тя изтри крема от тялото на Уилоу,

смъквайки космите заедно с него, и я остави гладка като коприна. После я накара да седне.

Извади от друго гърненце голям сапун и натри тялото на Уилоу. После взе едно плоска шпатулка за изстъргване на мръсотията и започна да маха мръсната пяна, докато Уилоу не почувства, че кожата ѝ е по-чиста, отколкото някога е била.

— Сега можеш да влезеш във водата, господарке.

Уилоу стана и влезе в басейнчето, където водата я обгърна топла и успокояваща. Докато отмиваше сапуна от тялото си, Бейба насапуниса косата ѝ и я изми щателно. После я изплакна с чиста вода. Беше толкова освежително и успокояващо, че на Уилоу не ѝ се искаше това някога да свърши.

Възклицавайки пред цвета на косата ѝ, Бейба изсуши Уилоу с една огромна кърпа. След като кожата ѝ заблестя, жената и каза да легне по корем на пейката. Уилоу нямаше представа какво следва, докато Бейба не изля поток ароматно масло върху гърба и седалището ѝ. Уилоу положи глава на кръстосаните си ръце, докато силните пръсти започнаха да втриват маслото в раменете, гърба и седалището ѝ, обхождайки краката чак до стъпалата. Чувството беше невероятно, греховно и сладостно.

— Обърни се, господарке.

Уилоу погледна през рамо и се вцепени, изумена да види ръцете на Али Хара върху себе си. Посегна към кърпата, но той я спря.

— Къде е Бейба?

— Ще се върне, когато свърша.

— Не! Ти не бива... не е редно. Ти си мъж.

Али Хара изсумтя нетърпеливо.

— Аз съм евнух, господарке, не съм мъж в истинския смисъл на думата. Обърни се, за да довърша масажа.

Силно зачервена, Уилоу се обърна по гръб и затвори очи. В нейния свят, ако един мъж изглеждаше като мъж, значи беше мъж. Но изражението по лицето на Али Хара потвърждаваше онова, което току-що ѝ беше казал. Голото ѝ тяло не означаваше нищо за него. Тя затвори очи и се опита да не си го представя като мъж.

Ръцете на Али Хара за миг се вдигнаха, а после, когато се върнаха, бяха някак по-груби, дори мазолести, но така прекрасно

успокояващи. Тогава тези умели ръце потърсиха едно интимно място, че очите на Уилоу се отвориха и тя подскочи с вик:

— Престани, Али Хара!

Премига и зяпна, когато видя Тарик надвесен над нея с ръце, хлъзгави от маслото. Беше облечен в проста бяла роба, шалвари и бял тюрбан, който покриваше черната му коса.

— Как влезе тук? Къде е Али Хара? Къде е Бейба?

Освободих ги. Колкото до това, как съм влязъл, аз ходя където си искам и когато си искам. — Посочи изясно изработена решетка в единия край на банята. — Наблюдавах те оттам. Легни, още не съм свършил.

— Със сигурност си свършил — изсумтя Уилоу и скочи от пейката. — Къде са ми дрехите?

— Бейба ще ти ги донесе.

Тя покри гърдите си с ръце и се обърна с гръб към него.

— Върви си! Гола съм.

Той се засмя.

— Наистина. — Сребристият му поглед се спусна по дължината на елегантния и гръб и трапчинките на седалището. — Много ми харесваш, красавице. Ако беше възможно, щях да те задържа за себе си.

Той пристъпи към нея. Тя отстъпи. Той посегна към нея и я притегли жадно към себе си.

— Целуни ме, красавице.

Тя извърна глава, въпреки че знаеше, че няма смисъл да се бори, че битката ѝ е обречена. Нямаше начин да попречи на Тарик да направи каквото му харесва. Той обърна главата ѝ към себе си и я целуна, използвайки умелата си уста и език, за да въздействат с еротичната си магия върху нея. Целувката му продължаваше безкрайно, докато краката ѝ не се превърнаха в желе и волята и за съпротива не беше подкопана. Тя чувстваше как се стапя вътрешно и дали по избор или по необходимост, но се отдаде на целувката му, притискайки се към твърдото му тяло. Тогава се почувства вдигната във въздуха, когато той я взе на ръце.

— Къде ме носиш?

— В моята стая. Време е за още един урок по страст.

— Не! Не можеш. Забрави ли защо съм тук?

— Няма да те повредя за пред Ибрахим, ако за това се тревожиш. Твоята девственост е твърде важна за мене. Има други неща, които можем да правим, за да си доставяме удоволствие.

— Престани! Гола съм! Не можеш да ме изнесеш оттук така.

— Малък проблем и лесно решение. Али Хара! — Евнухът се появи незабавно. — Донеси един кафтан за лейди Уилоу.

Али Хара изчезна и се появи отново след няколко мига с разкошен розов кафтан, поръбен със златисти ресни, който висеше праметнат на ръката му. Тарик пусна Уилоу на пода и плъзна копринената роба през главата ѝ.

Внезапно една вихрушка влетя в стаята.

— Скъпи господарю, чаках те! — извика Сафие, хвърляйки се в ръцете на Тарик В желанието си да стигне до него Сафие бутна Уилоу така силно, че тя изведнъж се озова седнала на пода. Тогава Сафие ѝ поднесе такава демонстрация на страст, така изпълнена със сексуалност, че накара лицето на Уилоу да пламне в ярка червенина. Али Хара се втурна да ѝ помогне да се изправи. Отказвайки да гледа как Сафие се люби с Тарик там, където той беше застанал, Уилоу изхвъркна от стаята.

Тарик изруга, отлепвайки Сафие от себе си. Тя се държеше така здраво за него, че той усещаше зърната ѝ и влажната топлина на женското ѝ хълмче да се притискат към него.

— Защо не ме докосваш, господарю? — запита нацупено тя. Хвана ръката му и я постави между бедрата си. — Не усещаш ли колко съм влажна, дори през полите ми? Трябва ли да чакам до вечерта за твоето внимание?

С угълчето на окоето си Тарик видя как Уилоу бяга към стаята си. Предположи, че дължи на Сафие обяснение за присъствието на Уилоу в сарая му, и се запита доколко да разкрива положението. Сафие беше наложница, не съпруга, и той не бе длъжен да ѝ обяснява каквото и да е. Беше я купил преди няколко месеца, след като домът му беше довършен, и преди да срещне Уилоу, беше доволен. Тя беше обслужвала добре потребностите му.

Знойният поглед на Сафие стана раздразнителен, когато Тарик не пророни нито дума.

— Само не казвай, че искаш да вземеш тази бледа чужденка в леглото си тази вечер. Как може да я желаеш? Тя е грозна и, да ми прости Аллах, сигурно е невежа в любовното изкуство.

Крива усмивка повдигна угълчетата на устата на Тарик. Любовните познания на Уилоу наистина бяха ограничени, но той смяташе да поправи това положение. Нейното сексуално обучение щеше да постави на изпитание самообладанието му, но той беше уверен, че ще успее да сдържи страстта си.

Вгледа се в Сафие, внезапно осъзнавайки властността ѝ. Запита се защо ли не го беше забелязал по-рано. Блясъкът в тъмните ѝ очи беше почти хищнически, докато ръцете ѝ мачкаха слабините му. Тъй като беше несъмнено мъжествен, тялото му реагира забележимо на интимната ласка.

Надигайки се на пръсти, тя прошепна току до устните му:

— Вземи ме сега, господарю. Точно тук, където всеки може да види, че съм твоя и ти си мой.

Тарик знаеше точно какво цели Сафие. Тя искаше да накара Уилоу да ревнува. Досега Сафие никога не беше имала основания за ревност и отказваше да приеме, че Уилоу може да заеме мястото ѝ в леглото на Тарик. Би ли направила нещо лошо на Уилоу, ако сметнеше, че тя я е изместила от чувствата на Тарик? Той възнамеряваше да пресече всякакви подобни мисли тук и сега.

Хвана Сафие и я разтърси.

— Чуй ме, Сафие. Уилоу не е заплаха за тебе. Тя ще живее в харема ми, докато Ибрахим се съгласи със сделката, която съм му предложил. Смятам да разменя лейди Уилоу срещу майка си.

Сафие изпръхтя невярващо:

— Не мисля, че Ибрахим ще я иска, след като си отнел девствеността ѝ.

— Тя още е невинна и аз възнамерявам да я оставя такава. Ако ревнуваш от нея, грешиш.

Сафие изглеждаше обърквана.

— Как е възможно? Били сте заедно на борда на твоя кораб, а ти дълго време си бил без жена.

— Не съм хлапе, което не може да се контролира. Уилоу ми е необходима като заложница. Както каза ти, Ибрахим няма да се съгласи да я размени за майка ми, ако взема девствеността ѝ.

Сафие му отправи кокетлива усмивка.

— Сигурно много си зажаднял, господарю. Позволи ми да те облекча.

Тя коленичи пред него и потърси члена му през отвора на шалварите. Тарик отстрани ръцете ѝ и я накара да се изправи.

— Не сега, моя страстна гълъбице. Имам още много работа да свърша.

— Заклеваш ли се, че няма да вземеш Уилоу в леглото си?

Тарик се намръщи.

— Нищо не обещавам, Сафие, защото това, което правя, не е твоя работа.

Ъгълчетата на плътните устни на Сафие увиснаха.

— Ще пратиш ли за мене днес?

— Може би — отвърна той разсеяно.

Не мислеше за Сафие, а за Уилоу, чието гъвкаво тяло копнееше да изследва върху копринени чаршафи. Тя изпълваше всичките му мисли. Той желаше нещо, което не можеше да има, и това го подлудяваше.

Тарик се отдалечи от Сафие, оставяйки огнената наложница да кипи в безсилен гняв. Сафие разпознаваше вманиачаването, щом го видеше, и разбра, че господарят Тарик се е побъркал по бледата англичанка. Макар да нямаше представа колко ще трае самообладанието му в присъствието на Уилоу, тя знаеше със сигурност, че един ден той ще се предаде, и то по-скоро рано, отколкото късно.

Ако Уилоу беше още невинна, в което Сафие сериозно се съмняваше, нямаше да остане такава за дълго. Сафие се закле безмълвно, че ще предотврати неизбежното. Каквото и да трябваше да се направи, тя беше решена да запази позициите си като фаворитка на принца.

Уилоу остана в стаята си до края на деня. Бейба ѝ донесе дрехи като тези на Сафие, състоящи се от пъстър, обшит с мъниста елек, който едва покриваше гърдите ѝ, пола от няколко слоя прозрачна материя, меки чехли и златен колан, инкрустиран със скъпоценни камъни. Тъй като нямаше какво друго да облече, тя свали кафтана и облече дрехите, въпреки че ги намираше много разголени.

С приближаването на вечерта Уилоу усети, че е гладна. Запита се дали някой ще ѝ донесе вечеря. В крайна сметка Али Хара се появи, но без да ѝ носи храна, а на ръката му висеше разноцветна дреха.

— Трябва ли да си легна гладна? — запита Уилоу.

— Не, господарке. Принц Тарик иска присъствието ти в неговата стая.

Уилоу замря.

— Какво желае той?

— Не ми се доверява, господарке. — Подаде ѝ кафтан с качулка в различни оттенъци на зеленото. — Облечи това и ме последвай.

Уилоу се запита какво ли би се случило, ако откаже. Огледа внимателно Али Хара. Ако размерите му бяха някакво указание за големината на силата му, той нямаше да има никакви затруднения да я накара да се подчини на заповедта.

Какво искаше този пират, запита се Уилоу. Нима не разбираше, че като обръща внимание на нея, а не на Сафие, настройва наложницата си срещу нея? Защо не е извикал нея в стаята си? Както беше изтъкнала Сафие, Тарик беше стоял много месеци без жена и би трябвало да няма търпение да легне с прелестната си наложница.

Въздъхвайки примирено, Уилоу навлече кафтана и последва Али Хара. За нейно огорчение Сафие чакаше пред вратата, оголила хищно зъби. Тя дръзко пресече пътя на Уилоу.

— Какво си му направила? — изсъска тя.

Уилоу я изгледа изумено.

— Ако говориш за принц Тарик, нищо не съм му направила.

— Той прати да те повикат, нали? Искате в леглото си. Излъгал ме е. Каза, че не те е довел тук за свое удоволствие и че трябва да отидеш недокосната при Ибрахим.

— Принц Тарик е казал истината — възрази Уилоу.

Сафие изсумтя невярващо.

— Тогава защо те вика тази вечер?

— Нямам представа — отвърна искрено Уилоу.

— Дръпни се, Сафие — заповяда Али Хара. — Господарят ми очаква господарката Уилоу, а той не е от търпеливите.

Сафие се отдалечи, но не преди да изръмжи за последен път към англичанката:

— Познавам добре принца. Той е страстен мъж. Ще те вземе, ако поиска.

Уилоу искрено се надяваше да не стане така, но вярваше на Тарик не повече, отколкото на Сафие. Не за първи път се запита коя е любимата, която той е оставил в Истанбул. Сигурно означаваше много за него.

Али Хара я поведе първо по дълъг зелено-бял мраморен коридор, после сви по друг и спря пред една солидна бронзова врата, излъскана до върховен блясък. Стражът отвори вратата. Али Хара полека побутна Уилоу напред. Когато тя погледна през рамо, всичко, което видя, беше една отдалечаваща се фигура. Уилоу искаше да побегне заедно с него, но замръзна на място при вида на разкошната стая, която изглеждаше като фантазия, излязла направо от някой сън.

Застана на вратата, зяпайки като последна глупачка облечените с коприна стени, стройните колони от млечнобял и златист мрамор и

тънките завеси, развяващи се около легло, отрупано с разноцветни възглавници. Светлината на множество свещи озаряваше стаята в трепетни отблясъци.

На пръв поглед ѝ се стори, че няма никой. После го видя излегнат на купчина възглавници, разпилени по пода около ниска масичка. Той вдигна ръка и с лениво движение я подкани да се приближи.

Уилоу се поколеба. Искаше да се обърне и да избяга, но звукът от затварянето на тежката врата и собственото ѝ любопитство я накараха да пристъпи напред. Стъпките ѝ може би бяха малко бавни, когато се приближи към Тарик, но смелостта ѝ не беше намалела.

— Какво искаш? Защо прати да ме доведат?

— Искам да споделя храната си с тебе — измърка Тарик с така открито сексуален глас, че тя една не се препъна. — Страхуваш ли се от мене, красавице?

— Не. А трябва ли?

Треперещият ѝ глас опровергаваше думите ѝ.

С едно-единствено грациозно движение Тарик се изправи. Уилоу се вгледа в него. Той беше мечтата на всяка жена. Беше облечен в прости бели дрехи, носеше ризата си отворена почти до пъпа, а шалварите му бяха напъхани в черни кожени ботуши. Черната му коса беше свободно пусната, доста дълга, почти докосваше раменете му. Хищният блясък в сребристите му очи можеше да разтопи и камък, а Уилоу беше доста по-податлива от камъка.

Посягайки към нея, той смъкна кафтана ѝ и го метна настрана. Дъхът му спря, когато я погледна. Погледът му се плъзна по оскъдно облеченото ѝ тяло — от върха на разкошната ѝ глава до краката, обути в меки чехли. Косата ѝ се спускаше по раменете като златисто наметало; не беше виждал нищо, което да се сравни с нея, въпреки всичките си пътешествия досега. Краката ѝ, видими през прозрачната материя на папите, бяха дълги и стройни. Гърдите ѝ напиреха от късия елек, а инкрустираният със скъпоценни камъни колан, който пристягаше кръста и, подчертаваше тънката ѝ талия и грациозните извивки под прозрачната материя на полите ѝ. Изящството ѝ отнемаше дъха му; бе съвършена във всяко отношение.

Хващайки я за лакътя, той я поотведе към възглавниците и я настани върху тях. После седна до нея и плесна с ръце.

Вратата се отвори. Един прислужник влезе и се поклони.

— Може вече да носиш храната, Харун — нареди Тарик. Прислужникът се поклони отново и излезе.

Тарик се усмихна, когато видя Уилоу да седи неподвижна до него с предпазливо изражение на лицето.

— Отпусни се, красавице, просто желая да споделя вечерята си с тебе.

Дрезгавият му глас я обля с внезапна горещина.

— Защо аз, когато имаш Сафие?

Тарик се намръщи. Защо наистина?

— Ако исках Сафие, щях да пратя за нея.

Чу се дискретно почукване и вратата се отвори. Харун влезе с огромен поднос. Друг прислужник, който носеше чинии със златен ръб, чаши и прибори за хранене, влезе след него. Харун постави подноса на масичката, нареди прецизно чиниите и приборите и тихо се оттегли.

Тарик отхлупи блюдата с димящ ориз, вкусно агнешко със зеленчуци, риба, купи с ароматна супа, подправена с джоджен, плоски питки и купчинки масло. Наред с ястията на подноса имаше чаши с чай и купа пресни праскови, фурми и смокини. Тарик напълни по една чиния за Уилоу и за себе си.

Когато Уилоу не показва признаци, че ще яде, той взе едно сочно парче агнешко и го поднесе към устните ѝ. Подсмихна се, когато чу как стомахът ѝ къркори.

— Отвори уста, красавице. Ще намериш тази храна превъзхождаща всичко, което си вкусила на борда на „Отмъщение“. Превъзхождаща всичко, което се вкусила и в Англия, обзалагам се.

Кимна одобрително, когато Уилоу отвори уста. Пъхна месото в устата ѝ и я загледа как дъвче, като нарочно облиза пръстите си, докато тя дъвчеше. Храната явно ѝ беше харесала, защото тя сама посегна към блюдата. Доволен, че тя няма намерение да се мори с глад, Тарик отдаде на чинията си дължимото ѝ внимание. След като двамата се нахраниха до насита, той взе една праскова, обели я и предложи едно резенче на Уилоу.

Тя отвори уста, за да го поеме, но вместо да ѝ даде плода, той остави устните ѝ да се затворят над пръстите му. Тя трепна силно, когато той полека раздвижи пръсти в устата ѝ, преди да пусне плода.

Струйка сок се стече по брадичката ѝ. Преди тя да успее да я изтрие, Тарик се наведе, близна брадичката ѝ, а после и устните ѝ с езика си.

— Възхитително — измърмори той. — Искаш ли още едно парченце?

Взе мълчанието ѝ за съгласие, макар че тя изглеждаше малко напрегната. Отрязва още едно парченце от прасковата и го поднесе към устата ѝ. Както беше направил и предния път, пъхна два от пръстите си вътре заедно с прасковата.

Дори не се опита да потисне стона си, когато езикът на Уилоу близна пръстите му, обирайки прасковения сок от тях. Усецането беше толкова еротично, че той се уплаши, че ще загуби контрол. Тази вечер не биваше да бързат за никъде. Той извади пръстите си от устата ѝ и сам пое резен праскова в собствената си уста.

След като довършиха плода, той плесна с ръце. Вратата се отвори безшумно.

— Отнеси това — заповяда той, махвайки към остатъците от яденето им. — Погрижи се никой да не ни безпокои.

Блестящият му поглед не се отделяше от Уилоу през цялото време, докато говореше.

— Ще се върна в харема — каза Уилоу и понечи да се изправи.

Тарик я дръпна да седне.

— Не, красавице, не можеш да си тръгнеш още. Мислех за тебе в тази обстановка цял ден — не, още откакто за първи път очите ми се спряха на тебе.

Уилоу се дръпна.

— Защо, след като не мога да ти дам това, от което имаш нужда? Защо не повикаш Сафие? Тя няма търпение да... да ти достави удоволствие. Бил си дълго време в морето и имаш нужда от утехата на копнееца за тебе жена.

Самият Тарик се чудеше защо не беше пратил да доведат Сафие. Сафие можеше да му даде всичко, което би могъл да иска от една жена, но не нея желаше той. Уилоу го интригуваше безмерно. Не просто красотата ѝ, която беше забележителна, нито пък изключителната ѝ златиста коса и прекрасните зелени очи. Не, ставаше дума за нещо не толкова забележимо, нещо трудно за обяснение.

Духът ѝ беше неукротим, природата ѝ — оптимистична въпреки ситуацията, в която беше изпаднала. Той знаеше, че тя се надява да

избегне съдбата си, но онова, което не знаеше, бе, че бягството е невъзможно. Щом се отделише от неговата закрила, щеше да принадлежи на Ибрахим, телом и духом.

Тази мисъл накара красивото лице на Тарик да помрачнее и предизвика болка в сърцето му. Ибрахим не беше известен с добър характер. Повечето от наложниците му се страхуваха от него, и то основателно. Брат му беше жесток човек, заповядваше да наказват наложниците му с бастонада, когато не беше доволен от тях. Тарик не би могъл да понесе мисълта, че някоя част от копринената плът на Уилоу може да бъде така жестоко ранена.

— Защо се мръщиш? — запита Уилоу.

— Една неприятна мисъл ми мина през ума. — Отпъди мрачните мисли. Щеше да мине много време, преди Ахмед да се върне с отговора на Ибрахим относно условията за размяната. — Но тя вече отмина; сега имаш цялото ми внимание.

Посегна към нея. Тя се дръпна, но мисълта, че тя няма как да му избяга, го накара да се усмихне. Той искаше да ѝ даде удоволствие, дори ако трябваше да се откаже от своето. Нямахше представа защо иска да се подложи на такова изпитание. Може би заради онова изражение на лицето ѝ, когато тя стигаше до върха. Беше го видял веднъж и искаше да го види отново... и отново. Нейното удоволствие беше неговото удоволствие.

— Ще сваля елечето ти — измърмори той.

Задуши нейните протести с целувка, докато без усилие сваляше елека и го хвърляше настрана. Тя застина под него, което той прие като добър знак. Не искаше да я плаши; само да я люби по всякакъв възможен начин с изключение на единствения, който им беше забранен.

Уилоу се опита да прикрие гърдите си, но Тарик не ѝ позволи. Положи я на възглавниците и задържа ръцете ѝ над главата с една ръка, докато облизваше и засмукваше зърната ѝ. Той трепереше от възбуда и страст. Дори само докосването до нея го подлудяваше от желание. Трябваше му цялата сила на волята, за да си спомни защо тя трябва да остане девствена.

Развърза колана ѝ и го метна настрана. Целуна я силно, езикът му проникна в устата ѝ като имитация на онова, което в

действителност искаше да направи с нея. Изпъшка, когато членът му се надигна и се изпълни с кръв.

Изведнъж той изстена и се дръпна.

— Защо ме ухапа?

Тя го изгледа самодоволно усмихната.

— Искях да знаеш, че не съм доброволна участничка в това, което правиш.

— Знаеш ли какво ще стане, ако ухапеш Ибрахим?

— Той няма да ме иска, което ще бъде много добре.

— Наивна си, ако мислиш така. Ще нареди да те набият и после ще те вземе, докато си още прекалено слаба, за да се съпротивляваш. Или ще те упои, за да се подчиниш.

— Да ме упои ли? — прошепна Уилоу. — Ще го направи ли?

— Да, ще го направи, красавице. Ще ти дадат да ядеш нещо, което ще те накара така отчаяно да искаш мъж, че ще се молиш за вниманието му. Ще го посрещнеш с отворени обятия... и крака — добави той грубо.

Уилоу ахна с блеснали от уплаха очи, макар Тарик да знаеше от собствен опит, че тя не се плашеше лесно. Тя беше жена, която заслужаваше по-добра съдба от това, което той й готвеше. Най-малкото, което можеше да направи за нея, беше да й покаже вкуса на удоволствието, преди да бъде използвана безжалостно от Ибрахим.

— Не исках да те плаша, красавице — извини се Тарик, — но най-добре е да не отиваш при Ибрахим, без да познаваш жестоката му природа или методите му да наказва непокорството на жените. По-лесно ще ти бъде, ако приемеш съдбата си.

Уилоу потръпна.

— Никога! Няма ли у тебе капка състрадание? Или съвест? Моля те, върни ме у дома ми. Не ме давай на мъж, когото презираш, на мъж, който измъчва жените си.

Дори ако Тарик решеше да не я прати на Ибрахим, знаеше, че не може да я върне у дома ѝ. Щеше да я задържи за себе си. Мисълта му беше минавала неведнъж през ума, въпреки съзнанието, че ако я задържи, осъжда на смърт майка си.

— Ще се научиш да оцеляваш — каза Тарик, оставяйки тона си нарочно безстрастен въпреки хаоса, който цареше в ума му.

— Ако държиш да ме пратиш на Ибрахим, можеше поне да ми кажеш срещу кого ме разменяш.

— Да — отговори замислено Тарик. — Предполагам, че си права. Но първо трябва да научиш за брат ми повече, отколкото съм ти казал досега. Той е най-големият син на баща ни. Майка ми беше единствената съпруга на татко, но той имаше много наложници, от които имаше синове и дъщери. Ибрахим се е родил, преди татко да срещне мама и да се ожени за нея с християнска церемония. Мама е известна с името Салиха султан. Когато татко почина преди три години, султанатът мина към Ибрахим. Това нямаше значение за мене, защото никога не съм искал нещо, което по право принадлежи на брат ми. Преди две години Ибрахим уби всички мъжки наследници на татко. Страхуваше се, че един ден те ще го свалят. Беше тръгнал да убие и мене, но мама ме предупреди за намеренията му. Умоляваше ме да бягам. Искях да я взема с мене, но тя отказа. Каза, че майките на убитите деца имат нужда от нея. Когато отказах да тръгна без нея, Мустафа, капитанът на личната ми охрана, ме удари по главата, паднах в безсъзнание и той ме отнесе на кораба ми. Известно време мама е живеела в харема, без да се страхува, че някой ще ѝ направи нещо лошо, но започнах да чувам тревожни слухове, които ме накараха да помоля Ибрахим, чрез един посредник да я пусне да дойде при мене. Досега той отказваше. Нали разбираш, брат ми иска да престана да преча на корабите му и заплашва да убие майка ми, ако не се предам. Не смея да отида в Истанбул, защото неговите еничари имат заповед да ме убият, щом ме видят.

— Майка ти! — прошепна треперливо Уилоу. — Сега разбирам защо си толкова решен да склучиш тази сделка.

— Не мога да позволя на Ибрахим да убие майка ми. Тя ми е много скъпа.

Уилоу се раздвижи неспокойно под него. Той усети еротичното потъркване на гърдите ѝ в неговите и нетърпеливият му член му напомни защо бе повикал русата красавица в стаята си. Със сигурност не беше, за да обсъждат проблемите му.

— Помниш ли какво ти обещах — ще ти покажа удоволствието сред копринени чаршафи?

Усети я как потръпва. Грабна я на ръце и я отнесе на леглото си. То вече беше приготвено; той я положи върху розовата коприна и

вдигна полите ѝ, единственото облекло, останало на нея. Тогава започна да сваля собствените си дрехи; сребристият му поглед я предизвикваше да го гледа.

Уилоу искаше да отклони очи, но не може. Тарик беше великолепен, всяка част от него бе мъжествена, цялото му тяло беше мускули и сухожилия. Кожата му грееше сякаш позлатена от слънцето; чертите му бяха остро изсечени, като от гранит. Издути мускули оформяха торса му, а тънката талия и хълбоците му напомняха грациозна пантера. Бронзовата му плът и черната коса му придаваха екзотичен вид, но чертите му и сребристите очи издаваха английската му кръв.

Погледът ѝ се плъзна по него, после се отклони, когато видя как мъжествеността му стърчи от тъмната горичка между краката. Очите ѝ веднага се върнаха към лицето му.

— Няма от какво да се страхуваш — каза Тарик. — Отпусни се, красавице, много си напрегната. Позволи ми да ти помогна да се отпуснеш.

Дъхът на Уилоу секна, когато Тарик я хвана за хълбока и рамото и я обърна по корем.

— Какво правиш?

Той посегна към една кошничка на нощната масичка и извади шишенце с течност, разтривайки го между пръстите си, за да го стопли. После махна запушалката и изля малко от течността в дланта си; разтърка ръце, за да я разпредели равномерно.

— Какво е това?

— Ароматно масло — подушваш ли го? Много е успокояващо. Вдишай дълбоко аромата, докато го втривам в кожата ти.

Когато дланите му легнаха върху гърба ѝ, тя замря. Тогава кожата ѝ започна да смъди. Топлина последва еротичната пътека на ръцете му, докато те се движеха в бавни, чувствени кръгове по раменете, гърба и седалището ѝ. Тя не само започна да се отпуска, но и ароматът на маслото започна да ѝ оказва странно въздействие.

Тя се понесе в чувствена мъгла. Кожата ѝ стана толкова чувствителна, че и най-лекото му докосване беше чисто мъчение. Когато той започна да масажира вътрешната повърхност на бедрата ѝ, тя не може да възпре един тих стон, който се изплъзна от устните ѝ. Тогава той я докосна още по-интимно, пръстите му се вмъкнаха в

цепнатината на седалището ѝ и я проследиха чак до набъбналите листчета на нейната женственост.

Уилоу опита да протестира, но гласът ѝ изведнъж се оказа твърде слаб. Тя знаеше, че всичко, което прави с нея Тарик, е греховно, а онова, което я караше да изпитва, е порочно, но не можеше да стори нищо. Умът и тялото ѝ вече не бяха нейни, не можеше да ги владее. Маслото засилваше усещанията на тялото ѝ, докато ароматът му замъгляваше ума ѝ.

Тарик я обърна по гръб, изля още масло в дланите си и започна да масажира гърдите ѝ, обръщайки специално внимание на щръкналите ѝ зърна. Когато ръцете му се отделиха от гърдта и се плъзнаха по корема, Уилоу започна да се гърчи и да стене под него, движенията на ханша ѝ молеха за неговото интимно докосване.

— Кожата ти е като коприна — прошепна Тарик. Дланта му обгърна гладкото хълмче, а после той я целуна там. — Особено тук. — Разтвори бедрата ѝ и я целуна между тях. — Как се чувстваш? — запита той.

Уилоу се раздвижи. Гласът на Тарик идваше като че ли от много далече.

— Какво ми направи? Упои ли ме?

— Не, красавице, от аромата на маслото е. Може да бъде много силно за несвикнал човек. Кара те да се чувстваш чудесно спокойна, нали?

— Чувствам се... странно.

— Знам. Разтвори крака за мене; мога да те накарам да се почувстваш още по-добре.

Уилоу се подчини, макар да знаеше, че не бива. Той се плъзна надолу по тялото ѝ, отвори листчетата на нейната женственост и я докосна с езика си. Тя едва не скочи от леглото.

— Почувства ли удоволствие? — прошепна той.

— Сякаш кожата ми е огън и костите ми се топят.

Той сведе глава и близна влажните гънки на слабините ѝ, а след това ги обгърна с устни. Свиреше на тялото ѝ като на фино настроен инструмент, докато тя безпомощно откликваше на тоновете на неговата мелодия. Това не можеше да се случва с нея! Не беше знаела, че е способна да чувства такова интензивно удоволствие! То граничеше с подлудяването. Когато Тарик посегна да погали зърната ѝ,

тя експлодира, оргазмът ѝ беше толкова силен, че тя се уплаши да не би да се разпадне на хиляди парченца.

Полека се съвзе, смуцаващо осъзнавайки друго еротично усещане. Отвори очи, за да намери Тарик легнал до нея с хищна усмивка на лицето, да гъделичка гърдите ѝ с пауново перо. Усещаше извънредно твърдата му, набъбнала мъжественост да се опира в крака ѝ.

Искаше да го докосне... страшно много искаше и това я шокира. Никога не беше се проявявала като срамежлива или плаха, но и никога не беше проявявала дързост в любовните игри. Вероятно маслото я караше да копнее за неща, за които не биваше дори да мисли.

— Хайде, докосни ме — изрече Тарик, като че ли прочел мислите ѝ.

Трепет ли дочу в гласа му? Осмели се да погледне към члена му; беше изправен и увеличаваше размера си. Това със сигурност не беше удобно. Тя си спомни как го беше докосвала на борда на „Отмъщение“ и как семето му се беше изляло, когато възбудата му беше достигнала върха си. Някакъв перверзен дявол в нея искаше да направи отново това с него.

Тя го чу как остро си поема дъх, когато посегна и уви пръсти около него. Той беше твърд, но същевременно гладък, податлив и толкова голям, че пръстите ѝ не можеха да го обхванат изцяло. Тя понечи да го пусне, но той сграбчи китката ѝ, задържайки я на място, за да не ѝ позволи да дръпне ръката си. Уилоу нямаше друг избор, освен да започне движението, което знаеше, че ще достави удоволствие на Тарик.

Тя раздвижи ръката си нагоре-надолу, наблюдавайки как лицето му се напруга и усети как тялото му се втвърдява. Очакваше изригването, което знаеше, че е неизбежно, когато той отмести ръката ѝ и легна върху нея.

— По дяволите Ибрахим — изръмжа той. — Ще умра, но ще те имам.

Тя усети как членът му напруга да проникне и се опита да го отблъсне.

— Тарик...

Той я целуна, за да я накара да замълчи. Устата му беше мека и убеждаваща. Тя усети как съблазънта му я замайва, опиянява я. Тялото

му тежеше върху нейното, но тя харесваше тази тежест; по някакъв начин това ѝ изглеждаше редно. Костите ѝ се топяха; тя го искаше в себе си, но не можеше да намери смелостта да изрази греховните си желаниа.

Тя раздвижи ханша си в недвусмислена покана; усети го да навлиза в нея и после да спира. Опря чело в нейното, гърдите му се вдигаха и спускаха, сякаш беше тичал на дълго разстояние.

— Аллах да ми е на помощ. Не съм искал да става така. Гласът му беше по-скоро отчаяна молба, която нямаше кой да чуе.

Внезапна, отчаяна мисъл се яви в ума на Уилоу. Ако Тарик вземеше девствеността ѝ, Ибрахим нямаше да я иска и може би, само може би, Тарик би я върнал у дома ѝ. Съпротивата ѝ се стопи при тази мисъл и тя се отпусна.

Тарик се изви, приготвяйки се за финалния тласък, който щеше да унищожи нейната девственост, когато едно силно почукване ги стресна.

Вдигайки глава, той отправи смръщен поглед към вратата.

— Махай се!

— Доведох ти Сафие, господарю — извика Мустафа зад вратата.

— Махай се! — повтори Тарик.

— Но, господарю, Сафие може да задоволи нуждите ти.

— Ако не се махнеш, Мустафа, ще заповядам да ти отсекаат главата.

Тишина.

— Господарю, аз съм, Сафие. Отпрати английската хурия и ми позволи да ти доставя удоволствие.

Ниско ръмжене се откъсна от гърлото на Тарик.

— Махай се веднага, Сафие, заедно с Мустафа!

Звукът на отдалечаващи се стъпки заглъхна и изчезна. Тарик се втренчи в очите на Уилоу и с едно последно движение на ханша си довърши акта. Остра болка я прониза и тя изпищя. Тарик покри устата ѝ със своята, поглъщайки виковете ѝ, докато тя не затихна и не започна да отвърща на целувките му.

Той дишаше тежко, когато накрая се надигна, за да си поеме въздух.

— Нараних ли те?

— Можеше да ме предупредиш. Аз... нямах представа. Така ли е винаги?

— Не, само този път. Не съм искал това да се случи. За първи път губя контрол с жена. Страстта е силно чувство, но с тебе се страхувам, че е нещо повече. — Той се раздвижи в нея. — Още ли боли?

— Малко.

Но болката не трая дълго. Докато Тарик се движеше в нея, болката изчезна, заменена от усещане, каквото не беше познавала досега. Отначало усети изтръпване там, където бяха съединени. После топлината започна да се разстила из тялото ѝ, непоносима, пулсираща топлина, която нахлуваше във вените ѝ. Тя искаше да го почувства много дълбоко, още по-твърдо, да го усети как се стапя в нея, как става част от нея. И тогава се разпадна; удоволствието беше така неимоверно, че загуби способността да мисли. Беше почти в безсъзнание, когато чу Тарик да изкрещява името ѝ и почувства как семето му изригва в утробата ѝ.

Последната мисъл на Тарик беше, че неутолимата му страст към Уилоу със сигурност означава смъртта на майка му.

8

Тарик се изтегна по гръб и праметна ръка над очите си. Току-що бе направил най-голямата грешка в живота си и нямаше как да я поправи. Беше действал както безотговорен глупак, беше поставил собственото си удоволствие над живота на майка си.

— Сега нямам стойност за тебе — каза Уилоу с надежда.

Тарик отмести ръката си и я изгледа втренчено, със замислено изражение.

— Може би не всичко е загубено. Още си стегната като девица и има начин да се имитира девствената кръв, когато я няма.

Изражението на Уилоу издаваше смаяно неверие.

— Искаш да кажеш, че все още възнамеряваш да ме дадеш на Ибрахим?

— Обичам майка си — изрече той просто. — Няма да позволя тя да умре.

Уилоу придърпа чаршафа над голото си тяло. Тежка тишина запулсира помежду им.

Когато Тарик заговори, гласът му беше лишен от всякаква емоция.

— Ако разменя живота си срещу този на майка си, няма гаранция, че Ибрахим ще я остави жива, след като аз умра.

— Да, ако трябва.

Уилоу прехапа замислено долната си устна.

— Може би има друг начин.

— Да, ще помисля за него. Може би Ибрахим няма да разбере, че не си девствена. Но пък е вероятно да накара някой от неговите лекари да те прегледа, преди да бъде извършена сделката. Брат ми ми вярва толкова, колкото и аз на него, и то с основание.

— Всичко ще бъде изгубено, ако се стигне до лекар.

— Няма да допусна да се стигне дотам — рече свирепо Тарик.

— Съжалявам — отвърна Уилоу.

Трябваше да се бори по-усилено срещу чувствената атака на Тарик, но се беше надявала, че липсата на девственост ще доведе до освобождаването ѝ. Трябваше да помисли по-добре.

— Държа себе си отговорен за това, което се случи — отвърна Тарик. — Сега трябва да оправя нещата. Върви си, преди да съм те взел отново. Един път с тебе вече изостри апетита ми. Не бива да те вземам пак, а не вярвам на себе си, когато си до мене. — Той се отвърна от нея. — Липсата на самообладание е непростима. Ти ми отнемаш мъжествеността, красавице. Подлагаш на изпитание самоконтрола ми, както никоя друга жена досега не го е правила.

Той стана от леглото с едно плавно движение и нахлузи шалварите си. Уилоу също стана, търсейки разхвърляните си дрехи. Тарик взе кафтана ѝ от пода и го намъкна през главата ѝ. После събра дрехите и ги пхна в ръцете ѝ. Извърна се и повика Мустафа. Гигантът нахлу веднага в стаята, сякаш беше чакал отвън зова на Тарик.

Стражът изгледа преценяващо Уилоу, преди да обърне вниманието си към принца.

— Какво желаяш, господарю?

— Върни лейди Уилоу в харема и после ела в стаята ми.

Запазвайки строгото си изражение, Мустафа се поклони и изведе Уилоу от стаята. Върна се след малко, за да намери Тарик да се разхожда из стаята си като животно, хвърлено в клетка.

— Предупредих те, нали? — укори го Мустафа. — Надявам се, че си е струвало.

— Не знаеш какво се случи; можеш само да предполагаш.

— Познавам те, принце, господарю мой, по-добре, отколкото ти сам се познаваш. Когато повика господарката Уилоу в стаята си, разбрах как ще свърши всичко това, дори ти да не си знаел. Трябва да я отпратиш, защото сега нямаш полза от нея.

Тарик не беше съгласен.

— Защо да го правя? Тя още може да ми бъде полезна.

Мустафа се вгледа в лицето на господаря си.

— Смяташ да я задържиш за себе си ли?

Тарик се изчерви.

— Макар че тази възможност още съществува, има и друга.

Тъмните вежди на Мустафа се събраха.

— Каква е тя, господарю?

Тарик си наля чаша вода от една кана и я изпи жадно.

— Все още е възможно да пратя Уилоу при Ибрахим. Не мога да възстановя девствеността ѝ, но има начини тя да се имитира. Сигурен съм, че Бейба може да я научи на такива неща.

Заразхожда се отново.

— Проблемът, Мустафа, е в това, че не мога да понеса да се разделя с Уилоу. Тя ми харесва извънредно много. Мисълта, че Ибрахим може да я малтретира, е отвратителна за мене.

Мустафа изстена и изви очи нагоре.

— Мислиш е долната си глава, господарю. Имаш си Сафие. Обожаваш я.

— Обожавам да се забавлявам с нея, но нямам други чувства освен известна привързаност. Не съм дете, Мустафа. Разбирам кога една жена просто ме удовлетворява и кога съм сякаш на седмото небе с нея.

— Значи искаш да кажеш, че лейди Уилоу е жената, която те прави щастлив?

Тарик се засмя.

— Нямам нужда от жена, която да ме прави щастлив, само от такава, която да ми доставя безгранично удоволствие. Виж, нападането на корабите на Ибрахим ме прави щастлив. — Той поклати глава. — Наистина не знам друго, Мустафа, освен че искам да задържа Уилоу за себе си. Но не бива. — Хрумна му ужасна мисъл. — Ами ако е заченала дете от мене тази нощ? За първи път в живота си не мога да си вярвам с някоя жена. Какво говори това за мене?

— Това говори, принц Тарик, че си човек с раздвоено сърце. Не се тревожи, няма голяма вероятност жената да е заченала тази нощ, но ако е станало така, Бейба знае как да я освободи от нежелания плод. Ще се погрижа за това.

— Не! Не искам да стори нещо на Уилоу.

— Ти си обезумял от любов.

Тарик направи нетърпелив жест.

— Не знаеш какво говориш, приятелю. аз нямам сърце. Задоволявам мъжките си нужди където и с която искам; жените не означават нищо за мене, само моментни удоволствия.

Мустафа го изгледа скептично.

— Отказвам да отстъпя пред слабостта на плътта — заяви Тарик. Чертите на лицето му се втвърдиха. — Знам какво трябва да направя, Мустафа. Въпреки изгубената си девственост Уилоу е моята единствена надежда да спася живота на майка си. Плановете ми за нея ще следват първоначалното си начертание.

— Това ли е окончателната ти дума, господарю?

— Да, Мустафа. — Гласът му стана плътен и решителен. — Няма да търся компанията на Уилоу, докато силата на волята ми да ѝ устоявам е толкова малка. Подозирам, че желанието ми за нея ще намалее, ако се държа на разстояние. Кажи на Бейба да наблюдава за женския период на Уилоу. Ще реша какво да правя, ако е заченала дете от мене.

Той се извърна, но мислите му не се отделиха така лесно от Уилоу. *Далече от очите, далече от сърцето — това не винаги действа*, обади се едно гласче в главата му. Би ли могъл да изгони русата хурия от мисълта си? Трябваше, заради майка му. Каквито и да бяха личните му чувства към нея, Уилоу беше предназначена да стане наложница на Ибрахим.

Въпреки късния час Сафие нападна Уилоу в мига, когато тя се върна от стаята на Тарик:

— Той спа с тебе! — нападна я тя. — Не отричай!

— Не съм в настроение да споря — отвърна уморено Уилоу. Искаше да остане сама. Беше изтощена и имаше нужда от баня.

— Вониш на секс — избухна Сафие, следвайки Уилоу в стаята.

Уилоу ѝ препречи пътя.

— Върви да си лягаш, Сафие, късно е.

Язвителният поглед на Сафие падна върху купчината дрехи в ръцете на Уилоу. Тя се изсмя горчиво.

— Знаех си! Не си му доставила удоволствие. Изгонил те е от леглото си, ти си в немилост.

На Уилоу вече ѝ беше достатъчно. Насмешките на Сафие бяха повече от това, което можеше да понесе. Искаше да остане сама, за да мисли.

— Али Хара! — извика тя и зачака абаносовият гигант да се появи.

Той пристигна след миг, гол до кръста, с боси крака.

— Какво има, господарке? Добре ли си? Има ли нещо, което да желаш?

— Да, Али Хара. Искам Сафие да излезе от стаята ми. Уморих се от обидите ѝ.

Евнухът изгледа укорително Сафие.

— Трябваше да си в леглото, жено. Ела, ще те придружа до стаята ти.

Сафие я изгледа презрително и се отдалечи.

— Ще спя пред вратата на Сафие, за да съм сигурен, че тя няма да се върне, господарке — прошепна Али Хара.

Уилоу изпусна дълбока въздишка, когато затвори вратата зад Сафие и Али Хара. Погледна с копнеж към леглото, но колкото и да искаше да се отдаде на изтощението, знаеше че Сафие е права. Наистина вонеше на секс. Усещаше мириса на семето на Тарик по себе си. Отвори вратата и надникна в коридора. Харемът беше тих. Тя излезе безшумно и се запъти към хамама. Имаше нужда да остане сама, за да размисли над всичко, което се беше случило тази нощ, и над последиците от него.

Коридорите бяха празни, а хамамът — тъмен, ако не се смята единственият свещник на стената, който хвърляше странни светлосенки. Без да обръща внимание на гротескния танц на светлините и сенките по стената, Уилоу смъкна кафтана си и се отпусна във ваната.

Блажена въздишка се откъсна от гърлото ѝ, когато се потопи в топлата вода. Затвори очи, оставяйки топлината да отмива грижите ѝ. Това, което беше станало между нея и Тарик тази вечер, беше ѝ създавало още повече проблеми. Щеше ли той да я обвини, че заради нея е загубил самоконтрола си? Струваше ѝ се, че да. И до известна степен тя беше отговорна.

Беше престанала да му се противи, погрешно смятайки, че загубата на девствеността ѝ ще обърка плановете му да я даде на Ибрахим. Беше предположила, че след като е обезчестена, Тарик ще я върне на баща ѝ... може би срещу откуп. Но предположенията ѝ се бяха оказали погрешни.

Видя гърненцето със сапун да лежи на ръба на ваната и гребна от него, за да отмие мириса на Тарик от себе си. Едва след това се почувства наистина свежа и чиста. За съжаление, нищо не можеше да

й възвърне девствеността. Дори Тарик да я пратеше при баща й, трудно би се омъжила за когото и да било. Бъдещето й беше съсипано, още преди Тарик да я бе обезчестил. Самото й отвличане щеше да откаже евентуалните поклонници въпреки щедрата й зестра.

Клюката щеше да се разнесе до Франция и оттатък, затова нямаше да има значение, ако тя решише да заживее в родината на майка си. Скандалът би я последвал, където и да отидеше.

Ужасяваща мисъл внезапно прекоси ума й. Ами ако е заченала дете от Тарик? Тя не беше невежа. Знаеше, че един път е достатъчен, за да се прихване мъжкото семе. Би ли я изпратил Тарик на Ибрахим, ако тя носеше неговото дете?

Би ли пожертвал собственото си дете, за да спаси майка си?

Уилоу излезе от ваната и посегна към кърпата, за да се изсуши, усещайки как я наляга тежка потиснатост. Мрачно бъдеще се очертаваше пред нея, всички пътища изглеждаха безнадеждни.

Сънят бягаше от очите на Тарик. Съдбата на Уилоу беше в неговите ръце и той не знаеше какво да прави. Това, че спа с нея, не беше умен ход, но беше подтикван от отчаяна необходимост да я притежава. Самоконтролът му никога досега не беше го предавал по този начин. Моментът на безумна страст вероятно щеше да има страшни последици, а той нямаше представа как да поправи положението.

Трябваше ли да продължи по първоначалния си план и да размени Уилоу срещу майка си? Щеше ли Ибрахим да накаже Уилоу заради липсата на девственост? Или може би трябваше да се откаже от този план и да го замени с друг? Беше се промъквал и преди в Истанбул; може би беше възможно да се опита отново, този път за да измъкне майка си от харема на Ибрахим. Имаше чудесен съюзник в лицето на Кемал, но еничарите на брат му бяха твърде опасни, особено вътре в сарая.

Диво желание отново да притежава Уилоу сграбчи вътрешностите му, измъчвайки го до такава степен, че искаше да нахлуе в харема и да я грабне отново в стаята си. Слабините му пулсираха, той се преобърна по корем, борейки се с жаждата си за русата хурия, която го изкушаваше отвъд всякакви граници.

Грешка беше да спи с Уилоу, но силната му жажда за нея го беше подлудила. И вместо да му мине, след като бе удовлетворил страстта си, сега отново я искаше. Тъжно, но факт — един път с Уилоу не му беше достатъчен.

Може би трябваше да повикам Сафие, помисли Тарик. Тъмнокосата красавица имаше умението и издръжливостта, достатъчни да изтощят тялото му, докато не грохнеше за сън.

Но той не искаше Сафие.

Аллах! Какво му беше направила Уилоу? Всичко, за което можеше да мисли сега, беше меката ѝ бяла кожа, ароматът на косата ѝ и копринената стегнатост на женствената ѝ ножница, докато той докарваше себе си и нея до върха.

Да, беше луд. Нямахте друго обяснение.

Следващите две седмици минаха еднообразно. Уилоу не бе виждала Тарик от нощта, в която той отне девствеността ѝ. Макар че ѝ беше трудно да си го обясни, но той ѝ липсваше. Бейба и Али Хара ѝ угаждаха във всичко, но те не можеха да ѝ осигурят общуването, на което се наслаждаваше с Тарик. Сафие се държеше на разстояние. Наложницата като че ли се движеше свободно, често излизаше от харема без разрешение. Изглеждаше, че правилата не важат за Сафие. Уилоу нямаше представа къде ходи тя, когато излиза.

Един ден Уилоу беше в хамама, наслаждавайки се на банята, когато усети, че някой я наблюдава. Повика Бейба, но старата жена сигурно не я беше чула, защото не отговори. Тя си спомни за отвора и обърна глава към решетката, откъдето Тарик веднъж я беше наблюдавал, докато се къпе.

— Тарик, ти ли си? Следиш ли ме?

Усети една сянка да се движи зад решетката, после тя изчезна и с нея чувството, че е била шпионирана.

По-късно този ден Уилоу седеше на една скамейка в малката градина, отегчена и неспокойна. Със сигурност щеше да загине, ако трябваше да прекара остатъка от дните си затворена сред някакви стени. Време беше да избяга, въпреки че шансовете ѝ бяха слаби.

Сподави един стон, когато Сафие влезе в градината и се понесе плавно към нея. Ханъматата беше последният човек, с когото Уилоу би

искала да говори. Тя подозираше, че други жени топлят леглото на Тарик през последните две седмици, и тази мисъл никак не ѝ харесваше.

— Изглеждаш нещастна — изрече Сафие, кацвайки до нея, а аз съм невероятно щастлива. — Прикри една прозявка.

— Принц Тарик ме повика в леглото си снощи. Той е неуморим любовник, но ти вече го знаеш.

— Радвам се за тебе — измърмори Уилоу. — Не съм тук по свой избор, нито пък за да задоволявам прищевките на Тарик. — Понечи да стане.

— Не, не си отивай — каза Сафие. — Ако искаш да се махнеш, може би ще мога да ти помогна.

Уилоу се отпусна отново на скамейката до Сафие.

— Как можеш да ми помогнеш?

— За разлика от тебе аз не съм затворена в харема. Почти нямам ограничения, освен че трябва да нося кафтан и воал, когато излизам.

— Къде ходиш?

— Пиратите и жените им живеят в Пиратския град, около пристанището. Жените продават дреболийки на пазара — неща, от които вече нямат нужда или които не искат. Понякога посещавам пазара, за да разглеждам стоките им. Всички знаят, че принадлежа на техния принц, и никой не смее да ме закача.

— Тарик знае ли, че излизаш от харема?

— Принцът знае и одобрява. Тук е Липси, не е Истанбул, и той не ми придирия особено много. Понякога Али Хара ме съпровожда, а понякога ходя сама.

Фините вежди на Уилоу се събраха на челото ѝ.

— Как това ще ми помогне? Тарик никога не би ми позволил да изляза от харема.

— Понякога ходя в градчето Липси, малко гръцко селище, където живеят повечето местни. Приятелка съм с тамошните хора. Може би мога да наема някого със здрава лодка да те отведе на голямата земя, в Гърция. Оттам можеш да заминеш за Англия.

Надежда трепна в гърдите на Уилоу.

— Нямам никакви пари или скъпоценности.

— Ще ти дам пари. Принц Тарик е великодушен любовник. Дава ми пари и скъпоценности от своя дял от плячката от турските кораби.

— Тя вдигна рамене. — Тъй като почти нямам нужда от пари, ще ти ги дам.

Предложението на Сафие изглеждаше прекалено добро, за да е истина. Защо наложницата на Тарик искаше да ѝ помогне?

— Защо да ти вярвам?

Сафие я изгледа раздразнено.

— Мислиш ли, че те искам тук? Господарят ми се е побъркал по тебе. Бих направила всичко, само и само да изчезнеш.

— Кога можеш да уредиш заминаването ми?

Усмивката на Сафие беше искрена.

— Няма да се бавя. Когато излезеш, ще носиш моя кафтан и воала ми. Всички ще помислят, че съм тръгнала на разходка.

— Ами Али Хара? Няма ли да заподозре нещо?

— Често излизам сама. Островът е малък, жителите му не са много. Харемът на принц Тарик не е затвор.

Уилоу изсумтя:

— За мене е.

— Твоето положение е различно. Принцът те държи под охрана с основание.

— Тарик няма ли да ти се сърди, че ми помагаш да избягам?

Сафие вдигна рамене.

Ще отрека, че знам каквото и да било за бягството ти. Може сама да си открила градинската вратичка, да си откраднала пари от мене и да си платила за пътуването до Гърция. Всичко е възможно за находчивата жена.

— Има градинска вратичка? — запита Уилоу, оглеждайки високите стени, обграждащи градината, в търсене на портата към свободата. — Покажи ми я.

— Ще ти я покажа, но не сега. Ще се провалиш, ако се опиташ да избягаш, преди всичко да е готово. Не можеш да го направиш сама, жено; ще те хванат и ще те върнат, което никоя от нас двете не иска.

— Много добре, но моля те, побързай. Ще имам нужда и от дрехи. Не мога да изляза пред хора така, както се обличам в харема.

— Добре — каза Сафие. — Ще ти купя гръцки селски дрехи на пазара.

След като Сафие си тръгна, Уилоу остана, съзерцавайки плуващите в малкото езерце рибки. За първи път от цяла вечност усети

надежда. Не вярваше на Сафие, но вярваше на ревността ѝ. Сафие искаше не по-малко от нея тя да се махне оттук.

Спомни си за градинската вратичка, за която ѝ беше споменала Сафие, и реши да проучи сама, за всеки случай, ако нещо се обърка. Правейки се, че разглежда растенията, докато се разхождаше сред храсталака, тя тайно огледа трите стени, обграждащи градината. Отначало не видя нищо, което да сочи наличието на врата. При втората обиколка на градината отмести гъстите клони на храстите и намери това, което търсеше: покрита с бръшлян портичка, която се губеше сред околната зеленина. Ако не я беше търсила, никога нямаше да я забележи. Опита дръжката и беше изненадана, че поддаде. Но не я отвори. Тъй като беше практична, реши да изчака Сафие да ѝ проправи пътя. Без пари или прилични дрехи нямаше да стигне много далече. А и русата ѝ коса със сигурност щеше да събуди подозрение.

Следващите няколко дни бяха чиста агония за Уилоу. Предчувствието я правеше неспокойна и раздразнителна. Когато Тарик се появи в харема, тя беше сигурна, че планът на Сафие се е объркал. Беше сама в градината, когато той я намери. Това беше първият път, когато го виждаше след онази съдбовна нощ в неговата стая.

— Бейба ми каза, че ще те намеря тук — изрече Тарик.

— В градината е спокойно — отвърна Уилоу, без да го поглежда.

Не искаше той да види колко силно ѝ въздейства присъствието му; дори само като се намираше близо до него, това караше кожата ѝ да изтръпва и кръвта ѝ да кипва.

— Радвам се, че си намерила място, което да ти харесва.

Тогава тя го погледна.

— Защо си тук?

Защо, наистина, запита се той. Не можеше да каже, че тя му липсва, че не беше спал със Сафие след тяхната нощ заедно, защото не можеше да понесе мисълта за друга жена в обятията си. Нито пък можеше да признае, че жадува да я види. Бейба му беше казала, че женският ѝ период е дошъл, и той нямаше притеснения поне в това отношение.

— Искях да видя как си. Ти си важна за мене, Уилоу. Али Хара ми каза, че си нещастна.

— Няма от какво да бъда щастлива. Все още възнамеряваш да ме изтъргуваш с Ибрахим, нали? Или си дошъл да ми кажеш, че

планираш да ме върнеш у дома?

— Не мога да те върна в дома ти. Плановете за размяната са в ход; не мога да ги спра сега. Ако Ибрахим ме заподозре в лъжа, може да убие майка ми.

— Значи няма надежда за мене.

Тя се вцепени, когато той я хвана за раменете и я притегли към себе си.

— Дори ако преговорите с Ибрахим пропаднат, няма да те пусна.

Гласът му беше нисък и суров, изражението му — свирепо; изглеждаше и говореше така, сякаш раздялата с нея ще му донесе болка. Но това беше нелепо. Тя беше просто залог в играта с брат му.

— Още те искам, Уилоу — призна Тарик. — Ще бъдеш в леглото ми всяка нощ, ако мога да те запазя за себе си.

— Мислех, че Сафие удовлетворява нуждите ти.

Веждите му се вдигнаха.

— Не съм... тя не е...

Не довърши изречението.

Уилоу се вгледа в лицето му. Отричането му звучеше фалшиво, но защо да лъже? Тя не означаваше нищо за него.

Посягайки, той вдигна лицето ѝ към себе си и устните му се надвесиха над нейните. Тя се взря в очите му и видя нещо, което не беше очаквала да види. Съжаление? Тъга? Нямахше много време да анализира изражението му, когато устата му докосна нейната с нежни целувки, а после заигра по-съблазняващо, стана настоятелна и в същото време нежна.

В целувките му се долавяше отчаяние, докато ръцете му се стягаха здраво около нея, а пръстите му се забиваха в меката плът на раменете ѝ. За нейно смущение Тарик седна на скамейката и я притегли на скута си. Устните им още бяха слети, но ръцете му бяха пуснали раменете ѝ и сега галеха гърдите ѝ под късото елече.

Потънала в целувката му, Уилоу почувства огромната сила на взаимното им привличане. Беше толкова близо до екстаза, колкото можеше да стигне, без всъщност Тарик да е в нея. А господ да ѝ е на помощ, но тя наистина го искаше в себе си. Вече я беше обезчестил, можеше да повтори акта и да задоволи и двамата им. Щом се махнеше оттук, никога повече нямаше да види този арогантен пират и прав му

път, помисли тя. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че сама се лъже. Тарик щеше да ѝ липсва, макар че беше безразличен към нея.

Възбуда разтърси тялото ѝ, когато го усети как вдига полите ѝ, когато почувства ръцете му на бедрата си, как я настаняват върху...

— Принц Тарик!

Той изстена. Да, Сафие наистина умееше да се появява точно когато не трябва. Всъщност би трябвало да ѝ бъде признателен, защото, ако не се беше появила, щеше да се люби с Уилоу на градинската скамейка, а не му трябваше още едно напомняне за необяснимото му увлечение по русата красавица.

Побърза да оправи дрехите си и върна Уилоу на скамейката. Щом възстанови самообладанието си, стана и посрещна Сафие.

— Защо не ми каза, че си тук, господарю? — нацупи се тя. Примъкна се към него и пълните ѝ гърди докоснаха рамото му в крещящо предизвикателство.

Тарик погледна Уилоу. Тя се изчерви. Ревнуваше ли? Той искаше ли тя да го ревнува? Дяволът вътре в него го накара да сведе глава и да целуне Сафие. Сравни вкуса ѝ с този на Уилоу и намери, че не му харесва. Какво му ставаше? Уилоу беше жена като всички други. С какво го пленяваше?

— Моля да ме извините, не искам да се натрапвам — каза Уилоу, минавайки покрай Тарик и наложницата му.

Тарик я загледа как се отдалечава, усещайки остро чувство на загуба, и се запита как това, че ще я отпрати, ще повлияе върху емоциите му. Подозираше, че ще бъде съкрушен, макар да му беше трудно да си го признае, защото, въпреки че обичаше жените, никога не беше стигал до подобно пристрастяване.

— Господарю, какво не е наред? — запита Сафие. — Защо си толкова хладен? Моля те, не позволявай на русата хурия да те разсейва. Тя не си струва.

Погледна към слабините му и се усмихна, когато видя, че мъжествеността му се раздвижва под шалварите, без да знае, че тази възбуда е резултат от срещата му с Уилоу.

— Ела в стаята ми, господарю.

Ръката ѝ се плъзна надолу и пръстите ѝ го обхванаха.

Тарик несъзнателно отмести ръката ѝ. Погледът му следваше полюшващите се хълбоци на Уилоу, докато тя не изчезна в харема.

Искаше му се да я последва. Той изригна едно проклятие и се извърна от Сафие.

— Имам друга работа — каза той грубо. — Зает съм.

— Никога нямаш време за мене. Не и откакто доведе тази руса хурия.

— Отиваш твърде далече, Сафие — предупреди я той. — Когато Уилоу си отиде, всичко ще бъде както преди. Междувременно ще трябва да приемеш нещата такива, каквито са.

Обърна се рязко и се отдалечи.

— Няма да приема да ме подминаваш като празно място — измърмори Сафие под нос. — А хурията, която те отне от мене, скоро ще изчезне от живота ти.

Стиснала упорито челюсти, Сафие побърза да намери съперничката си. Веждите на Уилоу се вдигнаха изненадано, когато Сафие се вмъкна внезапно в стаята ѝ.

— Време е — каза тя. — Всичко е приготвено. Купих гръцки дрехи и наех един рибар да те откара до Гърция.

— Днес ли?

Сега, когато беше дошло време да избяга, Уилоу усети странна празнота. Приписа я на очакването, макар да знаеше, че усещането по-скоро има нещо общо със загубата.

— Утре. Времето обещава да бъде хубаво, а Али Хара спомена, че принц Тарик ще се среща с капитаните на своите кораби. Ще бъде зает през по-голямата част от деня. Ще дойда за тебе след закуска.

След като Сафие излезе, Уилоу се отпусна на леглото. Това искаше тя, нали? Може би не го искаше, но трябваше да го направи. Тарик нямаше да се поколебае да я даде за наложница на Ибрахим, и тя го мразеше заради това, въпреки страстта, която бяха споделили. Щеше да замине, без да поглежда назад, но винаги щеше да помни Тарик. Може би с нежност, но и като мъжа, който беше откраднал невинността ѝ и я беше предал.

Щеше да го помни и като мъжа, който беше събудил чувствеността ѝ и беше намерил пътя към сърцето ѝ.

9

Сякаш мина цяла вечност до следващата сутрин, когато Уилоу очакваше идването на Сафие. Не беше виждала наложницата от предния ден. Дали Сафие не я беше излъгала? Времето изтичаше. Щом пристигнеше известие от Ибрахим, щяха да му я пратят. Тарик не ѝ беше оставил никакъв друг избор, освен да избяга от тази недопустима ситуация.

Вратата се отвори и Сафие се вмъкна вътре с вързоп дрехи в ръцете.

— Време е — каза наложницата, пъхвайки вързоп в ръцете на Уилоу. — Ето кафтана и воала, които обикновено слагам, когато излизам от сарая. Никой няма да те спре, докато ги носиш. А това — добави тя — са гръцки дрехи. Облечи ги под кафтана.

Уилоу разгърна кафтана, остави го настрана и разгледа донесеното от Сафие. Имаше няколко фусти, черна пола, бяла блуза с ширит, който се връзваше на врата, престилка и бяла шапка. Освен това Сафие беше донесла черни чехли и памучни чорапи. Явно беше помислила за всичко.

Уилоу бързо смъкна прозрачните харемски дрехи и надяна селската носия. От дълго време не се беше чувствала така удобно, както в тези дрехи. Сложи бялата шапка в джоба си, докато ѝ дотрябва, после надяна пъстрия кафтан и метна воала на главата си, закрепвайки го с тънка сребърна лента.

— Готова съм — каза тя, поемайки си дъх на пресекулки. Сафие пъкна в ръцете ѝ малка кесия с пари, после отстъпи назад, за да я огледа.

— Да, добре е. Никой няма да те заподозре. Слушай внимателно, докато обяснявам какво трябва да правиш.

Уилоу се наведе напред, за да не пропусне нито дума от инструкциите на Сафие.

— Ще те заведа до градинската вратичка и ще ти покажа пътя до един пуст бряг, където ще намериш рибаря, на когото платих да те

откара до Гърция.

— Не знам как да ти благодаря — изрече искрено Уилоу. Хитра усмивка се плъзна по лицето на Сафие и това трябваше да предупреди Уилоу да бъде нащрек.

— Изчезването ти от живота на Тарик ще бъде достатъчна благодарност. — Тя отвори вратата и надникна навън. — Безопасно е, няма никого.

Уилоу изпусна дъх, който осъзна, че беше задържала, когато Сафие ѝ махна. След като се убеди, че маскировката ѝ е безупречна, тя последва наложницата в градината.

Сафие я отведе до вратичката, която и самата Уилоу вече беше открила лично. Наложницата отвори тайния вход и застана настрана, докато Уилоу минаваше покрай нея.

— Пътят към брега започва оттатък овощната градина — посочи Сафие. — Късмет.

— Рибарят говори ли турски?

— Малко, но няма защо да се тревожиш; знае какво трябва да прави.

— Ами ако...

Думите ѝ замряха, когато Сафие хлопна вратичката под носа ѝ. Уилоу нямаше друг избор, освен да тръгне напред и да се моли съдбата да бъде благосклонна към нея.

Дотук добре, помисли тя, докато бързаше към овощната градина и пътеката към свободата. Не видя никого — добър признак, че пътят почти не се използва. Но облекчението и стана още по-осезаемо, когато влезе в градината и се остави на нейната закрила. Земята под дърветата беше изпъстрена със сенки и слънчеви петна, предоставяйки хладно и мирно убежище. Но Уилоу беше прекалено съсредоточена върху намирането на пътя, за да го забележи.

Излезе от сенките под слънчевата светлина и сподави един радостен вик, когато видя тясна утъпкана пътека. Измина кратко разстояние, преди да долови мириса на морето, и разбра, че е близо до целта си. Прегази една ивица крайбрежни треви, която я отделяше от водата, без да обръща внимание на тръните, които се закачаха за кафтана ѝ, докато бързаше напред.

Паника се надигна у нея, когато не намери лодката, която трябваше да я откара до Гърция. Но после я видя, след като заобиколи

края на заливчето. Замаха трескаво и закача лодката да стигне до нея. Когато тя спря в пясъчната плитчина, Уилоу нагази през водата към нея и рибарят я изтегли вътре.

— Благодаря — изрече Уилоу.

Рибарят изсумтя, но без да отговори. Уилоу седна на дървената скамейка и свали воала и кафтана, скривайки ги отдолу. Ако всичко се развиеше добре, нямаше да има нужда от тях.

Рибарят, чието лице беше скрито от широкополата му шапка, подкара лодката към открито море.

Тръпка на възбуда пробяга през Уилоу. Най-после свободна! Никога повече нямаше да види красивото лице на Тарик и мъжественото му тяло, нямаше да си пожелава греховни неща. Щом се върнеше у дома, щеше да се оттегли в провинцията и да заживее като стара мома, зальгваща се с мечти за единствения път, когато я беше любил принц.

Опитваше се да мрази Тарик, но не можеше да призове това чувство. Единственото, което изпитваше, щом помислеше за него, беше... Не, нямаше да си позволи да мисли на Тарик като за нещо друго освен като за безсърдечен пират.

— Колко време трябва, за да стигнем до Гърция? — запита тя на турски, а после на английски, когато рибарят не отговори.

Той дори не я погледна. Беше чувала, че рибарите са мълчаливи, но това беше нелепо. Не искаше да си бърби с него. Достатъчно беше да знае, че е поела пътя към свободата.

Сладка свобода; почти усещаше вкуса й.

С озадачено изражение на лицето Али Хара се обърна към Сафие, когато тя се върна от градината.

— Мислех, че си на разходка. Видях те да излизаш от градинската вратичка.

Сафие му се усмихна подкупващо. Беше сигурна, че никой не е видял Уилоу да излиза през вратичката, и мълчаливо се поздравя как умно се е отървала от жената, която беше привлякла вниманието на Тарик. Сафие не беше глупава. Въпреки че отричаше, нейният принц беше се увлякъл по бледата англичанка, а Сафие беше уредила да се отърве от Уилоу по такъв начин, че никой никога да не я намери.

— Въобразяваш си, Али Хара. Както можеш да видиш, тук съм.

Али Хара не ѝ повярва. Познаваше я твърде добре и усещаше кога лъже. Сграбчи раменете ѝ с дебелите си пръсти и я разтърси предупредително.

— Лъжеш, жено. Не излизай от харема. Отивам да доведе господаря.

— Недей! — замоли се Сафие.

Плановете ѝ започваха да се объркват и не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи да плете паяжина от лъжи.

Али Хара ѝ хвърли поглед през рамо, който не предвещаваше нищо добро, и бързо се отдалечи.

Сафие прокле лошия си късмет. С нетърпение беше очаквала отново да се събере с принц Тарик, но сега нямаше друг избор, освен да отрича, че знае нещо за отсъствието на Уилоу. Ако можеше да направи каквото си знае, принцът нямаше дълго да оплаква загубата си. Щом само се върнеше в леглото му, щеше да се погрижи той да забрави бледата англичанка.

В този момент Тарик нахлу в харема, следван плътно от Али Хара.

— Какво си направила, Сафие?

Тя трепна, но не отстъпи пред гнева на Тарик.

— Нищо не съм направила, господарю.

— Али Хара ми каза друго. Къде е Уилоу?

Тя вдигна рамене.

— Не знам, господарю.

— Претърси харема, Али Хара. Намери Бейба и виж дали Уилоу е с нея.

Тарик фиксира Сафие с пронизителен поглед, предназначен да я сплаши.

— Кой е излязъл от харема с твоите дрехи?

— Не знам. — Тя му се усмихна. — Али Хара лъже. Какво ти е казал? В какво ме обвиняваш, господарю?

Али Хара се върна с Бейба.

— Господарката Уилоу не е в харема — съобщи евнухът. — Страхувам се, че я няма, господарю. Можеш да ми вземеш главата, ако искаш, защото я изпуснах.

— Ако трябва някой да бъде да е наказан, това е Сафие. Тя е научила Уилоу как да избяга.

— Милост, господарю — замоли се Сафие. — Нямам нищо общо с изчезването на господарката Уилоу. Може би е откраднала кафтана и воала ми и...

— Стига! — изръмжа Тарик. — Истината, Сафие. Ще ми я кажеш. Ако ме излъжеш, ще те набия.

Сафие тръпна. Не трябваше да става така. Тя не беше планирала нещата да се развият по този начин. Всичко, което искаше, беше да се освободи от Уилоу... завинаги.

— Донеси пръчките, Бейба — заповяда Тарик. — Бастонада!

Сафие затрепери. Беше чувала, че болката е непоносима, а тези, които бяха наказвани по този начин, не можеха да ходят седмици наред. Тя осъзна, че не би могла да издържи такава болка.

Падна на колене пред Тарик, сграбчвайки полите на робата му.

— Моля те, господарю, не ме бий. Ще ти кажа всичко. — Думите ѝ напиреха. — Господарката Уилоу беше нещастна тук, ето защо предложих да ѝ помогна да замине. Дадох ѝ дрехи и пари, показах ѝ вратичката в градината и я упътих към брега. Един рибар трябваше да я посрещне там и да я откара в Гърция с лодката си.

— Предполагам, ти си уредила лодката — изфуча Тарик.

— Да, но само защото съжалявах господарката Уилоу. Султан Ибрахим не е добър човек. Тя нямаше да бъде добре в харема му.

— Къде трябваше да я вземе лодката?

— На северния бряг. Никой не ходи там.

Тарик се вгледа в Сафие. Наистина ли беше загрижена за благополучието на Уилоу? Състрадание ли бе чувството, което я беше подтикнало да не му се подчини? Най-вероятно ревност, реши той. Като единствена обитателка на харема Сафие беше станала разглезена и капризна. Но още по-обезпокояваща беше мисълта, че тя е способна и на убийство, за да получи каквото желае. Той трябваше да намери Уилоу, преди... преди какво? Посоката на мислите му беше твърде ужасяваща, за да продължи.

— Не изпускай Сафие от очи, Али Хара — заповяда той, запътвайки се към вратата. — Бях прекалено мек.

— Къде отиваш? — извика Сафие.

— Да намеря Уилоу, а ти започни да се молиш тя да е жива и здрава.

Петнадесет минути по-късно Тарик и Мустафа отплаваха от залива в лодката на принца. Тарик взе курс към северния бряг, молейки се да стигне навреме, за да прихване лодката, която трябваше да откара Уилоу надалече, може би към смъртта ѝ.

Островът ставаше все по-малък, докато лодката летеше напред с вятъра. Уилоу започна да се отпуска и да обръща повече внимание на рибаря. Макар че беше облечен като рибар, нещо у него я притесняваше. Внимаваше да не я гледа в очите, което не беше добър знак.

— Колко време трябва, за да стигнем сушата? — запита тя на турски.

Рибарят изсумтя.

— Разбираш ли какво ти казвам? Още едно изсумтяване.

Разочарована, Уилоу се върна към безмълвните си размишления. Смущаваше се, че не може да говори гръцки, защото се беше запътила към Гърция. Нямахте представа как ще се справи, щом стигне крайната си цел, но благодарение на Сафие поне имаше пари. Лениво се вгледа назад в отдалечаващия се бряг и ахна на глас, когато забеляза друга лодка да се приближава бързо към тях.

— Виж! — извика тя, показвайки платното на рибаря.

Очевидно той я разбра достатъчно добре, защото погледна в посоката, където тя му сочеше. После изригна проклетие на език, който Уилоу разпозна като турски. Какво ставаше тук? Защо рибарят се преструваше, че не я разбира?

Той извади отнякъде далекоглед и го вдигна към окото си. Този път изригна цял низ ругатни.

— Какво има? — извика Уилоу.

— Лодката на принца — каза рибарят на съвършен турски, стряскайки Уилоу.

— Кой си ти?

Той не отговори. Тя загледа в ужас как той оставя лодката без управление и посяга към нея. Гласът ѝ се издигна панически.

— Какво правиш?

— Надявах се да бъде по-далече от брега, но няма време. Ако принцът ме познае, мъртъв съм.

Когато накрая успя да види лицето му, Уилоу разбра, че е била предадена. Очите му бяха потъмнели от отчаяние под дебели, гъсти вежди, и тя разбра, че е турчин. Рибарят не беше никакъв рибар, а пират, подкупен да... какво? Да я убие?

— Защо искаш да ме убиеш?

— Платиха ми много пари и... още. Не се бори. Трябва да стане бързо, преди принцът да ни настигне.

Притискайки я към борда на лодката, пиратът извади нож от пояса си. Уилоу нямаше намерение да умира без борба. Хвърли изпълнен с надежда поглед към лодката на Тарик и сърцето ѝ падна в петите. Нямаше начин той да стигне до нея навреме. Тя нямаше на кого да разчита, освен на себе си. Когато пиратът замахна с ножа си, Уилоу успя да помисли само за едно. Правилно или не, но тя се метна през борда, тупвайки с плясък в ледената вода.

Дърпана от тежките си поли, тя потъна под водата. Последното нещо, което чу, беше смехът на пирата.

Тарик вдигна далекогледа към окото си и сърцето му едва не спря, когато видя борбата на борда на лодката.

— Какво, по дяволите, става там? — запита се той на глас.

— Какво става? — запита Мустафа.

— Някакъв вързоп дрехи тъкмо падна зад борда — отвърна Тарик.

Хладно осъзнаване се плъзна по гръбнака му, докато наблюдаваше как вързопът полека потъва под водата.

— Божичко! — извика той, призовавайки християнския бог на майка си. — Това копеле хвърли Уилоу във водата и я остави да се удави! Аллах, разпъни платната ни — замоли се той. — Трябва да стигнем до нея, преди да се е удавила, Мустафа.

— Може би вече е твърде късно.

Тарик гневно се нахвърли върху него.

— Не говори така! Не мога да я загубя!

Уилоу беше отлична плувкиня. Беше се учила в езерото край провинциалното имение на баща си. Но водата беше толкова студена, че тя едва можеше да движи ръцете си, за да се изтласка на

повърхността. Усещайки, че дробовете ѝ ще се пръснат, тя зарита с крака и се поиздигна, но тежките ѝ поли я теглеха надолу.

По някакъв начин отчаянието и силното желание за живот ѝ дадоха силата да отхлаби фустите и да ги изрита. Нуждата от въздух беше толкова силна, че тя трябваше да мобилизира всяка частица воля. Но силата на волята не беше достатъчна; трябваше да диша. Пое си дъх, очаквайки водата да нахлуе в измъчените ѝ дробове. Вместо това пое дълбоки глътки остър солен въздух. Беше стигнала повърхността.

Незатруднявана вече от фустите, тя заплува към приближаващата се лодка, молейки се да стигне навреме, преди да е замръзнала до смърт или да се е уморила толкова, че да не може да продължи.

Продължи да плува, докато ръцете ѝ не натежаха и краката ѝ не започнаха да тежат като олово. Една вълна я блъсна. Тя се нагълта с вода и се задави. Но продължи да плува, докато вече не усещаше тялото си, а дробовете ѝ пламнаха.

Беше уморена, толкова уморена. Колко още можеше да продължи, преди ръцете да откажат да ѝ служат и краката да се превърнат в мъртва тежест? Недостатъчно дълго, осъзна тя, усещайки как започва да потъва под водата.

— Виждаш ли я? — запита тревожно Мустафа.

— Не. — Напрегната тишина запулсира между тях. — Ето я, тук е, плува до левия борд! — извика Тарик. Наведе се и протегна ръка. — Уилоу, хвани се за ръката ми!

— Не те чува, принце.

— Потъва! Не мога да я оставя да умре, Мустафа. Свий платното, скачам.

Даде далекогледа на Мустафа, свали ризата си, изрита ботушите и се гмурна във водата. Когато вълните започнаха да отнасят Уилоу далече от него и тя потъна, той заплува с уверени движения към мястото, където я беше видял за последно. Видя главата ѝ да се подава на повърхността и отново да потъва. Страхът, че тя ще се удави, накара адреналина да забушува в тялото му. Поемайки си дъх, той се гмурна под развълнуваната водна повърхност и заплува надолу... надолу... надолу...

Не виждаше друго освен риби и мътна вода. Продължи да плува наоколо, докато въздухът му свърши, после се издигна към повърхността, пое си още един дълбок дъх и отново се гмурна.

Нямаше да се предаде. Тогава я видя. Тя се носеше към него, русата ѝ коса се гънеше призрачно около лицето и раменете ѝ. Хващайки един дълъг кичур, той го уви около китката си и я задърпа нагоре... нагоре... нагоре...

Излязоха заедно на повърхността. Задъхан, той полека я задърпа към лодката. Мустафа му помогна да я качи вътре. Щом тя се озова на борда, Тарик също се прехвърли в лодката.

— Диша ли? — запита той с тракащи зъби.

— Не, принце.

Тарик коленичи над нея, по-уплашен от когато и да било досега в живота си. Нямаше да я остави да умре. Не заслужаваше да умира. Беше невинен залог в неговата игра с Ибрахим.

— Изкарай водата от дробовете ѝ — подкани го Мустафа. — После ѝ вдъхни живот. Виждаш съм го веднъж. Отвори устата ѝ и ѝ дай от дъха си.

Отчаян, Тарик направи това, което му каза Мустафа. Най-напред обърна Уилоу по корем и нежно притисна длани върху гърба ѝ няколко пъти, докато от устата ѝ не потече вода. Тогава я обърна, повдигна главата ѝ и започна да вкарва въздух в устата ѝ.

Леко изпъшкване. Почти неуловим дъх, после още един и още един, докато гърдите ѝ не започнаха да се вдигат и да спадат на равни интервали и тя започна сама да си поема дъх на малки глътки. Но беше толкова бледа и неподвижна, че Тарик се уплаши за живота ѝ.

— Трябва да я върнем в сарая — каза той.

Загърна я със сухата си риза и я прегърна, за да сподели с нея малкото си телесна топлина, останала му след плуването в студеното море.

Мустафа обърна лодката и я насочи към пристанището. Завиха около издадения бряг и скоро стигнаха кея пред селището на пиратите.

Тарик не обръщаше внимание на любопитните зрители, докато Мустафа привързваше лодката към кея. В мига, когато тя беше здраво завързана, той скочи на брега с Уилоу на ръце и се затича към сарая, като не преставаше да следи и за най-малкия измъчен дъх, който излизаше от дробовете ѝ. Ако тя умреше, щеше да прати Сафие в най-мрачното ъгълче на ада.

Влезе тичешком в сарая с Уилоу на ръце и Мустафа плътно по петите му. Понесе я направо в своята стая.

— Доведи Бейба! — викна на Мустафа през рамо.

Едрият турчин побърза да изпълни нареждането на господаря си.

Един прислужник отвори вратата на стаята и Тарик мина като вихър покрай него. Уилоу трепереше толкова силно, че цялото й тяло се разтърсваше. С едно сръчно движение той я освободи от мокрите и дрехи, дръпна завивките и я напъха под тях. Миг по-късно Бейба се втурна в стаята и изражението й стана мрачно, когато видя бледото лице на Уилоу. Един прислужник влезе заедно с нея, носейки някакво сандъче.

— Какво е станало? — запита старата жена.

— Извадих я от морето — обясни Тарик.

Зачервените очи на Бейба се разшириха.

— Али Хара каза, че Сафие е виновна, господарката Уилоу да излезе от харема.

Изражението на Тарик стана мрачно.

— Сафие каза, че просто помогнала на Уилоу да избяга, но се страхувам, че намеренията й са били лоши. Можеш ли да помогнеш на Уилоу?

— Помести се, господарю — каза Бейба, избутвайки Тарик.

Прислужникът остави сандъчето на масичката до леглото и излезе, но Тарик не се отдели от Бейба, докато тя преглеждаше Уилоу. Почука я по гърдите, после я обърна по корем и направи същото на гърба й.

— Няма вода в дробовете — обяви Бейба с умерено оптимистичен глас.

— Изкарах водата. Мустафа е виждал как се прави и ми обясни какво да направя. Повече се тревожа да няма възпаление на дробовете. Водата беше студена, а нямах с какво да я увия, след като я извадих.

— Ще направя каквото мога, господарю. Ще приготвя билкови лекарства, за да облекча възпалението, и други, за да я предпазя от треска. Запали мангала и после повикай Али Хара. Той ще помага.

— Но...

— Моля те, принце, върви. Няма да позволя твоята жена да умре. Заклевам се.

Тарик нерешително излезе от стаята. Трябваше да се довери на Бейба, защото нямаше друг избор.

Влезе в харема и извика на Али Хара да го последва. Евнухът се появи веднага в отговор на трескавите викове на своя господар.

— Какво става, господарю? Мустафа не ми каза нищо, когато дойде да вземе Бейба, само каза, че си извадил господарката Уилоу от морето. Слава на Аллаха, че те повиках навреме, за да я спасиш.

— Бейба ми обеща, че Уилоу ще оцелее. Иди при нея, трябва да ѝ помогнеш. Ще я намериш в стаята ми при Уилоу. Къде е Сафие?

— В стаята си е, господарю.

Гневът на Тарик започваше да излиза извън контрол, когато нахлу в стаята на Сафие. Тя беше планирала смъртта на една невинна жена и трябваше да отговаря заради предателството си.

Очевидно Сафие го беше очаквала, защото се беше изтегнала за максимален ефект на кушетката си, а пищното ѝ тяло беше прикрито от минимум дрехи, при това прозрачни. Надигна се на лакът и усмихна умолително на принца.

— Прости ми, господарю, нямах лоши помисли.

Един мускул трепна на челюстта на Тарик.

— За кой от греховете си съжаляваш?

Тя премига.

— Съжалявам за смъртта на господарката Уилоу. Тя е мъртва, нали?

Тарик я изгледа с едва прикрито презрение, но ако си изпуснеше нервите, преди да извлече от нея необходимата му информация, нямаше да постигне целта си.

— Извадих я от морето — каза той, без да дава подробности.

Сафие въздъхна.

— Тъжен край. Доверих се на рибаря, който предложи да откара господарката Уилоу благополучно до Гърция. — Тя разпери пухкавите си ръце в крещяща подкана. — Позволи ми да ти дам утеха, господарю.

Движението накара късото ѝ елече да се смъкне, разкривайки закръглени гърди и коралови зърна.

Тарик остана безразличен. Гласът и изражението му станаха сурови.

— Името на рибаря. Искам го.

Изражението на Сафие стана неразгадаемо.

— Не знам как се казва.

— Платила си му, за да откара Уилоу в Гърция, нали?

Тя преглътна мъчително.

— Да, така е, но той беше просто някакъв рибар, когото срещнах в градчето. Не съм го питала как се казва.

Тя вдигна крак и разтвори бедра, позволявайки на Тарик да зърне разголеното хълмче под воалите.

Тарик хвърли поглед към безспорните й прелести и отмести очи, незаинтересован от това, което тя имаше да му предложи. Искаше само едно нещо от нея.

— Лъжеш, Сафие. Признай си. Уредила си смъртта на Уилоу.

Сафие отказа да срещне погледа му.

— Не, не съм. — Преглътна едва-едва. — Какво значение има? Жената е мъртва, а аз съм жива. Ти си умен. Ще намериш друг начин да спасиш майка си. Позволи ми да ти дам това, което онази жена не може.

Гневът на Тарик избухна. Трябваше му забележителна сила на волята, за да изрече тихо:

— Уилоу е жива. Твоят план не успя. Беше жива, когато я извадих от морето. Каж ми как се казва рибарят, на когото си платила да я удави. И двамата знаем, че Уилоу не е трябвало да стигне до Гърция. Рибарската лодка не е толкова здрава, че да плава на дълги разстояния в открито море.

Скачайки от кушетката, Сафие се хвърли в краката на Тарик, прегърна коленете му и захленчи сърцераздирателно:

— Не съм искала смъртта на господарката Уилоу, скъпи ми господарю. Какво знам аз за плавателните съдове? Наистина мислех, че тя ще стигне в Гърция. Доверих се на рибаря, не е моя вината, че той не спази споразумението ни.

— Какво беше това споразумение? — запита Тарик с тиха заплаха.

— Платих му цяло състояние, за да откара господарката Уилоу до Гърция, и й дадох пари, за да намери превоз до Англия.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Не вярвам на лъжите ти. Не си очаквала Уилоу да стигне до Гърция.

Сафие се втренчи умоляващо в Тарик.

— Обвиняваш ме несправедливо, господарю. Само исках да помогна на една жена, на която не ѝ е мястото тук.

Хващайки я за ръцете, Тарик я накара да се изправи.

— Не ме лъжи! Страхувала си се, че Уилоу ще те измести в сърцето ми, и си искала да ти се махне от пътя.

С очи, пламнали в ярост, Сафие избухна:

— Ти беше заслепен от нея! Полудял по нея. Признавам, че ревнувах, и исках тя да се махне, но не...

Той я разтърси силно.

— Не си ли? Кажи ми името на рибари, за да се погрижа да бъде наказан.

Сафие поклати глава.

— Не знам как се казва. И двамата предпочетохме да е така.

— Не мога да повярвам, че рибар или който и да било от градчето ще се съгласи да убие моя жена. Със или без твоя помощ аз ще го намеря и ще го накажа.

Сафие прехапа долната си устна, в очите ѝ се четеше ужас.

— Ще бъда ли наказана?

Тарик не успя да отговори, когато Али Хара се втурна в стаята на Сафие.

— Ела бързо, господарю. Господарката Уилоу...

Тарик не дочака да чуе останалото. Извърна се и изхвъркна от стаята.

— Пази добре Сафие — подвижна той през рамо. — Ще се разправям с нея по-късно.

Яростта се оттече от него, заменена от чист ужас. Дали състоянието на Уилоу се е влошило? Дали е...? Не, той отказваше да мисли за такива неща.

Тарик нахлу в стаята си и спря на място, виждайки Уилоу седнала в леглото, все още бледа, но жива.

— Не си мъртва! — извика той. — Представих си най-лошото, когато Али Хара ме повика.

— Вярвай ми, господарю. — изсумтя Бейба. — Не ти ли обещах, че тя ще оцелее?

— Да, но се страхувах... — Той се приближи до леглото. — Наистина ли си добре, красавице?

Тръпка разтърси Уилоу.

— Да, благодарение на тебе. Бейба каза, че си изкарал водата от дробовете ми. — Тя затрепери отново. — Водата беше толкова студена, а дрехите ме теглеха надолу. — Замълча, преди да продължи. — Рибарят се опита да ме убие, но всъщност не беше рибар. Беше турчин.

Тарик даде знак на Бейба да излезе от стаята.

— Сигурна ли си? — запита той след като останаха сами. — Видя ли лицето му?

— Видях го когато се опита да ме убие. Носеше шапка с широка периферия, нахлупена ниско на челото, и не ме гледаше в очите. И не говореше, докато не видя лодката ти. Тогава извади ножа си и се нахвърли върху мене. Беше пират; бих заложила живота си, че е така. Страхуваше се от твоето наказание.

— Би трябвало. Как се озова в морето? Той ли те бутна във водата?

— Не исках да ме намушка, затова скочих във юдата. Това изглеждаше по-малката от двете злини. Знам да плувам, но дрехите ме теглеха надолу. Слава богу, че стигна навреме до мене.

— Слава на Аллах, на Бога и на всички Негови светии — изрече Тарик с благоговение.

— Помолих Бейба да прати да те повикат, защото трябваше да научиш нещо — въздъхна тя. — Турчинът каза, че не трябвало да стигна до Гърция.

Премига, за да отпъди една сълза.

— Мисля, че Сафие е искала смъртта ми. Съжалявам, Тарик.

Той приседна на ръба на леглото.

— Недей да съжаляваш. Трябваше да се досетя, че Сафие ще ревнува и ще опита нещо подобно. Наистина ли си добре?

— Бейба не намери възпаление в гърдите ми и ако не развия треска, ще се възстановя бързо. Тя мисли, че трябва да остана на легло един-два дни, да пия горещи течности и да си почивам.

— Обикновено Бейба има право, послушай я.

Уилоу въздъхна и се сви сред възглавниците.

— Трябва да се върна в харема.

— Още не. Трябва да се заема със Сафие, но всяко нещо с времето си.

Той погали челото ѝ и пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ.
Погледите им се срещнаха и останаха така; за първи път в живота си
Тарик разора какво представлява раят.

Подтикван от отчаяна нежност, той сведе глава и я целуна.

10

Тарик я зацелува с цялата страст на сърцето си, докато устата ѝ не се отпусна под неговата. Когато езикът му раздели устните ѝ, те се отвориха за него. Станал още по-настоятелен, той я зацелува дълбоко и започна да пие от неповторимия ѝ вкус като човек, умиращ от жажда.

Когато я чу да изстенва, се дръпна и се взря в лицето ѝ.

— Сигурно съм луд да те искам така, но не мога да се сдържа.

Уилоу погали лицето му; тялото на Тарик се втвърди. Тя потръпна.

— Още ли ти е студено, красавице?

Тя поклати отрицателно глава. Как би могло да ѝ е студено при горещината, която лъхаше от него като от току-що запален огън?

Той се наведе, за да я целуне по ухото и върхът на езика му започна да изследва нежната извивка на плътта, докато зъбите му захапваха сочната долна част. Тогавя той отмести настрана дългите кичури коса и започна да целува гърлото ѝ, слизайки все по-надолу.

— О! Това е... Кара ме...

— Искаш ли да спра?

— Не.

Отговорът ѝ беше толкова тих, че той едва го чу. Тарик въздъхна и се надигна.

— Още си слаба. Трябва да те оставя да си почиваш.

— Аз... предполагам.

Тя потръпна отново. Той не излезе, а съблече мокрите си дрехи и се пхна в леглото.

— Студено ти е. Позволи ми да те стопля.

Привлече я в прегръдките си и я притисна до голото си тяло. Уилоу ахна, опарена от топлината на плътта му. Въздъхна и се сгуши по-близо до него, заравяйки се в успокояващата му топлина.

Той я погали по гърба, нагоре и после надолу, бавно премествайки пръстите си по вдлъбнатината, разделяща двете полукълба на задничето ѝ. Уилоу затрепери, но не от студ. Точно

когато започна да се наслаждава на успокояващата топлина и допир на умелите му пръсти, Тарик хвана стегнатата заобленост на седалището ѝ и го привлече към слабините си. Тя усети ерекцията му да опира в корема ѝ и разбра, че има опасност отново да се поддаде на неговата съблазън.

Имаше ли сили да му се противопостави?

Искаше ли?

Очевидно не, защото просто въздъхна, когато той каза:

— Искам да се любя с тебе, красавице. Ако не ме искаш или се чувстваш твърде слаба, за да откликнеш, кажи ми го сега, докато още мога да спра.

— Аз...

Липсваха ѝ думи. Усещаше не слабост, а желание. Не можеше да отрече горещината, която проникваше в тялото ѝ там, където я докосваше Тарик — не повече, отколкото би могла да отрече реакцията на тялото си от докосването му.

Приемайки мълчанието ѝ за съгласие, той изстена името ѝ и я обърна по корем. Бейба сигурно беше изтрила тялото ѝ с гъба, напоена с топла вода с цветна есенция, защото тя миришеше възхитително. Опияняващият аромат накара пулса му да се разбеснее неудържимо.

Той отмести настрана влажната маса на косата ѝ и я целуна по тила. Набра смелост, когато тя изстена името му. Но щом хвана ръката ѝ, близна дланта ѝ и засмука всеки пръст поотделно, тя се опита да издърпа ръката си, сякаш беше размислила.

— Тарик, може би не трябва. Не съм разпуснатата жена. Докосването ти замъглява ума ми и ме кара да желая греховни неща. Не бива да изпитвам такива чувства.

— Грещиш, красавице, физическото привличане между мъж и жена е нещо естествено, благословено и от твоя бог, и от моя. Не се бори срещу него. Знаеш колко хубаво може да бъде между нас. Искам да те любя по всички начини, по които един мъж може да люби една жена. Преди да ме напуснеш, искам да те въведа в една толкова мощна наслада, че да копнееш за допира ми до плътта ти.

Преди да ме напуснеш. Нищо ли не би могло да промени намеренията му?

— Още ли възнамеряваш да ме пратиш при Ибрахим?

Той отвърна тъжно:

— Нямам избор.

— Но аз вече не съм девствена. Ибрахим ще ме отхвърли.

— Щом те види, ще те пожелае. Никой жив мъж не може да ти устои, а аз съм напълно жив. Аз съм мъж, който взема каквото му е необходимо, и те искам.

Уилоу не можеше да отрече, че тялото ѝ копнее за докосването на Тарик, за любенето му. Тя вече не бе невинна девица, така че какво значение щеше да има, ако той се люби с нея? Беше живяла под ограничения цял живот, а греховното обещание на Тарик беше твърде изкусително, за да му се противопостави.

Не беше болна, нито пък се чувстваше слаба; чувстваше прилив на сили от страстта на Тарик. Нищо ѝ нямаше, само дете изпитваше отчаяна страст, която я подлудяваше.

Лудост, твоето име е Тарик.

Тогава тя загуби способността да мисли, когато Тарик заслиза по гърба ѝ с леки близвания, дълги и бавни, шепнейки нежни думи на турски и английски, вършейки прекрасни и греховни неща с тялото ѝ.

Уилоу сподави един вик, когато той стигна цепнатината в основата на гръбнака ѝ.

— Какво правиш?

— Опитвам се да те любя, ако стоиш мирно и ме оставиш да правя това, което мога да върша най-добре. Отвори ума си за допира ми; опитай се да не мислиш за нищо освен за начина, по който усещаш ръцете и устата ми върху кожата си.

Обходи полукълбата на седалището ѝ с езика си, после прокара устни надолу по краката ѝ, до самите ѝ пръсти. Хвърли поглед към нея веднъж, преди да поеме единия розов пръст в устата си, а после всички други един по един. Уилоу никога не беше подозирала, че такова странно действие би могло да бъде така еротично. Дори не можеше да си представи защо един мъж ще пожелае да направи такова нещо. Но Тарик като че ли не познаваше граници. Това, което правеше, я караше да копнее за още.

Това „още“ дойде, когато той я обърна по гръб и започна да облизва гърдите ѝ и да засмуква зърната ѝ. Тя усети как плътта ѝ набъбва и зърната ѝ щръкват, сякаш ги е докоснал лед.

Дишането и се учести; тя се задъха, тялото ѝ се напрегна, очаквайки следващия ход на Тарик.

Той се взря в очите ѝ.

— Плътта ти е наркотик, на който не мога да се наситя.

Думите му бяха като опиат; тя искаше да сподели с него всички еротични наслади, които той ѝ предлагаше.

— Още ли ти е студено? — запита Тарик.

— Горя.

Той се усмихна.

— Точно това исках. — Хвана ръката ѝ. — Докосни ме. Копнея да усетя ръката ти по кожата си.

Тя протегна ръка към гърдите му, вплитайки пръсти в къдравите косми, които намери там. Плътта му под ръката ѝ беше твърда и нежна едновременно. Той остави пръстите ѝ да бродят по гърдите му, после покри ръката ѝ със своята и я поведе надолу, обвивайки пръстите ѝ около възбудения си член. Тя се опита да се дръпне, но то задържа здраво ръката ѝ.

— Изследвай ме, красавице. Почувствай ме.

Тя се подчини, без да мисли, хипнотизирана от опияняващия му глас. Не можеше да не се подчини, дори животът ѝ да зависеше от това. Спомни си колко голям го бе почувствала вътре в себе си, и се изненада, когато той още повече набъбна и стана още по-твърд в ръката ѝ — повече, отколкото си го спомняше.

— Погали моите скъпоценности — изшептя той с глас, предрезгавял от желание.

— Скъпоценности? — хлъцна тя.

— Торбичките, съдържащи семето ми. Докосни ги. Вземи ги в шепа.

Ръката ѝ се затвори нежно около едната торбичка, усети я как се втвърдява, видя как членът му трепна в отговор. Той изстена, сякаш го заболя. Тя го пусна веднага. Тарик изстена по-високо и върна ръката ѝ към мъжествеността си. Беше сатенено топъл, но твърд като камък, всеки невероятен инч от него пулсираше от живот. Подтиквана от любопитство и от собствената си жажда, Уилоу започна да гали внушителната му дължина — нагоре и надолу. Дишането му се учести, превърна се в накъсани стонове, които отекваха в гърдите му.

— Престани сега, красавице, преди да си съсипала и своето удоволствие, и моето. Турските мъже много се гордеят с това, че дават удоволствие на жените си.

— Жените си — повтори Уилоу. — Защо турските мъже смятат, че имат нужда от повече от една жена?

— Защото не е естествено за мъжа да се ограничава само с една жена. Трябват много жени, за да задоволят един мъжествен мъж. В моя свят мъжествеността на мъжа се измерва с броя на наложниците, които притежава. Но ние доставяме удоволствие на нашите жени така, както никой англичанин или французин не може, както ще ти докажа.

Би ли могъл годеникът ѝ да я задоволи, запита се тя. Някак си се съмняваше. Но преди да беше срещнала Тарик, не би могла да узнае каква е разликата. Щеше да бъде доволна от трошичките на привързаността на своя съпруг, без да знае какво пропуска.

След като беше изпитала страстта на Тарик, тя знаеше, че никой друг мъж никога няма да я задоволи, затова защо да не се наслаждава на онова, което ѝ предлагаше той, докато още може?

Мислите ѝ се разпиляха, когато устата на Тарик жадно плени нейната, езикът му преодоля преградата на зъбите ѝ и накара сетивата ѝ да се разлюлеят.

Изведнъж тя се дръпна, вглеждайки се в лицето му.

— Желая страстта ти, принце. Дай ми достатъчно наслада, за да ми стигне до края на живота.

Той хвана лицето ѝ в големите си длани и се взря в очите ѝ.

— Моята страст може да бъде жестока, Уилоу. Готова ли си да я приемеш?

Набиращата се възбуда я просмукваше цялата. Не можейки да каже и дума, тя само кимна.

Тарик започна да целува лицето ѝ — полека, нежно. Устните ѝ. Всяка от бузите ѝ. Връхчето на носа ѝ. Брадичката ѝ. Затворените ѝ очи. След като обсипа лицето ѝ с целувки, полека започна да гали тялото ѝ, поглаждайки с длани раменете и гърдите ѝ, корема и седалището ѝ. Галеше стегнатите полукълба така, че на Уилоу ѝ се искаше да му извика да побърза със сладкото мъчение.

Искаше му се да я гали до безкрайност — сладките ѝ извивки, тънката талия, великолепните гърди и дългите, стройни крака. Той върна вниманието си към гърдите ѝ, обгърна ги в големите си длани, а после ги поднесе към устата си, засмуквайки нежно кораловите ѝ зърна.

Тя се раздвижи под него, еротичното усещане на устните му върху плътта ѝ беше невероятно възбуждащо. Изви гръб, протягайки се в сладко удоволствие. Чувството беше еротично и възхитително, тя измърка одобрително. Беше толкова потънала в мократа ласка на устните му върху зърното си, че за миг изгуби следите на ръцете му.

Тогава ги усети да търсят по нея места, които я караха да тръпне и да гори, докато в същото време устата му продължаваше да пирува върху гърдите ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха под езика му; чуваше го как диша учестено, докато някакво почти непоносимо удоволствие се набираше между краката ѝ.

Дланта му се отпусна върху гладкото розово хълмче там, където започваха бедрата ѝ, масажирайки го в еротични кръгове. Когато натисна леко едно място ниско на корема ѝ, внезапен взрив на наслада изтръгна стреснат вик от устните ѝ.

— Какво направи?

Той се усмихна.

— Мога да ти дам удоволствие по хиляда различни начина. — Ръката му се плъзна между бедрата ѝ.

— Любовните ти сокове текат.

— Кое?

Той извади овлажнелите си пръсти, хвана ръката ѝ и я отведе между краката ѝ.

— Мокра си за мене. Усещаш ли? Ако те взема сега, ще се плъзна в тебе като риба във вода.

Тя издърпа ръката си — влажна. Лицето ѝ пламна цялото. Ръката му се върна към хлъзгавата ѝ плът.

— Тарик, какво... о, господи... недей... не...

Той се засмя.

— Какво каза?

— Не... спирай.

— Не бой се.

И започна пак да я изтезава, прониквайки нежно в нея с пръсти.

Уилоу изстена. Как да понесе това? Подлудя под него, когато той сведе глава и я целуна там, между краката, наслаждавайки се на чувствителната ѝ плът, докато не ѝ се прииска да закрепши.

Той вдигна глава и я изгледа продължително и напрегнато.

— Ще ти доставя удоволствие най-напред с уста.

Пръстите му заиграха по хлъзгавата ѝ плът, разделяйки я, докато устата му се връщаше към пиршеството си. Езикът му беше като жив огън, дълбаеше в нея, вкусваше, дразнеше, пращаше пламъчета едно след друго по цялото ѝ тяло. Тя се чувстваше безпомощна, като че ли се давеше във водовъртеж от разкъсващи усещания. И тогава се започна: главозамайващ прилив на кръв във вените ѝ, тръпки, разтърсващи я от глава до пети, финалната експлозия, която и хвърли в забрава. Вълни на възторг я отнесоха на някакъв далечен бряг; чу нисък стон и разбра, че излиза от собствената ѝ уста.

— Това е само началото, красавице — прошепна Тарик с глас, напрегнат като тетива на лък.

Плъзна се нагоре и коленичи над нея, наблюдавайки изражението ѝ, докато тя се спускаше от висините, където я беше запратил.

Когато Уилоу отвори очи, зърна пулсиращата ерекция на Тарик. Членът му беше огромен, пурпурната главичка — налята с кръв. Беше го виждала възбуден и преди, но никога по този начин. Мислите ѝ се пръснаха, когато той започна да навлиза в нея, разтягайки я, прониквайки все по-дълбоко и по-дълбоко, за да я запълни докрай.

— Още си стегната — прошепна той срещу устата ѝ.

Уилоу усети собствения си вкус на устните му.

— Боли — оплака се тя, размърдвайки се, за да поеме голямата му дължина.

— Още не си свикнала. Не боли толкова, колкото първия път, нали?

Тя вдигна поглед към него, объркана.

— Не.

— Стегнатостта ти прави удоволствието сладко — каза той. — Да спра ли?

— Не, о, не. Сега е по-добре.

Тя се размърда, подканвайки го да навлезе още по-дълбоко и по-силно.

— Отдай ми се, красавице. Не задържай нищо. Движи се с мене, отвори се за мене, свърши заедно с мене.

Плавните му движения дълбоко в нея създаваха едно съвсем ново усещане за близост, отприщиха първичен инстинкт, който не приличаше на нищо друго. Увивайки се около него с ръце и крака, тя

се отвори изцяло за него, вдигайки ханша си, за да посрещне силните му тласъци.

Вълни от течен огън запулсираха по кожата ѝ и се събраха там, където двамата бяха свързани. Тя заби пръсти в раменете му, докато той я отвеждаше все по-високо и по-високо, а мускулите му се свиваха под върховете на пръстите ѝ. Тя почувства как страстта, толкова скоро излята, отново се набира, готова пак да избухне. Изгарящите я невероятни усещания я отнасяха в някакво безпаметно блаженство. Тя извика името му.

Тарик усети как ножницата ѝ се стяга около него, чу името си от устните ѝ и изгуби всякакъв самоконтрол. Навлезе в нея, дълбоко, после намери собственото си удоволствие, изливайки семето си в нея. Беше изгубил чувството за време и място, слизайки полека от висините на еуфорията към най-пълното доволство, което някога беше изпитвал.

Винаги се беше смятал за майстор на чувствеността. Беше хедонист, който се наслаждава на еротичното удоволствие и обича да намира нови и разнообразни начини да доставя удоволствие на жените. Наложниците, които беше оставил в Истанбул, се състезаваха за вниманието му, защото той винаги ги оставяше задоволени, раздаваше се щедро. Красивите жени, еротичната игра и половата възбуда бяха необходими за него като храната и въздуха.

Любенето с Уилоу беше манна за изгладнялата му душа.

Изведнъж Тарик замря, осъзнавайки какво е направил. Проклинайки непредпазливостта си, той излезе от нея и се търкулна по гръб. Вече втори път се забравяше в Уилоу, а последиците биха могли да объркат добре премерените му планове. Замоли се на Аллах и на Господ дано семето му да не е намерило плодородна почва.

Погледна към Уилоу. Очите ѝ бяха затворени, дишането — накъсано. Той се надигна на лакът и целуна клепачите ѝ.

— Хареса ли ти? Очите ѝ се отвориха.

— Да, по-хубаво беше от първия път.

— Първия път стана прекалено бързо. От месеци не бях имал жена. — Той погали гърдите ѝ. — Нощта още е млада. Дай ми няколко минути да се съвзема, страстна моя красавице, и ще изследваме някои от очарователните пози, с които разполагат любовниците. Следващия път ще внимавам повече — обеща той.

Дъхът ѝ спря.

— Как можеш да...

— ... да внимавам повече? Няма да излея семето си в тебе. Това е просто въпрос на самоконтрол, но той очевидно ми липсва, когато стане дума за тебе.

— Как можеш пак да се любиш толкова скоро?

— Аз съм човек с огромни апетити, сладката ми.

— Може би трябва да се върна в харема, докато починеш.

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Оставаш тук. Трябва да се разправа със Сафие.

— Какво ще стане с нея?

— Не разбираш ли, че тя е замислила смъртта ти?

— Да, как да не разбирам? Знам, че заслужава наказание, но те моля да не бъдеш прекалено строг с нея. Постъпила е така от ревност.

— Искаш да пощадя живота ѝ, така ли?

Уилоу пребледня.

— Смяташ да... да я убиеш ли?

Тарик поклати глава.

— Не съм жесток човек. Убийството на жени и деца ме отвращава. Не съм като брат си.

— Какво ще правиш с нея?

— Ще я кача на някой кораб и ще я пратя на робския пазар в Алжир. Ако съдбата бъде благосклонна, ще си намери господар, който да я обожават. Одобряваш ли?

— Няма ли друг начин? Може би някой от твоите пирати ще я вземе за наложница. Или дори може да се ожени за нея.

— Колкото и да съм сърдит на Сафие, никога не бих я дал на пират. Както вече казах, не съм брутален по природа, но повечето пирати са. Сафие ме предаде; вече не я искам пред очите си. Следователно трябва да се махне оттук.

Уилоу го разбираше. Тя самата не би се чувствала добре, ако Сафие останеше тук. Ревността на тази жена беше взела смъртоносни размери.

— Стига толкова за Сафие — каза Тарик. Наведе се над нея с отново блеснали очи и чувствена усмивка. — Прегърни ме, красавице моя.

Уилоу преглътна мъчително. Един поглед към него ѝ доказа, че той отново е готов за любов. Тя се взря в него, възхищавайки се на

способността му да се възстановява толкова бързо. Тарик стана от леглото, отиде към умивалника и потопи парче мек плат в купа, пълна с ароматизирана вода. Най-напред използва мокрия плат за себе си, после го изплакна и се върна към леглото.

— Разтвори крака, за да почистя семето си от тебе.

Краката на Уилоу се разтвориха; той я докосна с меката кърпа. Аромат на жасмин се разнесе из въздуха, докато той отмиваше следите от неотдавнашните им ласки. После остави кърпата на умивалника и се върна при леглото с малко шишенце в ръка.

— Какво е това? — запита тя, макар че много добре знаеше какво представлява шишенцето.

— Ароматно масло. Използвах го и преди върху тебе, не помниш ли?

Как би забрави?

— Помня.

— Обърни се по корем.

Уилоу не протестира, докато се обръщаше с лице надолу. Изстена в наслада, когато той започна да втрива уханното масло в кожата ѝ, изливайки го по гърба ѝ, по раменете, седалището, слизайки за миг към най-интимните ѝ части. Тя се почувства така прекрасно отпусната, че ѝ се прииска да заспи. Тогава той я обърна по гръб и повтори всичко отново. Тя ахна, когато почувства как пръстите му разтварят набъбналите листчета на женствеността ѝ и ги обливат с ароматното масло.

Изви се рязко, когато пръстите му навлязоха вътре в нея. Еротичният аромат на подправки, лъхащ от кожата ѝ, беше силно възбуждащ.

— Тарик...

Името му излетя от устните ѝ като дълга въздишка.

— Готова си, красавице. Ароматът на любовните ти сокове заедно с този на маслото е афродизиак за моите сетива.

Тя изписка тихо, когато той я вдигна и я настани върху себе си.

— Поеми ме в тялото си.

Тя разтвори крака и го възседна. Той хвана седалището ѝ и се плъзна с лекота вътре в хлъзгавите ѝ от маслото дълбини. Нямаше болка, само удоволствие. Повече удоволствие, отколкото ѝ беше възможно да понесе. Той я стисна здраво и раздвижи хълбоците си; тя

започна да го язди безсрамно, наслаждавайки се, втурнала се към неизбежния екстаз.

Дори докато вкусуваше блаженството, тя не забравяше какво бъдеще ѝ готви Тарик и гневът срещу него изостряше страстта ѝ. И когато стигна до върха, гневът и страстта се съчетаха, за да създадат експлозия от усещания, така изключителни, че сякаш долавяше вкуса на рай. Тя стигна до кулминацията си рязко, сграбчена във вихъра на някакъв нажежен облак.

Тарик последва скоро след това, замирайки, с името ѝ на уста. Тя се строполи на възглавниците, отпусната и изтощена.

Уилоу спеше дълбоко, когато Тарик се надигна на лакът и я загледа. Желание стягаше отново слабините му. Като осъзна, че пак я желае, се смая. След като я беше взел два пъти, още копнееше за нея. Колкото и да беше опитен в сексуално отношение, такава жажда, която изтръгваше вътрешностите му, беше нещо ново за него. Поне втория път се беше сдържал, преди да даде сета си на Уилоу. Но, Аллах, какво не би дал, за да остане в нея!

Как да се откаже от Уилоу? Тази горчива мисъл го държа буден до късно през нощта. Беше твърде късно да се откаже от предложението си. Планът му вече беше задействан. Ахмед скоро щеше да се върне с отговора на Ибрахим на неговото предложение. Тарик не се и съмняваше, че Ибрахим ще приеме размяната, която беше предложил. Но как щеше да реагира брат му, когато научеше, че Уилоу не е девицата, която е очаквал?

Тарик изруга под нос. Защо не беше съумял да държи ръцете си далеч от Уилоу? Причината не беше само в неземната ѝ красота и цвета на косата ѝ. Имаше нещо у нея, което не се поддаваше на обяснение. Тя притежаваше повече дух от която и да било друга жена, която той познаваше, а Тарик познаваше много жени. Страстта ѝ беше омайваща и той се беше възползвал изцяло от нея.

За зло или за добро, не би могъл да възстанови нейната девственост.

Каква ужасна каша беше забъркал. Цялата работа щеше да се развие добре, ако беше стоял настрана от Уилоу. Почувства я как потръпва и посегна, за да придърпа леката завивка върху нея. После я прегърна. Искеше пак да се люби с нея, но се отказа, когато тя се сгуши до него, усмихна се насън и доволно въздъхна.

По някое време през най-тъмната част от нощта Уилоу се размърда и събуди Тарик.

— Добре ли си, красавице?

— Жадна съм.

— Аз пък съм гладен — измърмори той. — Ако утоля жаждата ти, ще задоволиш ли моя глад?

Едва след миг обърканият ум на Уилоу схвана мисълта му.

— Пак ли?

Нисък смях се изтръгна от гърдите му.

— Пак и пак.

Той я взе на ръце и стана от леглото.

— Къде ме носиш?

— В личния ми хамам. Една баня ще ни дойде добре.

Изнесе я през една врата и влезе в малка стаичка, застлана с плочи в морскосиньо и бяло и осветена от десетина пращяци, почти изгаснали свещи. Стаята ухаеше на тамян; посред нощ миризмата изглеждаше тежка и задушлива. Малко басейнче запълваше почти цялата стаичка. Тарик слезе с нея по двете мраморни стъпала и я положи във водата.

— Почини си тук, докато ти донеса нещо за пиене.

— Как държиш водата топла? — запита тя, докато се отпуснаше в успокояващата прегръдка на водата.

— Идва по тръби от кухнята.

Уилоу се изпъна и изпъшка, когато мускулите ѝ се отпуснаха от топлината. Болеше я на всички интимни места, които Тарик беше изследвал с часове. Тя затвори очи, наслаждавайки се на водата, която обливаше изтощеното ѝ тяло. Тарик се върна след малко с две чаши оранжева течност. Подаде ѝ едната, после се присъедини към нея в басейнчето.

— Хубаво е... какво е? — запита тя след първата глътка.

— Смес от плодови сокове; радвам се, че ти харесва. Обещавам, че ще утоли жаждата ти.

Остави я да довърши сока, преди да вземе чашата от ръката ѝ и да я остави на перваза на ваната. После посегна към нея.

— Любенето във водата може да бъде много вълнуващо... и извънредно приятно.

Въздухът излезе като залп от дробовете на Уилоу. Всичко, което правеше Тарик с нея, беше вълнуващо и извънредно приятно.

Той започна да я целува навсякъде — по челото, бузите, върха на носа, устата, подтиквайки устните ѝ да се отворят, за да може езикът му да я изследва и да я вкуси изцяло. Плодовият вкус на устата му я възбуждаше и тя го вкушваше така, сякаш беше изключително изтънчено вино.

Когато устните му се отделиха от нейните и слязоха надолу по тялото ѝ, тя потръпна и изстена името му. Обожаваше начина, по който нейният принц караше тялото ѝ да трепти и сетивата ѝ да излизат от контрол. Тогава той се озова в нея и възхитителният натиск на набъбналия му член беше така мощно еротичен, че хълбоците ѝ го стегнаха здраво. Водата се разплиска около тях, докато страстта им ескалираше и се превръщаше в приливна вълна, обливаща всички чувствителни места по тялото на Уилоу.

Тя го сграбчи за раменете и се вкопчи в него, докато мъжествеността му потъваше все по-дълбоко в нея, изпращайки я във все по-големи висини, докато не стигна звездите и не експлодира. Още летеше, когато чу Тарик да изкрещява и почувства топлина да залива утробата ѝ.

Трябваша ѝ няколко минути, за да осъзнае, че Тарик не беше излязъл навреме от нея. Още беше вътре, опрял глава на челото ѝ. Вдигна глава и се взря в нея.

— Не можах да се сдържа. Трябваше да кажа на Бейба да приготви нещо, за да станеш безплодна, но не възнамерявах да те докосвам отново след онзи първи път.

— Безплодна завинаги ли? — ахна Уилоу.

— Не, само докато си с мене.

— Ще бъда ли пак с тебе?

Той ѝ отправи топла усмивка.

— Да, моя невинна красавице. Ще бъдеш в леглото ми до деня, когато ще се разделим.

Тя се вгледа в лицето му.

— Може би е твърде късно за предпазни мерки. Може вече да съм заченала.

Той се намръщи.

— Ще поговоря с Бейба. Сигурно знае средство, с което да те освободи от детето, ако семето ми е намерило плодородна почва.

Уилоу се дръпна разтревожена. Макар да не изрази на глас притеснението си, дълбоко в сърцето си знаеше, че никога няма да иска да се отърве от детето на Тарик.

Той излезе от нея и се надигна от басейнчето. Водата се стичаше от тялото му, когато подаде ръка на Уилоу. Изражението ѝ беше замислено, тя се изкачи по мраморните стъпала и позволи на Тарик да я изсуши с мека кърпа. После той се избърса и я отнесе пак в леглото си.

Уилоу лежеше безчувствена в ръцете му. Как можеше да бъде толкова безсърдечен? Нямах ли морал, съвест?

— Сърдиш се — изрече Тарик, докато лягаше до нея. — Какво казах пък сега?

— Убийството е грях. Ако съм заченала твоето дете тази нощ, ще го износя докрай въпреки решението ти да го убиеш. — Гласът ѝ трепереше от разочарование. — Трябваше да се досетя, че ще искаш да убиеш собственото си дете, за да продължиш вендетата срещу брат си. Ибрахим би могъл да приеме жена, която не е девствена, но не и жена, която носи детето на брат му.

Тя се отвърна от него.

Тарик не знаеше какво да каже. Със сигурност беше възможно Уилоу вече да е заченала детето му. Трябваше да каже на Бейба да наблюдава за признаци за женския ѝ период. Ако съдбата се обърнеше срещу него, щеше да се справи с този проблем, когато му дойдеше времето, не и преди това.

Сънят бягаше от него; острите думи на Уилоу продължаваха да кънтят в мозъка му.

Би ли могъл да прекъсне бременността на Уилоу, дори ако детето не е по-голямо от песчинка и още не си е поело дъх?

Замоли се дано не се наложи да взема подобно решение.

Уилоу се събуди късно на следващата сутрин. Слънчевите лъчи, влизащи косо през отворените прозорци, стопляха кожата ѝ, докато освежителният ветрец, идващ откъм морето, дразнеше сетивата ѝ. Тя се протегна, изстенвайки, когато бодящите я мускули протестираха. Стонът ѝ се превърна в тъжна усмивка, щом си припомни еротичната нощ, която беше прекарала в обятията на Тарик.

Но удоволствието, което бяха споделили, не внасяше промяна в затрудненото ѝ положение. Съдбата ѝ беше в ръцете на Тарик, а той все още възнамеряваше да я даде на Ибрахим.

Изумена, Уилоу осъзна, че още е в леглото на Тарик. Посегна и докосна вдлъбнатината, където беше почивала главата му. Сигурно бе излязъл преди часове, защото неговата страна на леглото беше студена. Сякаш призован от мислите ѝ, той влезе в стаята. Уилоу се надигна на лакът и го загледа как приближава към нея.

Представляваше внушителна гледка тази сутрин с развяващата се роба и белите шалвари, напъхани в лъскави черни ботуши. Контрастът между обгарялата му от слънцето кожа и снежнобялата роба караше очите му да блестят като кюлчета сребро. Тази гледка накара дъха ѝ да заседне в гърлото. После тя се изчерви, когато си спомни любовната им игра през дългата, блажена нощ. Тарик не познаваше граници, когато станеше дума за любене; беше я научил на много неща за тялото ѝ и за удоволствието, което беше способна да дава и да получава.

Той ѝ се усмихна, напрегнатият му поглед бродеше по оскъдно облечената ѝ фигура.

— Изглеждаш великолепно, като роза, която отваря листчетата си за утринното слънце. — Въздъхна със съжаление. — Но не мога да се присъединя към тебе в леглото. Гладна ли си, красавице?

Уилоу не си спомняше да е яла преди злощастното си приключение от вчерашния ден.

— Прегладняла съм.

— Мустафа идва насам със закуската ти. Най-добре ще е да облечеш нещо.

Уилоу се огледа какво да облече.

— Дрехите ти ще дойдат скоро. Реших да ти дам свободата да ходиш където пожелаеш в сарая, защото подозирам, че ще се опиташ отново да избягаш. Едва не загуби живота си последния път. Затова реших да ти осигуря дрехи, достойни за английска дама.

Тя го изгледа с неверие.

— Откъде имаш дрехи, достойни за дама?

Той скръсти ръце на гърдите си и застана разкрячен, в поза на типично мъжко самохвалство.

— Аз съм пират, милейди — засмя се той. — Ще се изненадаш, ако разбереш какви неща съм вземал от корабите. За твое сведение имам сандък, пълен с женски дрехи, както и дрехи, подходящи за джентълмен. Може да си избереш рокли от сандъците, които наредих да ти донесат, и да ги носиш, докато...

Уилоу няма нужда да чуе края на изречението му.

— Защо го правиш?

— Заслужаваш да вкусиш свободата, преди да влезеш в харема на Ибрахим.

— Мога да се обличам както си искам и да ходя където ми харесва?

— В рамките на разумното.

— Трябва ли да нося фередже?

— Ако покриеш главата си с воал, това ще е достатъчно. Жените на Липси се обличат както им харесва. — Поколеба се, преди да продължи. — Ще те отведа днес в пиратското градче. Искам да разпознаеш мъжа, на когото Сафие е платила, за да те хвърли в морето. Предателката отказа да ми даде името му, преди да замине.

Той намери един кафтан в гардероба си и й го метна.

— Облечи това, докато пристигнат дрехите ти. Мустафа скоро ще бъде тук със закуската ти.

Уилоу стана гола от леглото и навлече кафтана през главата си. Той се спусна покрай ханша й и я покри чак до петите.

Тарик наблюдаваше с жаден поглед как голото й тяло потъва в скриващите го гънки.

— Жалко, че нямам време да поостана.

— Ти каза, че Сафие е заминала, така ли? — запита Уилоу, сякаш внезапно си беше спомнила думите на Тарик.

— Да, отплава със сутрешния отлив на борда на един от моите кораби. Ще отиде на робския пазар в Алжир.

— О!

Познавайки нежното сърце на Уилоу, той изрече:

— Не се тревожи за бъдещето ѝ, скъпа. Сафие винаги пада на краката си. Готов съм да се обзаложа, че ще намери нов господар, достоен за нейните таланти.

На вратата се почука.

— А, това ще да е Мустафа. Влез.

Мустафа влезе в стаята, носейки поднос, натоварен с купи и блюда. Уилоу ахна, оценявайки възхитителните аромати.

Мустафа остави подноса на една ниска масичка, заобиколена от възглавници.

— Сандъците ще пристигнат скоро. — Отправи преценяваш поглед към Уилоу, преди да се обърне към Тарик. — Мислиш ли, че е разумно, господарю, да позволяваш на жената да се движи свободно, където пожелае?

Тарик не се обиди от думите на Мустафа; той знаеше, че неговият приятел не иска да го оскърби.

— Каква вреда може да причини това? Мислех, че на Уилоу ще ѝ харесат няколко седмици или дни — колкото и време да е необходимо на Ахмед, за да се върне, — да бъде свободна да се облича както иска или да ходи където ѝ харесва, в рамките на разумното, разбира се. Съмнявам се, че ще бъде толкова глупава да предприеме още един неразумен опит за бягство.

Мустафа изгледа продължително Уилоу, после излезе.

— Той не ме харесва — отбеляза тя.

— Трябва да му простиш. Най-важното за него е да пази мене и майка ми. Исква да я види благополучно избавена от опасност също толкова силно, колкото и аз.

Привлечена от храната, Уилоу се отпусна на една дебела възглавница, докато Тарик вдигаше похлупаците от различните блюда. Тя си взе плодове, малко сладко руло, от което капеше мед, и порция гореща каша от някакви ядки, които не успя да разпознае.

Задъвка замислено парче от рулото.

— Мустафа ме вижда като пречка за плановете ти.

Тарик знаеше, че Мустафа се страхува от нарастващото му привързване към Уилоу, но неговият приятел знаеше и че Тарик е заложил прекалено много, за да остави емоциите да вземат връх над него. Макар че много се беше привързал към Уилоу — прекалено много, може би, както беше осъзнал Мустафа, — не можеше да се отклони от първоначалния си план да спаси живота на майка си. Мъгла се спусна пред очите на Тарик. Как да прецени животът на коя от двете жени му е по-скъп, когато и двете бяха еднакво ценни за него? Откъде ми хрумна тази мисъл, запита се Тарик.

Като любовница Уилоу нямаше равна, но той се страхуваше, че тя е нещо повече за него, не само това. Нямаше нито времето, нито енергията да се посвети на каквото и да било друго чувство освен на омразата и отмъщението. Да накаже Ибрахим заради жестоките убийства на братята им и да осигури безопасността на майка си — това беше на първо място. Той нямаше право да се отдава на никакво нежно чувство, особено към Уилоу. Тя беше тук само поради една причина, и тя не беше да става негова любима и обожавана жена. Ако забравеше тази причина, би могъл да загуби майка си.

— Нямаш ли какво да кажеш? — запита Уилоу, без да вдигне поглед.

Тарик сви рамене.

— Какво мога да кажа? Мустафа се страхува, че съм си загубил ума по тебе.

Тя вдигна поглед, очите ѝ блестяха.

— А така ли е?

Тарик преглътна мъчително. Какво можеше да ѝ каже? Че наистина си е загубил ума по нея? Че обичаше да се люби с нея, че му харесваше да я учи как да дарява и да получава удоволствие? Да откриват заедно свършената хармония на телата си? Да, можеше да ѝ каже тези неща, но те нямаше да имат значение, защото тя беше обречена да отиде в леглото на Ибрахим.

— Харесваш ми — изрече той след дълга пауза. — Бих те задържал за себе си, ако беше възможно.

Уилоу го погледна мрачно.

— И за да облекчиш съвестта си, ми позволяваш да вкуся малко свобода. Колко любезно от твоя страна. Трябваше да се сетя, че няма

защо да очаквам милост от един пират.

Тя стана и се отдалечи. Тарик я хвана за ръката.

— Къде отиваш?

— В харема, където ми е мястото. Нека донесат сандъците там, когато пристигнат.

— Оставаш тук. Ще се храним заедно, ще се любим и ще спим заедно, докато си под моя закрила.

— Предпочитам да бъда твоя затворничка. Ако искаш жена в леглото си, намери си друга наложница. Мислех... о, как съм могла да бъда толкова глупава? След снощи предположих... надявах се... Ти си дори още по-безсърдечен, отколкото мислех. Пусни ме!

Изтръгна ръката си от неговата и му хвърли яростен поглед. Той поклати глава.

— Ти не си моя затворничка! Ти си ми гостенка.

— Гостите не се третират като стока. — И тя му обърна гръб.

Тарик я обърна с лице към себе си.

— Погледни ме и ми кажи, че не ти харесва да бъдеш в леглото ми. Кажи ми, че мразиш това, което правихме с тебе.

Тя отказа да вдигне очи към него.

— Погледни ме, Уилоу.

Тонът му не търпеше никакви възражения. Тя вдигна брадичка. Погледите им се срещнаха и се сблъскаха.

— Целуни ме, красавице.

— Не мисля.

— От какво се страхуваш? Че може прекалено много да ти хареса? Че ще си припомниш ръцете и устата ми по тялото си и ще закопнееш за още от това, което изпитахме снощи?

— Не искам от тебе нищо освен свободата си.

Той въздъхна със съжаление.

— Мога да ти дам всичко, само не и това.

Спорът свърши, когато прислужниците дойдоха с обещаните сандъци.

— Избери каквото желаеш. Ще се върна след час, за да те придружа до пиратското градче. — Той спря пред вратата. — Използвай моя хамам, ако искаш.

Стиснала плътно устни, Уилоу кипеше в безсилен гняв. Глупаво беше да се остави да се влюби в... Боже господи, какви бяха тези

мисли? Това не можеше да бъде истина! Тя не обичаше Тарик! Той беше пират, мъж без съвест, без сърце, мъж без душа. Тя означаваше за него не повече, отколкото Сафие или която и да било друга жена. Мъжете като него третираха жените като притежания; купуваха ги и ги продаваха на пазара, все едно са животни.

Все още ядосана на неспособността си да се противопостави на чувствената съблазън на Тарик, тя започна да рови в сандъците, за да намери нещо прилично, което да облече. Тарик искаше тя да участва в плановете му и беше използвал съблазняването, за да я накара да му се подчинява. Но тя не искаше да се подчинява. Нито пък щеше да приеме съдбата си, без да се бори.

Реши да не използва неговия хамам. Там имаше прекалено много спомени. Вместо това се изми в леген с хладка вода и се облече бързо. Не искаше Тарик да я завари гола, когато се върнеше. Никога повече не възнамеряваше да бъде гола в негово присъствие.

Когато той дойде, Уилоу беше целомъдрено облечена в синя рокля, закопчана чак до врата, която обгръщаше гърдите и кръста ѝ, падайки на меки гънки от ханша чак до върховете на чехлите ѝ.

— Виждам, че си готова — каза той, оглеждайки я от глава до пети. — Намери ли шал в някой от сандъците?

— Да, ето го.

Тарик взе шала от ръката ѝ и го метна на главата ѝ, връзвайки краищата около врата ѝ така, че да падат на гърба.

Сега си готова да ме придружиш до пиратското градче. Ако късметът ни се усмихне, ще намерим онзи, който се опита да те удави.

— Защо? Тебе не те е грижа за мене. Освен като средство за пазарлък, аз нямам никаква стойност за тебе.

Той я спря с поглед, очите му бяха тъмни от чувства, които ѝ беше трудно да разтълкува.

— Само отчасти си права, красавице. Не знам защо е така, но се привързах към теб повече, отколкото би трябвало. Повече, отколкото ми е позволено. Бих те задържал за себе си, ако не беше една необходимост, по-голяма от желанието ми.

Уилоу го изгледа невярващо. Той да се интересува от нея? Колко леко излизаше лъжата от устата му. Казваше го само за да успокои настръхналата ѝ перушина; тя знаеше, че плановете му за нейното бъдеще остават непроменени.

Тарик осъзна, че думите му не съдържат особено много смисъл, дори за самия него. Макар да казваше на Уилоу, че не му е безразлична, все пак възнамеряваше да я даде на Ибрахим. Беше се борил с желанието си за нея и беше изгубил битката. Беше се любил с нея, а трябваше да я избягва. Беше влязъл в свирепа битка между любовта към неговата майка и засилващата се привързаност към Уилоу.

— Красиви думи, но лъжливи — изсъска Уилоу.

— Това лъжа ли е? — запита Тарик, привличайки я към себе си, за да почувства възбудата му.

После я целуна, дълбоко, жадно, опитвайки се да ѝ докаже, че не му е безразлична, като я обсипваше с парещи целувки. Отдели я от себе си и се вгледа в лицето ѝ, търсейки да види какво изпитва тя. Затвореното ѝ изражение му казваше, че тя не вярва на нищо от кова, което току-що ѝ беше казал. Изправи рамене. Ако продължеше да подхранва слабостта си, би могъл да направи нещо, за което ще съжалява до края на дните си. Майка му имаше нужда от него. Не можеше да се остави да бъде отклонен от пътя си от русата хурия, която беше пробила защитните стени около сърцето му.

— Трябва да тръгваме — каза Тарик. — Ако продължа да те целувам, това ще доведе само до едно нещо, а нямаме време за това точно сега. Трябва да намеря мъжа, когото Сафие е наела да те убие. Ще отидем на пазара в пиратското градче. Всичките ми кораби, без един, сега са в пристанището и повечето моряци ще бъдат на пазара, за да продават плячката, от която нямат нужда. Каж ми веднага щом разпознаеш мъжа, който се опита да те убие. — Изглежда я остро. — Ще го познаеш, нали?

Тя се разтрепери.

— Никога няма да забравя лицето му.

Тарик беше доволен от нейния отговор.

— Възможно е убиецът да не е пират. Ще имаш и възможност да видиш и някои от местните селяни. Те често посещават пазара, за да разглеждат стоките. Ние сме в добри отношения с хората от острова; те се движат сред нас без страх.

Той я накара да го хване под ръка и я поведе през сарая. Уилоу отново бе поразена от разкоша в дома на Тарик. Стъпваше по

мраморни подове покрай колони със златни ленти, а статуите изглеждаха така, сякаш са правени от знаменити скулптори.

Мустафа вече ги чакаше пред външната врата и тръгна плътно зад тях. Огромният турчин рядко се отделяше от Тарик.

Уилоу беше изненадана да види една изящна карета и чифт коне да чакат на алеята, застлана с мидени черупки.

— Откъде си намерил тази карета? Изглежда не на място на този отдалечен остров.

Очите на Тарик блеснаха.

— Красива е, нали? Каретата беше в трюма на един кораб, който пленихме. Беше предназначена за Ибрахим, но сега е моя. Купих за нея впряг от два арабски коня в Мароко.

Уилоу чу как Мустафа се изсмива и разбра, че отъмкнатата карета е предмет на шеги между двамата мъже.

Тарик ѝ помогна да се качи вътре. Тя се настани на разкошната кожена седалка, докато Тарик влизаше след нея. Мустафа скочи на мястото на кочияша и пое юздите. Пътят до пиратското градче не беше дълъг, но Уилоу се наслаждаваща на всяка минута от него. Никога не беше пътувала в толкова прекрасна карета и то в компанията на принц.

Пиратското градче гъмжеше от живот. Пазарът се простираше по пялата дължина на улицата, граничеща с пристанището. Тарик ѝ помогна да слезе от каретата и собственически я държеше за ръката, докато я водеше от сергия на сергия.

Разнообразието и качеството на стоките я поразиха. Беше очевидно, че пиратството е доходно занимание. Тарик беше прав, когато ѝ бе казал, че жителите на острова често посещават пазара, защото тя видя мъже, жени и деца в традиционни гръцки дрехи да разглеждат стоките.

— Много хубав ден, като че ли всички са излезли навън — каза Тарик. — Ако видиш мъжа, когото търсим, посочи го. Мустафа ще поеме нещата в свои ръце оттам нататък.

Уилоу кимна, вниманието ѝ изведнъж бе привлечено от една огърлица от безупречни изумруди. Тя посегна към нея и я вдигна срещу слънцето, възкликвайки от възхищение пред чистотата на камъните. Тарик я грабна от ръцете ѝ и я върна на сергията.

— Не забравяй защо сме дошли тук — напомни ѝ той. — Върви напред, докато поговоря с Мустафа. Не се тревожи, защото няма да те

изпусна от очи.

Уилоу тръгна спокойно, омаяна от ароматите и гледките наоколо. По сергиите имаше всичко, от богати коприни и сатен до скъпоценни бижута и произведения на изкуството. Една сергия предлагаше най-различни оръжия и около нея се буха скупчили много мъже.

Тарик и Мустафа се присъединиха към нея.

— Още ли не си го видяла? — запита Тарик. — Гледай внимателно всички мъже, които се въртят около оръжията.

Уилоу се огледа. Повечето изглеждаха еднакви с рошавите си бради и мустаци, занемарени коси и чалми. И тогава го видя... Никога нямаше да забрави тези очи. Той гледаше право към нея.

Тя усети страха му, когато той заотстъпва. Посочи го.

— Ето го!

Мъжът се обърна и побягна.

Мустафа го подгони. Уилоу никога не беше виждала мъж с неговия ръст да се движи толкова бързо. Макар че виновникът беше бърз и се опитваше да се скрие в тълпата, Мустафа скоро го настигна. Завлече диво протестиращия пират до мястото, където стояха Уилоу и Тарик.

— Пиратът падна на колене пред Тарик.

— Прости ми, господарю. Не съм искал да навредя на твоята жена. Платиха ми да я закарам в Гърция.

— Кой ти плати, Хамид?

— Сафие, господарю.

— Колко ти плати, за да направиш така, че господарката Уилоу да не преживее пътуването?

Хамид пребледня.

— Ще заповядаш да ме убият, ако ти кажа.

— Ще заповядам да те убият, ако не ми кажеш.

Хамид сигурно разбра, че е обречен, каквото и да каже, защото започна да трепери неудържимо.

— Не мога да предам господарката Сафие.

Тарик беше съвсем наясно по какъв начин Сафие е накарала Хамид да изпълни поръчението ѝ и това го накара да се прокълне, задето беше оставил Сафие да се измъкне толкова леко.

— Тя ти предложи тялото си, нали? — Мълчание. — Не отричай, защото отказът ти да говориш те осъжда. Отведи го, Мустафа.

Хамид все още протестираше, че е невинен, когато Мустафа го повлече.

— Свършихме тук — каза Тарик.

— Не можем ли да останем още малко? — замоли се Уилоу. — Никога не съм виждала нещо подобно. О, погледни! Папагал. Не е ли прекрасен?

И тя започна да гали разноцветните пера на птицата.

Тарик не виждаше нищо лошо в това, да позволи на Уилоу да се разходи из пазара, защото мястото наистина беше колоритно, пълно с аромати и гледки, които тя нямаше вероятност да срещне отново. Брат му пазеше ревниво жените си; не им се позволяваше почти никаква свобода. На Липси жените бяха свободни да правят каквото си пожелаят. Сараят на Тарик беше единственото жилище на острова, където имаше харем, и само Сафие го беше обитавала досега. Но дори и тя имаше свободата да ходи където си пожелае.

— Много добре, ще останем, докато се наситиш на врявата и суетнята.

— Какво ще стане с Хамид? — запитва Уилоу, докато опипваше една красиво парче коприна.

— Ние, пиратите, наказваме сурово, когато престъплението е сериозно. Той ще бъде съден от трибунал, състоящ се от мене и членовете на братството.

— Може би трибунальът няма да сметне това, което е направил Хамид, за престъпление — каза тя, опипвайки един разноцветен кафтан.

— Има си кодекс на честта в братството. Хамид го е нарушил, когато се е съгласил да убие някого, на когото аз държа. Мога да те уверя, че няма да се изплъзне ненаказан.

Тарик последва Уилоу, когато тя спря до една сергия, за да разгледа един топ плат. После се придвижи към друга, отрупана с прибори. Тарик остана малко назад, за да поговори с продавача на платове.

След това Уилоу се върна към сергията, където беше видяла изумрудената огърлица, и сподави един вик, щом забеляза, че вече я няма.

— Нещо не е наред ли? — запитва Тарик.

— Продали са огърлицата.

— Харесваше ли ти?

Уилоу въздъхна натъжено.

— Беше най-красивият предмет, който някога съм виждала. Сигурно струва цяло състояние. Обзалагам се, че е била предназначена за някоя кралица или поне за принцеса.

— Може би — измърмори загадъчно Тарик.

Отведе я при една сергия, където преди малко тя се беше възхищавала на един шал. Взе го и ѝ ги подаде.

— Харесва ли ти този шал?

— Прекрасен е.

— Твой е — каза, той и извади една монета от джоба си, за да го плати.

— Благодаря — прошепна тя.

— Видя ли достатъчно? Започваме да привличаме внимание.

— Но нали никой няма да ми навреди, докато съм тебе?

— Бих искал да мисля, че е така, но пиратите са непредсказуеми. Човек никога не знае какво се върти в ума на подобни мъже, както ти вече научи с почти трагични резултати. Имам известна власт над тях, но не всички плаващи на корабите ми са турци. Идват от много страни и имат различна вяра.

— Ще ми позволиш ли да посетя пазара още някой път?

— Може би — кимна Тарик. Хвана я за лакътя и я поведе през тълпата към каретата.

— Принц Тарик!

Тарик се обърна и се усмихна, когато видя капитан Фауд.

— Кога пристигна, капитане?

— Тъкмо тази сутрин. Трябваше ми повече време, за да постегна кораба. Когато имате време, бих искал да поговорим за правилата, към които трябва да се придържат твоите капитани тук. А и за жилищата на острова — за мене и за моряците ми, докато корабът ми бъде изцяло поправен.

— Мустафа ще намери жилища за твоите хора. Но високият ти ранг изисква нещо по-подходящо. Можеш да отседнеш в сарая ми. След като си вземеш нещата от кораба, Мустафа ще те придружи до дома ми.

— Благодаря. — Погледът на капитана се спря на Уилоу. — Кажете на дамата, че се радвам да я видя в добро здраве.

— Господарката Уилоу вече разбира и говори турски — осведоми го Тарик. — Бързо се учи и овладя доста много от трудния ни език.

Фауд се усмихна на Уилоу.

— Вие сте наистина съкровище, господарке. — Поклони се галантно. — Мир на тебе, принце.

Тарик кимна и поведе Уилоу към каретата. Настани я вътре и влезе при нея. Мустафа вече бе седнал на мястото на кочияша.

— Къде е Хамид? — запита Уилоу. — Къде го е отвел Мустафа?

— Не се тревожи, красавице. Хамид вече никога няма да те обезпокои.

Стискайки шала, който Тарик ѝ беше купил, Уилоу мълча през целия път обратно към сарая. Макар че подаръкът означаваше много за нея, тя щеше да го остави тук, когато замине. Не искаше нищо да ѝ напомня за Тарик. Щеше да бъде прекалено болезнено. Той казваше, че се интересува от нея и тя отчаяно искаше да му повярва. За съжаление, Тарик не се интересуваше достатъчно, за да я върне у дома ѝ или да я задържи за себе си.

Каретата спря; Тарик помогна на Уилоу да слезе и я отведе в къщата. Но вместо да я поведе към харема, сви към своите покои.

— Какво правя тук?

— Не го ли казах ясно? Ще останеш при мене. Сега можеш да свалиш шала от главата си. Когато сме сами, си свободна от всякакви ограничения и можеш да се обличаш както ти харесва.

Тя развърза шала и го метна настрана.

— Точно както Сафие е била свободна от ограничения, когато сте били сами?

Той се намръщи.

— Не споменавай името ѝ пред мене. Тя ме предаде по такъв начин, че никога няма да ѝ простя. Само Аллах знае колко мъже са споделяли благосклонността ѝ, когато ме е нямало.

Уилоу отиде към дивана и седна, скръствайки скромно ръце в скута си. Прочисти гърлото си.

— Какво ще направи според тебе Ибрахим, щом научи, че не съм девица?

Тарик седна до нея.

— Красотата ти би трябвало да възмезди липсата на девственост.

— А ако не стане така? Ще ме накаже ли? Каза, че бил жесток човек.

— Жесток, но не и глупав. Ако не бъде доволен от тебе, ще спечели доста като те продаде на някой от пашите, които цени. Дори без девственост цената ти е висока.

Уилоу го изгледа свирепо.

— И това не те притеснява?

Тарик не отговори, защото нямаше лесен отговор. Не само го притесняваше, но и вероятно щеше да съжалява за постъпката си до края на дните си, точно както щеше да съжалява за смъртта на майка си, ако задържеше Уилоу за себе си. Никога не се беше разкъсвал така.

— Гладна ли си? — запита той, умело сменяйки темата. — Можем да хапнем в градината, искаш ли?

Дръпна шнура на звънеца и един прислужник се появи почти веднага.

— Донеси яденето ни в градината.

Слугата кимна и излезе.

Тарик хвана Уилоу за ръката и я изведе през двойния френски прозорец в застлано с плочи дворче, обградено от талази цъфнали цветя.

— Колко е красиво — прошепна тя. — Не съм го виждала преди.

— Това е личната ми градина. Знаех, че ще ти хареса.

Уилоу го изгледа свирепо.

— Защо моите чувства да имат значение за тебе?

Той я привлече в прегръдките си.

— Иска ми се да знаех.

Главата му се приближи към нейната. Уилоу се опита да отбегне целувката му, но решимостта на Тарик надделя. Устата му настоятелно търсеше нейната, намери я и я завладя. Ръцете му я държаха толкова здраво, че тя едва дишаше. Уилоу се изтръгна и се дръпна, прикрила с ръка устата си. Обърна му гръб, ядосана на себе си, че беше реагирала на опита му да я съблазни.

Усети го, че стои зад нея, и цялата се стегна. Ахна, когато усети нещо хладно да ляга на шията ѝ, и погледна надолу. Обърна се и ръката ѝ стисна изумрудената огърлица, която той току-що беше окачил на шията и.

— Ти си купил изумрудите!

— Да, за тебе. Харесват ли ти?

— Знаеш, че ми харесват. Великолепни са. Но...

— Замълчи, сладка Уилоу. Бих ти дал всичко, което желаш...
всичко, което е в моя власт.

— Ще ми дадеш ли свобода?

— Това не мога да ти дам.

Тя отвори уста, поколеба се, после избъбри:

— Ще ми дадеш ли сърцето си?

Тарик замря, отказвайки да срещне погледа ѝ.

— Може би, ако бях свободен да го направя.

— Не казвай нищо повече, Тарик. Не вярвам в чудеса. Не мога да се състезавам с жената, която те е родила.

Сълзи изникнаха в очите на Уилоу, докато пръстите ѝ опипваха изумрудите. Тогава тя откопча огърлицата и я постави в ръката на Тарик.

— Не мога да ги приема. Не искам нищо да ми напомня за тебе, след като ме отпратиш.

След като ме отпратиш.

Тези думи накараха стомаха на Тарик да се свие от неизразима болка.

Как би могъл да я отдели от себе си? Как би могъл да не я отдели?

12

Тарик се взря в огърлицата, сякаш очакваше тя да го ухапе. Всичко, което искаше, беше да достави удоволствие на Уилоу. Трябваше да не забравя, че тя е прекалено горда, за да приема дарове от похитителя си.

Все пак жестът, по който тя се беше отказала от подаръка му, му бе причинил болка. Нередно ли беше да иска тя да го помни заради добротата му към нея?

Гняв се настани на мястото на болката, когато тя си отиде. Пъхвайки изумрудите в джоба си, той се обърна рязко и излезе. Когато се озова в сарая, заповяда рязко на прислужника, застанал пред него:

— Занеси обеди на господарката в градината. Няма да обядвам днес с нея.

Появи се Мустафа.

— Защо се сърдиш, принце? Лицето ти изглежда като буреносен облак.

— Не ме предизвиквай, Мустафа.

— Тя не хареса ли изумрудите? Даде ли ѝ коприната, която купи за нея?

— Отказа се от изумрудите, затова не ѝ показах коприната.

Мустафа поклати глава.

Много си се привързал към господарката Уилоу. Ахмед ще се върне скоро с отговора на Ибрахим за размяната. Независимо дали ти харесва или не, трябва да отпратиш жената.

— Да не мислиш, че не знам? — Прошепна Тарик с глас, преизпълнен с мъка. — Как обаче да го направя?

— Твой дълг е — отвърна Мустафа. — Има и други жени, някои са дори по-красиви от нея. Ще намериш друга да заеме мястото ѝ.

— Остави ме, Мустафа. Доведи капитан Фауд. Той те чака на пристанището. Поканих го да живее тук, докато стане готов корабът му. Ще трябва да намериш жилища и за хората му.

Според Тарик Мустафа беше загрижен за състоянието на ума му.

— Не се тревожи, приятелю — увери го той, — няма да се проваля. Майка ми няма да пострада заради страстта ми.

Мустафа кимна и излезе, за да изпълни молбата на господаря си.

Все още твърде ядосан от отказа на Уилоу да приеме неговия подарък, Тарик не се върна в стаята си чак до късно вечерта.

Уилоу ровеше в чинията си на вечеря също толкова обезсърчено, както и на обяд, след като Тарик беше изхвърчал от стаята си. Знаеше, че го е наранила, но не можеше да се застави да приеме огърлицата. Всеки път, щом я погледнеше, тя щеше да ѝ напомня, че изумрудите са били един вид изкупление за съвестта на Тарик.

Мислите ѝ бушуваха — от гняв до самосъжаление, възмущение и отново гняв. Заразхожда се из стаята на Тарик. По едно време дори се опита да излезе, но пред вратата я спря стражът, който ѝ препречи пътя. Това я разгневи още повече. Ако Тарик се осмелеше да се върне в стаята си, щеше да изпита цялата острота на езика ѝ.

Сенки изпълниха стаята, когато мракът надвисна над земята. Един прислужник дойде, за да запали мангала и свещите. Макар че Уилоу беше уморена, отказа да заспи преди пристигането на Тарик. Седна на кушетката, за да го дочака. Умората я овладя, преди да беше готова да я приеме. Клепачите ѝ се затвориха и тялото ѝ клюмна настрана. Тя се отпусна на кушетката и заспа почти веднага.

Тарик прекара вечерта с капитан Фауд и Мустафа, тримата разговаряха и отпиваха от чудесния коняк, взет от един турски кораб, връщащ се от Марсилия. Тарик рядко пиеше. Мюсюлманската половина от него отбягваше алкохола, защото беше забранен, но християнската го допускаше, дори го приемаше охотно в някои случаи. Не му убягна фактът, че Уилоу го беше подтикнала да се напие. Желанието за нея беше като постоянна болка в него, но той знаеше, че трябва да прояви разум и да не забравя защо я е довел тук.

Капитан Фауд допи коняка си и се прозя.

— Ще ида да си легна, господарю. Денят беше дълъг и утрешният обещава да е още по-дълъг. Трябва да подготвя кораба си, за да ти служи добре в морето. — Той се изправи. — Наистина ли, принц Тарик, можеш да докараш семейството ми на Липси?

— Говорех напълно сериозно — потвърди разсеяно Тарик. — Ще уточним подробностите някой друг ден. Както ти отбеляза, вече стана късно.

Фауд се поклони и се оттегли в стаята си. Мустафа се позабави; погледът му внимателно оценяваше настроението на Тарик.

— Изглеждаш ми объркан, принце.

— Много си наблюдателен, приятелю.

— Познавам те. Мога да преброя на пръстите на едната си ръка колко пъти си се обръщал към алкохола; било е винаги, когато си преживявал някакви безпокойства. Заради жената е — изрече той мъдро. — Може би трябва да я поставиш под мое попечителство, за да не се изкушиш пак от нея.

Главата на Тарик се вдигна рязко.

— Не! Аз съм отговорен за нея, не ти или някой друг. — Премига, сякаш го заболя. — Не ми харесва това, че трябва да я пратя на Ибрахим.

— Сега не можеш да се откажеш. Плановите ни вече са задействани. Ти си обсебен от тази хурия, макар да знаеше още от самото начало, че не е писано да бъде твоя жена. Съдбата ѝ е да легне в леглото на брат ти, не в твоето. Като спа с нея, застраши плановите ни и изложи на риск живота на майка си.

— Стига! — извика Тарик. — Нямам нужда да ме поучаваш; знам какъв е дългът ми. Върви да си лягаш, Мустафа. Ще говорим отново за Уилоу, когато Ахмед се върне.

Мустафа се поклони; очите му бяха сериозни, защото от години беше близък с Тарик и го познаваше много добре.

Тарик остана с чашата коняк. Разговорът за Уилоу беше породил една първична страст, която караше тялото му да се напрегне като тетива. Рязко стана от кушетката, на която лежеше, взе полупразната бутилка и се насочи към стаята си.

Когато усети изумрудите, които Уилоу беше отказала, да подрънкват в джоба му, болката се върна, придружена от желание за отмъщение. Залитна за миг. Физическото желание за Уилоу преобрази болката, гордостта и гнева в отчаяна страст. Дали конякът говореше в сърцето му — не знаеше, но не се и осмеляваше да се задълбочава прекалено много в чувствата си.

Отвори вратата и влезе в стаята си. Уилоу беше оставила една свещ да гори на масичката и заслоненият ѝ пламък позлатяваше тъмнината. Погледът му се насочи веднага към леглото. Беше празно. Отново го обзе гняв, докато оглеждаше стаята. Тогава я видя; беше се

отпуснала на кушетката, напълно облечена и дълбоко спяща. Слабините му се стегнаха. Знаеше, че Мустафа би го посъветвал да не я докосва и да отиде да си легне, но това никак не му харесваше.

Остави коняка на масата и се приближи към кушетката, където спеше любовницата му. Коленичи до нея и докосна с устни нейните. Тя не помръдна. Той погали гърдите ѝ, проклинайки плата, който пречеше на интимния контакт. Искаше я гола, всеки инч от пицната ѝ плът изложен на ласките му. Очите му пламнаха, когато забеляза копчетата по цялата дължина на предницата на роклята ѝ.

С треперещи ръце откопча всички копчета, но тя не помръдна. Събуди се, докато я вдигаше, за да свали роклята ѝ; очите ѝ бяха замъглени от съня, изражението ѝ — объркано.

— Тарик? Какво правиш?

— Опитвам се да те съблека.

Тя придърпа деколтето на корсажа си.

— Каквото и да си намислил, забрави го.

Погледите им се срещнаха. Напрежението накара лицето му да се стегне, но в следващия миг изражението му се отпусна в тънка усмивка.

— Може би една целувка ще промени решението ти.

Уилоу не искаше да го целува, защото съблазняването беше следващата стъпка.

— Нищо няма да промени... О...

Тарик спря протеста ѝ с целувка, която сякаш продължаваше безкрайно. Беше същински ученик на дявола, с вкус на коняк и грях. Целувките му я караха да забрави собственото си име. Горещината на тялото му я изгаряше, ароматът на страстта лъхаше от кожата му. Уилоу започна да се бори с желанието, призовавайки на помощ и малкото останала у нея съпротива, но това не беше достатъчно.

— Не се бори, красавице — прошепна той. — Искам да ти доставям наслада, докато тялото ти не се засити и не започнеш да викаш името ми, а тогава отново ще ти давам удоволствие.

— Ти си пил! — нападна го Уилоу. — Мислех, че на мюсюлманите е забранено да пият алкохол.

— Тази вечер съм християнин.

— Ти си един лъжец.

— Аз съм какъвто съм.

Преди да осъзнае намерението му, роклята ѝ беше измъкната през главата и хвърлена на пода. Ризата ѝ я последва, после дойде редът и на чехлите.

Тя посегна към покривката на кушетката; той я издърпа от пръстите ѝ и я хвърли настрана. Уилоу събра цялото си достойнство и рече:

— Опитвах се да остана будна, докато дойдеш, за да те убедя да ме върнеш в харема.

Той се разсмя.

— Какво те кара да мислиш, че щях да удовлетвориш молбата ти?

— Защото нямах намерение да ти позволя...

— ... да се любя с тебе?

— Да спиш с мене. Да спиш с някого не е любов — обясни тя. — Когато мъж и жена правят любов, се предполага, че имат нежни чувства един към друг.

Тарик се намръщи.

— Ти не изпитваш ли нежни чувства към мене?

Стаята запулсира в мълчание.

Той хвана бледия овал на лицето ѝ в дланите си и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— Искам да те чуя да казваш, че не съм ти безразличен.

— Защо? Дори да разголя сърцето си пред себе, това няма да промени нищо. Твоята арогантност ме ужасява. Нима гордостта ти изисква всяка жена, с която спиш, да се влюбва в тебе? — Тя присви упорито устни. — Аз... не те харесвам. Нито пък ми харесва да бъда твоя любовна робиня.

Свитите вежди на Тарик трябваше да я предупредят.

— Обикновено робите се подчиняват на господарите си. — Грабвайки я от кушетката, той я отнесе в леглото си. Тя го загледа напрегнато как изважда изумрудената огърлица от джоба си и я оставя на нощната масичка до полупразната бутилка коняк, а после съблича дрехите си.

— Ако се смяташ за робиня, ще изпълняваш всяко мое желание. Разтвори крака, робиньо, и се пригответи да приемеш господаря си.

Уилоу се опита да се измъкне, но той я затисна под себе си. Тя се надигна, но тялото му беше непреодолима сила, решена да получи своето.

— Никой мъж няма да бъде мой господар! — извика Уилоу. — Махай се, пиян си!

— Пиян от твоята красота и чар. Ти си моя, Уилоу. Аз бях твой господар първия път, когато ме прие в себе си.

Тя вдигна ръка, за да го удари, но той хвана китката ѝ и я задържа над главата ѝ, подчинявайки я с превъзхождащата си сила. Телата им се притискаха едно о друго, краката им се преплитаха, гърдите ѝ се опираха в неговите. Членът му беше твърд и набъбнал, изпълнен с кръв.

Внезапно натискът върху гърдите ѝ отслабна, когато той се надигна леко и краката ѝ се озоваха пленени от неговите. Посегна към изумрудите и ги вдигна. Те блеснаха силно под трепкащата светлина на свещта. Бяха така изумителни, че взеха дъха на Уилоу. Тя последва огърлицата с очи, докато Тарик я полагаше между гърдите ѝ и бавно, невероятно бавно я спускаше над зърната ѝ и надолу по тялото ѝ.

Изумрудите бяха едновременно хладни и изгарящо горещи. Чувството беше по-еротично от всичко, което тя беше изпитала в живота си досега. Тогава той се дръпна назад и притегли огърлицата между краката ѝ. Уилоу подскочи, когато камъните се спуснаха над чувствителната ѝ пъпка.

— Тарик, какво правиш?

— Доставям удоволствие на робинята си. — Сведе поглед към мястото, където изумрудите почиваха в интимната ѝ цепнатина. — Отиват ти. Красива си там долу, цялата розова, влажна и блестяща.

Леко дръпна огърлицата нагоре, минавайки с нежна бавност по корема и гърдите ѝ, а после я закопча на шията ѝ.

— Искам да не носиш нищо друго освен тези изумруди, когато се любя с тебе.

Уилоу обви пръсти около огърлицата. Камъните веднага като че ли засветиха; ръцете започнаха да я смъдят и се отпуснаха, сякаш накитът ги беше опарил. Тя нямаше представа какво става, освен че тялото ѝ внезапно се почувства живо и много, много жадно за ласки.

Угрижена бръчка проряза челото ѝ, когато видя как Тарик посяга към бутилката коняк.

— Вече си пиян, защо трябва да пиеш още?

Сребристите му очи блеснаха дяволито. После, за неин върховен ужас, той обърна бутилката и напръска гърдите ѝ с коняк. Връхчетата

на зърната ѝ щръкнаха веднага. Еротичното усещане още не беше отшумяло, когато той ѝ осигури друго. Започна да облизва лакомо питието, минавайки над всяка гърда и между тях, като внимателно избягваше нежните им зърна.

Уилоу подскочи, притисна се към него, искайки още и още. Той беше същински дявол. Знаеше, че я измъчва, свирейки на тялото ѝ като на фин инструмент, отнемайки волята и за съпротива. И, проклет да е, това действаше.

Тогава той ѝ даде това, което тя искаше. Нисък стон се изтръгна от гърдите му, когато пое едно намокрено с бренди зърно в устата си и го засмука... силно. Когато вдигна глава, и двете зърна бяха пулсиращи и набъбнали.

Уилоу загледа, останала без дъх, как той отново посяга към бутилката и пръска коняк по тялото ѝ, спирайки точно над хълмчето ѝ. Този път, когато сведе глава, тя знаеше какво да очаква. Езикът му беше горещ и грапав, докато облизваше тялото ѝ.

— Конякът никога не ми е било по-вкусен — измърмори Тарик, отпивайки нежно от пъпа ѝ, като го облизваше с върха на езика си.

Устата му прогори огнена пътека по кожата ѝ, докато той поглъщаше лакомо всяка капка от гърдите и корема ѝ. Когато посегна пак към бутилката, Уилоу извика:

— Тарик, недей!

Все едно говореше на стената. Той се беше съсредоточил върху отливането на коняк от още по-интимните части на тялото ѝ. Тя почувства как нежните ѝ гънки набъбват, пулсират, а после устата му се озова там, облекчавайки мъчението ѝ, докато в същото време създаваше друго. Езикът му я облизваше, навлизаше, дълбаеше и в един миг тя се озова на ръба на лудостта. Тарик сигурно беше разбрал кога е настъпил моментът, защото се надигна и навлезе толкова дълбоко в нея, така че повече нямаше накъде.

Беше така възбуден, че можеше да стигне до кулминацията незабавно, но стисна зъби и устоя. Удовлетворението на жената винаги беше част от собствената му наслада, а с Уилоу беше още по-важно.

Той започна да се движи бавно, прониквайки дълбоко, като караше нежни стонове да се изтръгват от устата ѝ. Целуваше я, опивайки се от вкуса ѝ, езикът му влизаше и излизаше, повтаряйки движенията на члена му вътре в нея. Тя беше гореща и стегната, и по-

сладка от всички жени, които беше имал в живота си... или които щеше да има.

Той изведнъж смени местата им, обърна я върху себе си и навлезе още по-дълбоко. Сега ръцете му бяха свободни да галят седалището и гърдите ѝ.

Той задиша накъсано, дрезгаво, докато хълбоците му се движеха все по-рязко и по-бързо. Тогава пъкна ръка между двамата и докосна росната перла между краката ѝ. Уилоу извика. Тарик навлезе още веднъж и двамата заедно полетяха отвъд ръба на насладата.

Остана дълго в нея, изчаквайки възбудата да отмине, преди да се отдръпне. След като омекна, я отмести от себе си и я настани да се изтегне до него.

Гласът ѝ трепереше.

— Знаеш ли какво направи?

Тарик се обърна към нея.

— Да, не съм толкова пиян. Оставих те задоволена, нали?

— Може да си оставил детето си в мене.

Тарик се надигна, после пак се отпусна на леглото, явно смутен.

— Може да съм го направил и последния път, когато се любихме.

Мустафа би го обвинил, че нарочно осуetyява собствения си план да спаси майка си. Може би приятелят му беше прав. Тарик беше надникнат в сърцето си и беше осъзнал, че иска Уилоу да остане при него.

— Никога няма да разбереш дали нося детето ти — каза тя. — Ще си отида, преди да разберем дали семето ти е намерило плодородна почва. Надявам се да не е намерило, защото нямам желание да нося дете от безсърдечен пират.

Думите ѝ го ужилиха.

— За безсърдечен ли ме мислиш, Уилоу?

Мисля, че си най-надареният любовник на света. Но разбира се, тя не можеше да го изрече. Нямаше намерение да подхранва егото му. Беше уплашена — повече, отколкото когато и да било досега. Ако отидеше при Ибрахим вече бременна, султанът несъмнено щеше да я накаже. Тарик не го ли съзнаваше? Безразлично ли му беше? Какво чудовище беше той?

Погледна към него; той спеше, лицето му се беше отпуснало в усмивка.

— Защо не можеш да ме обичаш? — прошепна тя.

Тарик не спеше. Чу тихата ѝ молба, но нямаше отговор. Замоли се на Аллах и на господ да му пратят разрешение на дилемата. Да избира между Уилоу и майка си беше наказание, по-лошо от смъртта.

Внезапно му хрумна нещо и той започна да го обмисля. Не беше лесно решение, но, от друга страна, смъртта не беше приятна тема за размишления. Планът обаче можеше да успее, защото в края на краищата именно неговата смърт искаше Ибрахим. Да, щеше да обясни утре новия си план на Мустафа. Дотогава щеше да вкуси всеки останал миг с Уилоу.

Тарик напусна леглото си на следващия ден, преди Уилоу да се събуди. Тя спеше дълбоко, докато той се къпеше и се обличаше. Преди да излезе, я покри с чаршафа и я целуна по челото.

Каквото и да изпитваше тя към него, той не искаше това чувство да е омраза. Искаше тя да го запомни с добро. Може би след като научеше какво е направил, щеше да разбере колко силно е бил привързан към нея.

Тарик намери Мустафа в трапезарията заедно с капитан Фауд. Вече бяха се нахранили и Фауд се готвеше да излезе. Капитанът поздрави Тарик с „добро утро“ и побърза да излезе, за да наглежда поправките по кораба си. Тарик се сбогува с него и седна срещу Мустафа.

Един прислужник му наля чай, после сложи купа с плодове пред него.

— Какво ще желаеш тази сутрин, господарю? — запита той.

— Това ще ми стигне — отвърна Тарик. — Имам да мисля за много неща, не ми се яде. Свободен си.

Прислужникът се поклони, излезе и затвори вратата. Тарик взе един плод. Мустафа го погледна, после поклати глава.

— Заради жената е всичко. Обвързал си се повече, отколкото мислех.

— Не мога да я отпратя, Мустафа. Ибрахим няма да я има.

Мустафа го изгледа ужасено.

— Да не си полудял? Подозирах, че чувствата ти са ангажирани повече, отколкото би трябвало, но никога не съм си представял, че ще изоставиш майка си заради това, че си обсебен от една руса хурия.

Предупредих те, принце. Не ти ли казах, че тя е жива беля, още когато я зърнах?

— Пази си гнева за някого, който ще може да го оцени. Нали не мислиш, че не съм си казвал същото? Уилоу е... не е като другите жени. Ще залинее и ще умре в харема на Ибрахим. Тя е свободен дух, има воля и решителност, каквито малко други жени притежават.

— Щом си я сметнал за достойна да бъде пожелана, си забравил причината, поради която тя е важна за нас.

Тарик вдигна рамене.

— Мислиш ли, че не съм спорил със себе си? Безброй пъти съм се опитвал да си кажа, че съдбата на Уилоу не бива да ме вълнува?

— Ами Салиха султан, господарю? Трябва ли да я оставим да загине? Когато Ибрахим научи, че наложницата му няма да пристигне, ще реагира светкавично. Тъкмо ти ли не познаваш жестокостта му?

— Знам, приятелю, и точно затова се предлагам на Ибрахим вместо Уилоу. Размяната ще стане, но не Уилоу, а аз ще отида при Ибрахим. Подозирам, че брат ми ще бъде очарован, защото смъртта ми е жизненоважна за него. Макар че не живея в неговата империя, той още вярва, че съм заплаха за властта му.

Мустафа издаде бълбукащ звук дълбоко в гърлото си.

— Аллах да ме пази от глупаци и от влюбени мъже. — Вгледа се в лицето на Тарик и се усмихна. — За миг помислих, че говориш сериозно.

— Никога не съм бил по-сериозен в живота си. Когато Ахмед донесе известие от Ибрахим за размяната, смятам да отплавам за Истанбул и да се предам на Ибрахим. Казвам ти го, защото искам да върнеш Уилоу на баща й.

Мустафа надигна гигантското си тяло от стола и се изправи заплашително срещу Тарик с целия си внушителен ръст, скръстил ръце на широките си гърди.

— Няма да го позволя. Не ти спасих живота, за да го пожертваш. Ще те вържа, ще ти запуша устата и ще те заключа в стаята ти, ако се опиташ да направиш това, което каза.

Тарик стана и опря нос о носа на приятеля си.

— Нямах думата по този въпрос. Опитай се да ме спреш и ще се боря с тебе до края на силите си.

— Но поне ще бъдеш жив — възрази Мустафа. — Обещах го на майка ти и смятам да сдържа думата си.

— С цената на приятелството ни?

— Да, господарю.

Поклони се и излезе, оставяйки Тарик с мисълта, че никога няма да има друг приятел като Мустафа.

Мустафа се убеди, че Тарик е излязъл от сарая, преди да посети Уилоу. Почука, каза си името и помоли да поговорят. Уилоу го покани да влезе.

Макар че се изненада да види Мустафа без Тарик, беше любопитна за какво се отнася посещениято му. Огромният турчин рядко говореше с нея... дори като че ли не я харесваше. Намръщаното му лице не я успокои.

— Господарке, имам да говоря за нещо сериозно с тебе.

— Предположих — отвърна тя. — Моля те, продължавай.

— Принц Тарик осведомил ли те е за плановете си?

— Това, че смята да ме размени срещу майка си? Да, знам какви са плановете му за мене, още откакто станах негова пленница. Определена съм за харема на Ибрахим.

Мустафа кимна мъдро.

— Добре е да знаеш на кого принадлежиш.

Брадичката на Уилоу се вирна предизвикателно.

— Не принадлежа на никой мъж.

Мустафа поклати глава, тъмните му очи бяха тъжни.

— Не разбирам защо моят принц иска да пожертва живота си за тебе. Но знай, господарке, че няма да го позволя.

Уилоу го изгледа объркано.

— За какво говориш?

— Принцът ми каза, че няма да те изпрати на Ибрахим. Ще пожертва живота си заради тебе. Ибрахим ще е доволен от сделката. Той се бои да не би брат му да го лиши от власт. Един мъртъв брат не може да оспори властта му.

Уилоу беше потресена и не можа да каже нищо. Снощи Тарик не беше дал никакви признаци, че има намерение да я пощади и да се пожертва вместо нея. Кога бе взел това решение? Защо? И нещо по-важно, можеше ли тя да му го позволи?

— Какво искаш да направя? — запита Уилоу.

— Да убедиш принца да се откаже от тази лудост. Животът му е твърде важен, за да бъде принесен в жертва, защото един ден Турция може да има нужда от него. Ибрахим няма деца от никоя своя наложница. Смята се, че е неплоден. Ако нещо се случи с него, принц Тарик ще наследи султаната и ще стане владетел на великата Османска империя.

Уилоу се замисли над всичко, което ѝ беше казал дотук Мустафа, но нищо нямаше смисъл. Тарик беше пират. Пиратите нямаха в себе си нищо благородно. Той казваше, че се интересува от нея, но това в никакъв случай не можеше да се смята за обяснение в любов. Тя знаеше, че Тарик я харесва много, но щеше ли да жертва живота си за жена, към която изпитва просто привързаност.

— Искаш да убедя Тарик, че животът му е по-ценен от моя — повтори тя.

— Да, господарке. Твоят живот е нищо в сравнение с този на принц Тарик.

Уилоу изфуча:

— Моят живот означава нещо за мене и за семейството ми.

Мустафа се отпусна, разочарованието му беше осезаемо.

— Мислех, че имаш чувства към господаря ми, но съм сбъркал.

— Не си сбъркал, Мустафа. Аз наистина имам чувства към Тарик. Твоята загриженост не е толкова голяма като моята. Иначе щеше да разбереш, че върши самоотвержен акт на чест и благородство.

Мустафа се намръщи.

— Обичам принц Тарик повече от собствения си живот. На драго сърце бих умрял за него. Пазих го в Истанбул и ще продължа да го защитавам, докато съм жив.

— Прости ми, че се усъмних в тебе — извини се Уилоу.

— Знаем колко сте близки двамата и че той уважава мнението ти и цени приятелството ти.

— Тогава ще ми помогнеш ли да го убедя да не поема по този самоунищожителен път?

— Мустафа, какво правиш тук! — чу се гръмовният глас на Тарик от вратата. — Нямах право да разгласяваш личните ни разговори пред господарката Уилоу.

Прости ми, господарю — изрече Мустафа без капка съжаление в гласа. — Казах ти, че ще направя каквото трябва, за да ти попреча да

пожертваш живота си.

— Моят живот си е мой, мога да правя с него каквото поискам. Остави ни!

Мустафа хвърли предупредителен поглед към Уилоу и излезе.

— Какво ти каза той? — запита настоятелно Тарик.

— Защо, Тарик? Защо искаш да се пожертваш заради мене?

Тарик вдигна рамене.

— Може би не съм толкова безсърдечен, колкото смяташ.

Въпреки меко изречението му думи Уилоу усети много дълбока причина.

— Това ли е единственият мотив?

— Аз съм по-подготвен да се защита срещу Ибрахим, отколкото ти или майка ми. Нямам намерение да умирам, Уилоу.

Една фина вежда се повдигна в неверие.

— Така ли? Мустафа мисли иначе.

— Не съм му казал всичко.

— Как смяташ да се спасиш? От това, което съм чувала за брат ти, той ще нареди да те убият още в мига, когато стъпиш на брега в Истанбул.

— Всичко е в главата ми — отвърна Тарик. — Ти и Мустафа оскърбявате интелигентността ми.

Думите излязоха с лекота от устата ѝ, въпреки че не беше смятала да ги изрече.

— Няма да го допусна. Аз поне имам шанс да оживея, а ти нямаш. Едва ли ще останеш жив повече от миг.

Уилоу не можеше да позволи на Тарик да умре. Мустафа беше прав. Ибрахим не би оставил брат си жив.

— Знам какво си мислиш, но съм решил — каза Тарик. — Нищо няма да се промени.

— Каза, че имаш план. Какъв?

Тарик отвърна очи. Пожела си наистина да беше имал някакъв план. Всичко, което знаеше, беше, че не може да остави майка си да умре, защото се интересува повече, отколкото би трябвало, от една английска красавица.

Тарик започна да се стяга за път. Подготви два кораба — своя „Отмъщение“, който щеше да отплава за Истанбул, и друг, който да откара Уилоу у дома ѝ. Мустафа категорично отказваше да му помага; двамата непрекъснато се караха заради решението на Тарик да се пожертва за една жена.

Тарик знаеше, че Мустафа ще поеме командването на братството, щом той замине, макар и без особено желание, а капитан Фауд ще стане неговият лейтенант. Вече беше говорил с Фауд за това и беше получил неговото неохотно съгласие. Братството щеше да просъществува, независимо кой го командва.

Колкото до Уилоу, тя щеше да се върне при баща си и да живее живота си без него. Може би щеше да се омъжи за годеника си или за друг, когото хареса. Но преди да се разделят, тя беше негова и двамата правеха любов всяка нощ. И всяка нощ Тарик отхвърляше молбите ѝ да промени плановете си с дълбоки целувки и огнени ласки.

Макар да не се беше отказал от надеждата, Тарик нямаше представа как точно ще избегне смъртта. Дори не можеше да измисли как ще оцелее, докато майка му се озове в безопасност на борда на „Отмъщение“ на път за Липси. Твърде вероятно беше Ибрахим да заповяда той незабавно да бъде екзекутиран.

Уилоу не знаеше какво да прави. Всеки път, когато се опиташе да втълпи малко здрав разум в главата на Тарик, той отказваше да слуша. После се любеше с нея така, сякаш им беше за последно, което може би беше самата истина, ако той не спреше да плете все така упорито мрежата на собствената си смърт.

Уилоу беше сигурна, че има повече шансове да оцелее в харема на Ибрахим, отколкото Тарик в затвора на султана. Ибрахим можеше да желае тялото ѝ, но жадуваше за смъртта на Тарик. Тя направи отвратена гримаса, когато помисли за ръцете на Ибрахим по себе си, но беше решена да стори всичко необходимо, за да запази живота на Тарик. Даже ако това означаваше да стане наложница на султана.

Уилоу беше стигнала до заключението, че обича Тарик. Как можеше да не го обича? Който и да било мъж, готов да даде живота си за нея, заслужаваше да го обича; тялото ѝ вече беше негово.

Тарик намери Уилоу в градината, когато отиде да я потърси един следобед. Седна до нея с мрачно изражение.

— Корабът на Ахмед пристигна.

Уилоу замря.

— Толкова скоро?

Той кимна мрачно.

— Смятам да тръгна със сутрешния отлив.

— Няма ли нищо, което да мога да направя, за да променя намеренията ти? Изпрати ме при Ибрахим, както планираше от самото начало. Кълна се, че той няма да ме убие. Ще го накарам да ме направи своя фаворитка.

Явно не трябваше да казва точно това. Ниско ръмжене се изтръгна от гърдите на Тарик.

— Ибрахим няма да те докосне. — Той стана внезапно. — Чака ме работа. Ще се върна навреме, за да вечерям с тебе. — Изражението му се смекчи. — След това ще се любим до зори, когато трябва да се разделим.

Сълзи потекоха по бузите на Уилоу, докато наблюдаваше как Тарик се отдалечава. Трябваше да направи нещо, но какво?

Беше потънала в мисли, когато чу стъпки по плочките на пода. Обърна глава, изненадана да види Мустафа и Бейба да се приближават. Мустафа се поклони.

— Прости ни, че нахлуваме, господарке. Почуках, но ти не ме чу.

— Знам за какво сте дошли. Корабът на Ахмед се е върнал.

Мустафа сведе глава.

— Не мога да позволя принцът да тръгне на смърт. И ще спазя обещанието, което дадох на майка му.

— Съгласна съм — каза Уилоу. — Ако има начин, бих заела мястото му.

Бейба, която дотогава беше мълчала, излезе напред.

— Има начин, господарке, но може да не ти хареса.

— Каж ми го! Ще направя каквото и да било, само и само да попреча на Тарик да погуби живота си.

— Склонна ли си да отидеш при Ибрахим?

Уилоу я разбра правилно. Кимна полека.

— Предложих го на Тарик, но той отказа да ме послуша. Той... закле се, че няма да стана наложница на Ибрахим.

Острият поглед на Мустафа направо пронизваше Уилоу, сякаш търсеше истината. Вероятно я намери, защото се усмихна — първата усмивка, която Уилоу беше видяла от него.

— Ето моя план, господарке. Бейба знае как да използва билки. Ще приготви силно успокоително за принц Тарик. То ще го накара да заспи много, след като корабът му отплава, за да те откара в Истанбул.

— Тези билки няма да му навредят, нали? — запита тревожно Уилоу.

— Не — увери я Бейба. — Ние обичаме нашия господар; тук никой не му желае злото.

Уилоу запита любопитно:

— Как ще дадете на Тарик успокоителното, без да събудите подозрението му?

— Няма да бъде трудно — обясни Мустафа. — Бейба ще го сипе в чая му. Тази вечер трябва да не пиеш чай на вечеря, а да поискаш сок.

— Ами ако Тарик не пожелае чай?

— Няма. Добре познавам навиците на принца. Ще спи дълбоко и много дълго. Щом заспи, ще го вържа за леглото. Когато се събуди, ще разбере какво е станало, но ще бъде твърде късно да спре „Отмъщение“. — Погледна плахо към Уилоу. — Смятам да държа принца вързан за леглото два дни. Фауд и Бейба ще се грижат за него. „Отмъщение“ е най-бързият кораб в неговата флота. Принцът няма да успее да го настигне.

— А аз ще бъда на борда на „Отмъщение“ — каза тихо Уилоу. — Размяната ще се състои, както е било планирано.

— Да, господарке. Но успехът зависи от твоята добра воля. Няма да те карам насила да се качваш на кораба.

— Когато се събуди, Тарик ще излее гнева си върху всички, които имат пръст в това.

— Няма друг начин. Салиха султан веднъж спаси живота му, за да си го отнеме сега сам. Аз ще бъда на борда на „Отмъщение“, когато той бъде освободен от въжетата, слава на Аллаха, но ще се изправя пред гнева му, щом се върна заедно с майка му. От тебе зависи, господарке, да ни кажеш дали искаш да ни помогнеш.

Уилоу потръпна. Ако не се съгласеше с плана на Мустафа, Тарик щеше да умре. Ако отидеше в Истанбул, щеше да прекара живота си зад стени, завинаги подчинена на волята на Ибрахим. Изборът беше ужасен, но Уилоу не се поколеба. Не беше се отказала от надеждата, че баща и ще я търси и в крайна сметка ще я спаси. Не беше от хората, които се отказват.

— Кажи ми какво трябва да направя.

Само няколко минути трябваша на Мустафа, за да ѝ обясни плана си. После двамата с Бейба я оставиха да мисли над съдбата си. Тя седеше в градината, където я бяха оставили, взряна в ръцете си, питайки се дали Тарик ще я последва в Истанбул, след като го отвържат. Вероятно няма, реши тя. Щом майка му се върне при него, той ще забрави за Уилоу и за това, което е направила за него.

Свободата можеше да не означава нещо особено в страната на Тарик, но за нея беше всичко. Английското общество налагаше много ограничения на младите жени, но поне не бяха затворени зад стени и използвани като сексуални робини.

Потънала в размисли, Уилоу остана толкова време в градината, че не забеляза как сенките са се удължили и слънцето се е скрило под хоризонта. Не разбра и че не е сама, докато едни силни ръце не я прегърнаха изотзад.

Тя се усмихна и се облегна на гърдите на Тарик, дишайки дълбоко. Той ухаеше на екзотични подправки и на неповторимия си аромат.

— Вечерята ще ни бъде поднесена скоро — прошепна той срещу ухото ѝ. Протегна ръка. — Ела. Имаме достатъчно време да се насладим на една баня. Бейба е приготвила специален парфюм, който да сложим във водата. Мисля, че ще ти хареса.

Значи това е началото на края, помисли Уилоу, докато хващаше ръката на Тарик и му позволяваше да я изправи на крака. Уловени за ръка, двамата влязоха в хамама. Малката стая беше топла и влажна, предразполагаше към леност с аромата си на цветя. Подуши го одобрително.

— Харесва ли ти тази миризма? — запита Тарик. — Сипах парфюма във водата.

— Много. Замайващо е — призна Уилоу.

Тарик я обърна към себе си, очите му бяха потъмнели от желание.

— Намирам я за възбуждаща. Ще ти помогна да се съблечеш.

Уилоу не възрази, когато той свали дрехите ѝ, а после и своите. Отстъпи назад, за да я погледне.

— Ти си най-прекрасната на света.

Тя се усмихна, пълнейки очите си с него, докато той не преставаше да я гледа. Краката му бяха дълги и мускулести; жилите под златистата кожа пулсираха с едва сдържано напрежение.

— Ти също си прекрасен.

Той отметна глава и се засмя.

— Мъжете не са красиви, сладка моя.

— Е, добре, тогава си великолепен.

Усмихвайки се така нежно, че дъхът на Уилоу спря, той я поведе по стъпалата към водата. Когато тя се потопи до кръста, той посегна към гърненцето с ароматен сапун, което стоеше на ръба на басейнчето, и гребна от него. Ръцете му се плъзнаха предизвикателно по гърдите, корема и ханша ѝ; после той я обърна, за да разстеле сапун по гърба и седалището ѝ.

Изненада я, когато я вдигна, постави я на ръба на ваната и посегна към левия ѝ крак. Извади го от водата, насапуниса го догоре и ръката му се отклони към бедрата ѝ. Тя изстена и се изви под ласките му. Тогава той отдаде същото внимание и на другия ѝ крак. Когато я потопи обратно във водата, кожата ѝ се беше зачервила и тя вече трепереше.

— Сега е твой ред — измърка тя, потапяйки пръсти в гърненцето със сапун.

Харесваше ѝ да усеща кожата му под пръстите си; беше гладка и кадифена, но мускулите под повърхността бяха твърди. Всеки път, щом докоснеше чувствително място, сухожилията му трепваха в отговор. Когато накрая насочи вниманието си към мъжествеността му, не се изненада да го намери напълно готов за нея.

Взе го нежно в ръцете си и тя полека започна да го гали нагоре-надолу. Загледа лицето му, докато удоволствието се разливаше по него; главата му беше отметната, зъбите оголени, очите затворени. И тя ли изглеждаше така изпаднала в транс, когато той я галеше?

Внезапно очите му се отвориха и той отмести ръцете ѝ; сребристите му очи бяха толкова тъмни, че изглеждаха черни. Плъзна се във водата, за да отмие сапуна, после я грабна и я изнесе от хамама.

— Искам да бъда в тебе, заедно да изживеем края — прошепна той дрезгаво.

Изуши я с мека кърпа. Когато свърши, тя беше възбудена колкото него. Храната ги очакваше на ниска масичка, обградена от купчина възглавници, когато двамата се върнаха в спалнята. Тарик я настани и седна до нея. Уилоу видя чайника и се опита да не мисли за упойката, която беше в него. Колко време, след като го изпие, тя ще прояви въздействието си?

Искаше да се наслади докрай на тази последна вечер с него и можеше да се сети само за един начин да го постигне. Погали лицето му, обръщайки го към себе си, далече от храната.

— Не ми се яде. Искам да се любим, преди да вечеряме.

Бавна усмивка озари лицето на Тарик.

— Намерил съм си половинката. Да, страстна моя красавице, храната може и да почака.

Положи я на възглавниците и я зацелува хищно, всички други мисли бяха изчезнали, забравени под напора на страстта. Започна да я възбужда полека, обсипвайки я с нежни, въздушни целувки, използвайки ръцете и устата си, за да накара тялото ѝ да пее. Тя отвърщаше пламенно на целувките му, докато той не се втвърди като камък и двамата не затрепериха от жажда. Но не беше достатъчно.

Уилоу искаше още от него. Искаше да го вкуси, както той я беше вкусвал. Стисна здраво хълбоците му, сведе глава и започна да облизва цялата дължина на члена му, от основата до главичката. После облиза перлената капчица, избила на кадифеното връхче. Той реагира силно на допира на езика ѝ, изви се и изкрещя.

Тя замря.

— Заболя ли те?

— Убиваш ме, но ми харесва. Не спирай.

Уилоу се наслаждаваше прекалено много, за да престане точно сега. Вдигна глава и го погледна в очите. Бяха присвити и я наблюдаваха. Тя му се усмихна, после плъзна устни около главичката и го засмука дълбоко в устата си. Стоновете му се сляха в един, докато

тя облизваше едната страна на члена му, а после другата. Солено-сладкият му вкус я изненада, но не предизвика отвращение.

Той стисна главата ѝ в дланите си и я задържа неподвижна.

— Още — изстена дрезгаво. — По-силно.

Тя на драго сърце му даде това, което той искаше, когато главата ѝ се сниши още повече, увеличавайки натиска върху чувствителния му член с езика и устните ѝ.

Внезапно Тарик я вдигна и я отместа от себе си.

— Стига, малка вещице. — Остана да лежи, без да мърда, няколко минути, борейки се да се овладее. — Обърни се — изпъшка едва чуто.

Тя го изгледа втренчено за миг, преди да се подчини. Тогава той вдигна бедрата ѝ и се настани зад нея. Уилоу зачака със затаен дъх той да направи нещо... каквото и да било. Помръдна подканващо. Когато той накрая навлезе в нея, тя се притисна към него, подтиквайки го с леки, отчаяни охкания.

Той се облегна върху нея, влизайки и излизайки от стегнатото ѝ тяло, докато ръцете му дразнеха зърната ѝ, превръщайки ги в твърди камъчета. Пот изби по кожата му, кръвта пулсираше, тежка и гореща, в члена му. Ароматът на възбудена жена изпълни ноздрите му, тласъците му не преставаха. Беше толкова близо до ръба, че се уплаши да не би да не успее да я изчака. Опита се да се забави, но препускаше отчаяно към кулминацията.

— Побързай, любов моя — изпъшка той.

Не искайки да я изпревари, той плъзна ръка по корема ѝ и полека започна да масажира набъбналото бижу, скрито между бедрата ѝ, с грапавата възглавничка на палеца си. Уилоу изкрещя и затрепери.

— Това е. Хайде с мене, сладка красавице. Полети с мене.

Уилоу вече се рееше. Усети как душата ѝ докосва луната и звездите, а после чу Тарик да изкрещява с пресипнал от мъка глас:

— Моя си, Уилоу, моя си.

И горещото му семе я изпълни.

Няколко дълги минути Тарик лежа задъхан и неподвижен върху нея. После се отместа, гърдите му се вдигаха и спускаха тежко. Отпусна се до нея.

— Никога няма да те дам на Ибрахим — изрече със свиреп глас. — Може вече да носиш дете от мене.

— Това ли е единствената причина, Тарик? — запита Уилоу.
Той погали лицето ѝ.

— Не, сладка моя любов, но останалото е по-добре да си остане неизречено. Сега отиваме в различни посоки, ти при баща си, а аз... —
Не довърши изречението.

— Към смъртта си — това ли искаше да кажеш?

— Ако такава е съдбата ми — така да бъде.

Стана, вдигна я на ръце и я отнесе обратно в хамама. Измиха се бързо и се върнаха в спалнята и към вечерята, която ги очакваше.

Тарик наля чай в чашата си и вдигна чайника над нейната.

— Искаш ли?

— По-добре сок — отвърна Уилоу.

Тарик ѝ наля сок от една кана. Между целувките двамата се хранеха един друг с парченца ароматно месо, похапваха крехки зеленчуци и хапки питка. Уилоу следеше как Тарик пие чай и допълва чашата си. Тя отпиваше от сока си със сведени очи и чакаше да подейства упойката, която Бейба беше примесила към чая.

Трудно ѝ беше да се държи безразлично, защото знаеше какъв ще е изходът от тази нощ. Така притихна и се вгълби в себе си, че Тарик запита:

— Нещо не е наред ли?

Тя му отправи треперлива усмивка.

— Добре съм, но не мога да хапна нито хапка повече.

— Нито пък аз — каза той. — Нощта е още млада. Ако ще ни е последната, искам да я използвам максимално.

Протегна ръка към нея.

Уилоу се чувстваше като предателка, полагайки ръка в неговата, за да му позволи да я отведе към леглото. Щом се събудеше, щеше ли да разбере, че тя и верните му приятели са заговорничили срещу него? Щеше ли да я забрави, след като тя си отидеше? Или щеше да я последва в Истанбул, след като бъдеше освободен? Тя се надяваше той да не постъпи така, защото щеше да бъде прекалено късно; тя вече щеше да бъде затворена в султанския харем заедно с другите му наложници.

Уилоу се надяваше Тарик да приеме това, че тя му подаряваше живота, и да си спомня с нежност за нея. Не можеше да направи по-малко за него, тъй като той беше решен да умре заради нея. Надяваше

се и че баща ѝ ще я спаси, и тази крехка надежда ѝ даваше смелостта, от която имаше нужда, за да помогне за плана на Мустафа.

— Ще се любим бавно този път — каза Тарик, нарушавайки мислите ѝ.

Когато се сляха отново, Уилоу се запита дали упойката на Бейба е достатъчно силна, защото той се любеше с нея бавно, много, много бавно. Когато свърши, Уилоу се отпусна омекнала в ръцете му, със затворени очи и тежко повдигащи се гърди.

— След като си почина малко, пак ще се любим — измърмори Тарик.

Думите му бяха провлачени, очите — замъглени. Уилоу му се усмихна. Клепачите му трепнаха, когато отвърна на усмивката ѝ.

— Сигурно остарявам — измърмори той плахо.

Тя го погали по челото.

— Спи, принце. Заслужи си почивката. — Гласът ѝ трепна в ридание. — Прости ми, любов моя; моля те, прости ми.

Очите му се отвориха с усилие.

— Какво си направила?

За един отчаян миг Уилоу помисли, че упойката няма да подейства. Но когато той се опита да се надигне на лакти, ръцете му омекнаха.

— Прости ми — повтори тя. — Обичам те.

Пръстите му се свиха около раменете ѝ, лицето му се озова плътно до нейното. Обвинението в очите му разкри точния момент, когато той осъзна какво става с него.

— Какво... си... направила?

Тогава ръцете му отпуснаха, очите му се вдигнаха нагоре и той целият омекна.

Уилоу се отпусна на дюшека. Край. Беше тъжна, но не изпитваше угризения. Извърши всичко това, за да живее Тарик. Но беше уплашена. Нямахте представа какво да очаква като една от наложниците на султана, нито пък какво ѝ готви бъдещето, но щеше да се моли за чудо.

Чу се тихо почукване на вратата. Бейба я откряна и надникна вътре.

— Готово ли е, господарке? Спи ли принцът?

Уилоу се надигна, държейки чаршафа пред гърдите си.

— Да, готово е. Какво ще стане сега?

Бейба се приближи към леглото, повдигна клепачите на Тарик и се вгледа в очите му. Нямаше видима реакция.

— Ще спи дълго след като корабът ти замине — каза старата жена. — Ще повикам Мустафа, а ти се облечи. Аллах да те пази, господарке.

— Моля те, грижи се добре за Тарик — прошепна Уилоу.

Бейба излезе. Уилоу се изми, облече една от роклите, които Тарик ѝ беше дал, и закрепил косата високо на темето си.

Беше готова, когато Мустафа дойде да я вземе, но донякъде се изненада, виждайки Али Хара с него. И той ли беше дошъл да се сбогува с нея?

— Корабът е готов да отплава със сутрешния отлив — каза Мустафа, след като хвърли кратък поглед към Тарик. — Справи се добре, господарке. Благодарен съм ти. Последвай ме.

Мустафа излезе от стаята. Уилоу се обърна отново към Тарик и притисна устни към неговите. Със стичащи се по лицето ѝ сълзи тя побърза да настигне Мустафа, спирайки пред вратата за един последен поглед към любимия.

Тримата преминаха през притихналия сарай и излязоха навън в нощта. Една карета ги чакаше на двора. Мустафа се качи на мястото на кочияша. Али Хара настани Уилоу вътре и я последва.

— Тръгвам с тебе, господарке — каза евнухът.

— Какво? Мустафа знае ли?

— Аз настоях и той се съгласи. Моят господар би искал да те закрилям. Ние с Кемал ще правим всичко възможно да бъдеш в безопасност.

— Кой е Кемал?

— Той е главният евнух на Ибрахим и отговорник на харема. Бяхме приятели, преди да последвам принц Тарик в изгнанието му. Подозирам, че причината Салиха султан още да е жива се крие в това, че Кемал има голям авторитет.

Уилоу беше изпълнена с благодарност. Да знае, че ще има някоя приятелска душа в султанския сарай, това повдигна духа ѝ.

— Благодаря ти, Али Хара, много се радвам, че ще дойдеш с мене.

„Отмъщение“ се извисяваше като огромен силует на пристана. Екипажът подготвяше кораба за отплаване, когато Уилоу, Мустафа и Али Хара се качиха на борда му. Уилоу беше придружена до каютата на капитана — същата, която беше заемала последния път на борда на „Отмъщение“ като пленница на Тарик.

Въпреки чувството ѝ, че постъпва правилно, тя започна да се съмнява. Дали не беше действала безразсъдно? Имаше толкова много неща, които можеха да се объркат, че тя започна да се пита дали е било разумно да се остави Мустафа да я уговори да предаде Тарик. Да, тя спасяваше живота му, но знаеше, че той ще побеснее от гняв. И не само срещу нея. Мустафа и всички останали щяха да изпитат гнева му; не им завиждаше.

Изтощена след безсънната нощ, Уилоу се примъкна до леглото и седна. Погледна през прозореца и зърна първите пурпурни ивици зора. Тогава усети как корабът се плъзва от мястото си и полека започва да се измъква от залива.

Ръката ѝ се вдигна към устата, сякаш внезапно беше осъзнала къде отива и защо. Изтича към вратата и спря с ръка на резето. После се обърна. Беше твърде късно за връщане. Всичко беше свършено. С радост щеше да понесе последиците заради Тарик. Той щеше да живее. А тя — да оцелява.

Тарик се събуди полека, изненадан, че стаята е залята от слънчева светлина и болезнено осъзнавайки мъчителното главоболие. Отвори и двете си очи и обърна глава, борейки се с болката, причинена от движението. Беше в леглото си... сам. Нужен му бе един миг съсредоточаване, за да разбере, че нещо не е наред.

Трябваше да е някъде, но не можеше да си спомни къде. Изпъшка и се опита да вдигне ръка към челото си, но с досада установи, че не може да помръдне нито ръка, нито някоя част от тялото си. Какво, по дяволите, не беше наред с него? Погледна надолу и изригна куп проклетия, когато разбра, че ръцете и краката му са вързани за леглото.

— Буден си.

Тарик вдигна очи и видя Бейба на един стол до леглото.

— Какво, в името на Аллах, става тук?

Внезапно облаците в мислите му се пръснаха и той си спомни, че трябваше да бъде на борда на „Отмъщение“ още преди няколко часа.

— Какво си направила? Пусни ме и повикай Мустафа!

Бейба се приближи към леглото.

— Не мога, господарю.

— Можеш и ще го направиш! — изрева Тарик. — Доведи Мустафа!

— Няма го, господарю.

Ужасна мисъл последва думите на Бейба.

— Къде е Уилоу?

Старата жена се дръпна от леглото.

— Няма я, господарю.

Тарик напъна въжетата. Те не поддадоха. Главата му туптеше от болка и той направи гримаса, опитвайки се да осмисли кошмара, в който се беше събудил.

Мустафа го нямаше, Уилоу я нямаше.

— Боли ли те главата, господарю? — запита Бейба. — Ще ти донеса нещо за успокояване.

— Не, не ти искам дяволските отвари. Упоила си ме — обвини я той. — Мустафа го е замислил, нали? След като съм заспал от упойката, е накарал Уилоу да се качи на борда на „Отмъщение“. И нея ли упои?

Бейба поклати глава, застанала на безопасно разстояние.

— Господарката Уилоу отиде охотно на кораба. Тя се съгласи с Мустафа, че животът ти трябва да бъде запазен.

— Проклети да сте, дано се провалите в най-тъмните дупки на ада! Кой командва тук?

— Капитан Фауд. Ще го доведе и ще ти забъркам нещо да облекча болката ти.

И тя побърза да излезе.

Ярост се надигна като ураган в душата на Тарик. Мустафа нямаше право да отменя заповедите му! Глави щяха да падат заради това предателство! Уилоу не би се съгласила доброволно да иде при Ибрахим, нали? Не, тя щеше да се бори със зъби и нокти да остане свободна. Внезапно той си спомни нещо, което тя беше изрекла, преди той да се поддаде на упойката. Беше казала, че го обича, и беше го помолила да ѝ прости.

Вратата се отвори и капитан Фауд влезе в стаята.

— Викал си ме, господарю?

— Да — отсече Тарик. — Отвържи ме.

— Не мога, господарю. Чак утре.

— По чия заповед?

— На Мустафа. Той не можеше да позволи да отидеш на смърт и аз се съгласих с него. Всичко ще бъде наред — продължи той. — Мустафа ще доведе Салиха султан, а ти няма да загубиш живота си.

— Ами Уилоу? Нейният живот нищо ли не означава за вас?

— Ибрахим няма да я убие. Тя е твърде красива и той дълго я е чакал. Бейба не ти ли каза, че тя се качи доброволно на борда на „Отмъщение“?

— Да, каза ми, макар че какво значение има. Защо мислиш, че смятах да разменя живота си срещу този на майка ми? Не мога да понеса Уилоу да отиде в леглото на Ибрахим. Развържи ме и може би ще успея да догоня „Отмъщение“. Трябва да има поне един кораб от моята флота на котва в пристанището.

— Ще те пусна утре — обеща Фауд, — но не храни илюзии, че можеш да настигнеш „Отмъщение“. Няма кораб, който да е по-бърз от твоя флагман. Докато стигнеш Истанбул, ще бъде твърде късно.

— Защо го правиш? Можех да потопя кораба ти и да убия тебе и екипажа ти, но ви подарих живота.

— Сега аз решавам да те оставя да живееш, принце. Никоя жена не е ценна колкото твоя живот, дори прелестната Уилоу.

— Ако няма да ме освободиш, махай се от очите ми! — изрева Тарик през зъби.

— Много добре.

Капитанът въздъхна и се обърна, за да излезе.

— Чакай, Фауд — спря го Тарик. — Ако искаш да опазиш главата на раменете си, погрижи се утре да има готов кораб, който да ме чака.

Лицето на Фауд доби смъртен зеленикав оттенък, докато излизаше от стаята.

Тарик кипеше в безсилен гняв, неспособен да мисли ясно поради болката в главата. Не можеше да повярва, че Уилоу се е качила доброволно на борда на „Отмъщение“.

Вик се изтръгна от гърлото му, когато помраченият му ум осъзна значението на постъпката ѝ. Ако Уилоу е отишла доброволно при Ибрахим, сигурно го е сторила от любов. Обича него, Тарик, толкова

много, че се хвърли доброволно в най-големия си кошмар — робството.

Смазан от мъка, той затвори очи, за да мисли по-ясно. Веднага щом бъдеше свободен, щеше да отплава за Истанбул. Ако не успееше да настигне „Отмъщение“, щеше да намери друг начин да спаси Уилоу.

Заспа и след известно време се събуди от шум в стаята. Обърна глава към вратата, благодарен, че болката в главата му е отслабнала и може пак да мисли ясно.

— Донесох ти храна, господарю — каза Бейба, приближавайки се към леглото. Постави подноса на нощната масичка и придърпа един стол. — Донесох и чай. Ще те ободри. Още ли те боли?

Тарик се намръщи, вгледан в димящата чаша, която Бейба му подаваше, и отвърна глава.

— Не ти искам гнусните отвари.

— Сигурно си жаден — заувещава го старата жена. — Уверявам те, няма нищо в чая.

— Ако лъжеш, ще си изпатиш.

— Не те лъжа, господарю. Моля те, пийни.

Тя поднесе чашата към устните му. Тарик отпи предпазливо, после пак. След това и позволи да го нахрани. Имаше нужда от всичките си сили, щом бъдеше отново свободен.

Развързаха го по пладне на другия ден. Веднага щом се видя свободен, мина през сарая в пристъп на убийствен гняв и в това настроение стигна на пристанището. Капитан Фауд го чакаше.

— Готов ли е корабът? — запита Тарик с треперещ от гняв глас.

— Да, принце. Вземи моя кораб; поправен е и е снабден с всичко необходимо. Аллах да е с тебе.

Да, щеше да е нужна силата на самия Аллах, за да изтръгне Уилоу от ноктите на Ибрахим.

Ясно време и безоблачни дни и нощи обгръщаха „Отмъщение“ по пътя към Истанбул. Корабът летеше пред вятъра, като че ли имаше крила. Уилоу си пожелаваше ураган, който да отложи неизбежното, но не излезе нищо подобно. Въпреки компанията на Али Хара настроението ѝ съвсем не беше весело. Тарик ѝ липсваше.

Той беше пожелал да умре заради нея.

Какво повече можеше да иска една жена от любимия си?

Уилоу стоеше до перилата, взирайки се мрачно в синьозелените вълни, които се разбиваха под кораба, когато Али Хара дойде при нея.

— Споделям мъката ти, господарке.

Уилоу въздъхна.

— Едва ли знаеш как се чувствам, но ти благодаря за съчувствието. Скоро ли ще стигнем Истанбул?

— Липси е много близо до южния бряг на Турция, но е доста далече от Истанбул. Поне седем дни трябва да пътуваме дотам.

— Мислиш ли, че принц Тарик може да настигне „Отмъщение“, ако реши да ни последва?

— Малко вероятно е, господарке. Няма по-бърз кораб от „Отмъщение“. Мустафа се надява принцът да разбере, че ще бъде безполезно, и да не се опитва да предприема това пътуване.

— И аз се надявам — прошепна Уилоу.

Ако Тарик я последваше в Истанбул, всичките им жертви за него щяха да бъдат безсмислени. Той щеше да бъде хванат и екзекутиран още със слизането на брега.

Сякаш прочел мислите ѝ, Али Хара изрече:

— Няма да бъде толкова глупав, че да слезе в града, щом ти бъдеш предадена на Ибрахим. Ще бъде безсмислено, защото майка му вече ще бъде на борда на „Отмъщение“. Вероятно ще пресрещне „Отмъщение“ по обратния му път и ще се види с майка си в открито море.

— Ще ме забрави — прошепна Уилоу, обръщайки глава, за да не види Али Хара сълзите ѝ.

— Не мога да чета в сърцето на господаря си, но не вярвам да те забрави.

Уилоу се вкопчи в тези думи. Уплаши се, че те може да бъдат всичко, което ще ѝ остане до края на живота ѝ.

Тарик проклинаше отлива, задето беше още много слаб, за да може „Осман“, преименуван на „Ловец“, да излезе от пристанището. По-късно проклинаше въжетата, които се заплетоха, когато корабът вдигна котва, и се кълнеше, че боговете са против него. После започна да ругае вятъра, че не тласка платната достатъчно бързо. Как да се надява да догони „Отмъщение“, ако вятърът и отливът не му съдействат?

Тарик даде знак на Ахмед да поеме кормилото, докато той помагаше да се разплетат въжетата. Беше благодарен, че Ахмед е с него. Вярваше му почти толкова, колкото и на Мустафа. Не, не беше вярно. Вече не вярваше на Мустафа. Вече не знаеше на кого да вярва. Беше пожелал да спаси Уилоу от ужасна съдба, но неговите приятели го бяха предали.

Не му се щеше да мисли, че тя не е била принудена да се качи на борда на „Отмъщение“. Ако е тръгнала доброволно, то е било, защото Мустафа я е убедил, че животът на Тарик си струва тази жертва.

Обичам те. Моля те, прости ми. Това бяха последните ѝ думи към него. Бяха ли искрени? Тя наистина ли го обичаше? Имаше нужда да я чуе отново да казва тези думи, без мозъкът му да е замъглен от някакви отвари. Но вятърът и отливът бяха срещу него. Току-що поправеният „Ловец“ не беше способен да развие такава скорост, каквато искаше Тарик. Уилоу щеше да бъде в леглото на Ибрахим, преди Тарик да стигне Истанбул.

Уилоу стоеше на обичайното си място до перилата на кораба, когато Мустафа ѝ каза, че ще влязат в Босфора на следващия ден и ще стигнат Истанбул след още един ден. Дотук пътуването беше скучно.

Всеки ден тя оглеждаше хоризонта, за да зърне някой кораб да ги следва, но не видя нищо.

Макар да нямаше особено основание да вярва, че Тарик се интересува достатъчно много от нея, за да се опита да настигне „Отмъщение“, тя все пак се страхуваше, че той може да го направи — въпреки факта, че Мустафа ѝ беше казал, че няма по-бърз кораб от „Отмъщение“. Уилоу тайно си фантазираше, че Тарик ще настигне флагманския си кораб, но по-практичната част от ума ѝ се молеше да не стане така. Би било не просто глупаво, но и катастрофално Тарик да влезе в Истанбул.

През празните дни в морето Уилоу имаше прекалено много време да мисли за новия си живот. Беше ли Ибрахим толкова жесток, колкото го описваше Тарик? Как щеше да живее в харема, обитаван от неговите съпруги и наложници? Щяха ли да го ревнуват от нея?

Али Хара се беше заклел, че ще я защитава, но щеше ли да може? Тя вече се беше сблъскала със зловните машинации на ревнива наложница. Срещата ѝ със Сафие я беше научила да не се доверява на никого.

Когато мислите ѝ се обръщаха към Ибрахим, бяха придружени от неизменна тръпка на страх. Ако имаше начин да стои далече от леглото му, тя се закле да го открие.

След два дни „Отмъщение“ влезе в залива на Истанбул и хвърли котва близо брега. Мустафа отиде при Уилоу на перилата и я осведоми, че няма да пристанат на някой от каменните кейове, защото можеше да се наложи да тръгнат бързо.

— Смятам да сляза на сушата утре сутрин и да поискам среща с Ибрахим — обясни Мустафа. — Ще му кажа, че „Отмъщение“ е пристигнал с неговото съкровище. Той ще разбере за какво говоря.

Уилоу кимна, но не отговори нищо. Мустафа се поклонил отсечено и излезе. Уилоу оценяваше кратката отсрочка, макар че това ѝ докара една безсънна нощ.

Сутринта дойде твърде бързо. Скоро след изгрев слънце тя видя как една лодка се спуска от борда към водата. Мустафа, придружен от няколко човека, се прехвърли през борда и слезе по въжената стълба в лодката. Двама мъже хванаха греблата и загребаха към брега. Уилоу се запита колко ли време трябва да чака, преди Мустафа да се върне. Надяваше се да е дълго.

Върна се в каютата си, след като лодката отплава, искаше да бъде сама, да се стегне и да намери смелост да се изправи пред султана. Не беше толкова смела, колкото претендираше, че е. Страхът от неизвестното я разкъсваше. Единствената ѝ утеха беше, че жертвата ѝ ще позволи на Тарик и майка му да останат живи. Въпреки това тя знаеше, че коленете ѝ ще треперят, когато се изправи пред Ибрахим за първи път.

Денят се влачеше бавно. Смени го нощта, а от Мустафа нямаше никакъв знак. Дали не беше успял да убеди Ибрахим да размени Салиха султан за Уилоу? Да не би да са го арестували? Или нещо по-лошо? Напрежението я убиваше.

В късният следобед на следващия ден Уилоу лежеше на леглото си полузаспала, когато Али Хара нахлу в каютата.

— Мустафа се върна! Скоро ще дойде при тебе.

Уилоу се изтръгна от летаргията.

— О, Али Хара, толкова ме е страх. Ти си единственият човек, пред когото мога да призная това.

Али Хара хвана ръцете ѝ и ги стисна.

— Ще бъда при тебе, господарке. Няма да допусна някой да ти навреди.

Уилоу преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Можеш ли да ми помогнеш да стоя далече от леглото на Ибрахим?

Тъмните очи на Али Хара се изпълниха със състрадание.

— Ако такова нещо е възможно, ще направя всичко, доколкото ми стигат силите.

Уилоу изтри една сълза.

— Благодаря.

На вратата се почука и Мустафа влезе в каютата. Свирепото му изражение се успокои, когато погледна към Уилоу.

— Свършено е, господарке. Уговорих размяната с Ибрахим.

— Още ли ме иска? — прошепна Уилоу.

— Със сигурност, господарке. Но настоява да те види, преди да пусне Салиха султан. Трябва да го посетиш в личните му покои тази вечер. Али Хара ще донесе дрехите, които трябва да носиш, и ще ти помогне да се приготвиш за аудиенцията. Умолявам те, не казвай нищо, което да накара Ибрахим да промени решението си.

Не можейки да намери думи, Уилоу само кимна.

— Ще ти донеса дрехите — каза Али Хара, след като Мустафа излезе. — Натоварих ги на кораба, преди да заминем от Липси. Докато ме няма, използвай крема, който ти даде Бейба, за да премахнеш космите от тялото си. Ако кожата ти не е гладка и обезкосмена, когато се представиш пред султана, той ще се отвори. Когато се върна, ще ти направя хубава прическа.

С тежко сърце Уилоу последва инструкциите на Али Хара. Изглеждаше смешно да премахва космите от тялото си, но го направи, защото не искаше да предизвиква неприятности... все още. Тъкмо беше свършила тоалета си, когато Али Хара пристигна с дрехите, които тя трябваше да облече за първата си среща с Ибрахим.

Той излезе отново, за да намери фередже, докато тя обличаше късото елече, украсено със скъпоценни камъни, и многослойните поли, достатъчно прозрачни, за да разкриват очертанията на краката ѝ. Широк колан, обсипан също със скъпоценни камъни, и меки чехли довършваха тоалета. След като се облече, Уилоу направи гримаса. Приличаше на робиня от „Хиляда и една нощ“, каквато наистина щеше да бъде, след като влезеше в сарая на султана.

Разтърси я тръпка. *Сексуална робиня.*

Али Хара се върна, остави фереджето на леглото и взе една четка за коса.

— Седни, господарке, за да ти среща косата. Ибрахим няма да може да устои на красотата ти. Косата ти е като злато, а кожата — гладка като порцелан. Ако му харесаш, султанът може да те направи своя съпруга.

Уилоу ахна отвратена.

— Господ да ми е на помощ, защото само Той знае, че не се стремя към тази титла. Ще бъда щастлива, ако ме оставят в харема, без никой да ми обръща внимание и без султанът да ме пожелае.

— Това няма да се случи, господарке — увери я Али Хара. — Никой мъж няма да те пренебрегне, щом те види.

Обезсърчена, Уилоу позволи на Али Хара да ѝ среше косата. Затваряйки очи, тя изпразни ума си от всичко с изключение на Тарик и техните еротични нощи. Спомни си как се бяха любили в хамама и игриво се бяха хранили един друг след това. Преживя отново деня,

когато се бяха любили на пода сред купчина възглавници, а после в леглото му.

— Трябва да носиш косата си пусната. Изглежда най-добре, когато се спуска по раменете до кръста ти — реши Али Хара, оставяйки настрана четката. — Не мога да направя нищо, за да увеличи естествената ѝ красота. Готова си, господарке.

Уилоу преглътна мъчително. Никога нямаше да бъде готова. Но се беше съгласила с плана на Мустафа и щеше да го изпълни. Не че не беше изобретателна. Докато умът ѝ работеше, щеше да крои планове и може би дори да избяга.

— Готова ли си, господарке? — извика Мустафа зад вратата.

Дъхът ѝ излезе със свистене от гърлото.

— Да, готова съм.

Али Хара ѝ помогна да облече фереджето и отвори вратата. Следобедното слънце преливаше в златист здрач, когато Уилоу излезе на палубата. Мустафа я хвана за лакътя и я придружи до перилата.

— Можеш ли да слезеш по въжената стълба в лодката, господарке? Не е голямо разстояние. Ще ти помогна.

Уилоу погледна надолу. Изглеждаше ѝ като истинска пропаст, но щеше да направи каквото трябва заради Тарик. Мустафа тръгна напред, за да ѝ помага при слизането. Али Хара я прехвърли над перилата. Уилоу постави крак на първото стъпало и полека започна да слиза, проклинайки фереджето, което я спъваше. Полека стигна най-долу, където я чакаше Мустафа. Той я настани в люлеещата се лодка, докато Али Хара слизаше по стълбата.

Двамата моряци вдигнаха греблата и загребаха към брега. Стигнаха до пристанището прекалено скоро, реши Уилоу.

Моряците задържаха лодката, за да могат Мустафа и Али Хара да слязат и да помогнат на Уилоу да излезе.

— Ето я каретата на султана — каза Мустафа, посочвайки към изящен екипаж със златни украси и впряг от два черни коня. — Побързай, не бива да караме Ибрахим да чака.

Ако зависеше от Уилоу, султанът можеше да си чака до безкрайност. Но тя беше заминала от Липси, знаейки каква съдба я очаква, и беше решена да я посрещне смело. Изправяйки рамене, тя се отправи към каретата. Един лакей в черно-златна ливрея отвори и задържа вратата, докато Мустафа я настаняваше вътре. После двамата

с Али Хара се качиха при нея. Лакеят затвори вратата и каретата потегли.

Малкото, което Уилоу можа да види от екзотичния град през прозореца, беше очарователно. Нищо от видяното не ѝ изглеждаше познато. Звуците, гледките, смесените аромати на подправки и цветя бяха празник за сетивата. Мъжете изглеждаха много по-високи и по-едри от обикновените англичани, а жените, както видя, носеха фереджета, закриващи всичко освен лицето.

— Сараят не е далече — каза Мустафа.

Уилоу подаде глава от прозореца, докато изящната порта се отваряше пред тях. Конете влязоха в двора и спряха. Вратичката на каретата се отвори и Уилоу се озова във вътрешен двор, застлан с бял мрамор, обточен със злато. Мраморни стъпала водеха към двойна бронзова врата, също обрамчена със злато. Уилоу реши, че султанът е много богат мъж и не се спира пред никакви разходи за собственото си удобство.

Мустафа я поведе към предния вход, където еничарят, застанал пред вратата, почука силно по нея с дръжката на ятагана си. Вратата се отвори незабавно. Уилоу влезе вътре с диво разтуптяно сърце. Тогава вратата се затвори зад нея. Тя беше като хваната в капан. Някога щеше ли да види отново външния свят?

— Последвайте ме — заповяда стражът. — Султанът ви чака в личните си покои.

Краката на Уилоу отказаха да помръднат, докато Али Хара не я побутна полека напред. Тя беше прекалено уплашена, за да забележи великолепието на сарая; всичко се размиваше пред очите ѝ. Едно нещо обаче не можа да не забележи — богатството, златото, украсяващо всичко, върху което попаднеше погледът ѝ, от пискюлите на драперията през статуите, ръбовете на масите от оникс до тавана над главата ѝ.

Вървяха по дълги мраморни коридори, минавайки покрай затворени врати, както и край изящно мебелирани стаи, отворени, за да се виждат. Тя преглътна страха си, когато стигнаха до края на един дълъг коридор и спряха пред една двукрила златна врата, по-красива от всичко, което беше видяла досега. Вратата се отвори.

Погледът на Уилоу беше привлечен от един мъж, седнал на кресло, което не беше изящно като трон, но въпреки всичко

внушително. Султанът, защото не можеше да бъде никой друг, беше великолепен в червено-златистата си туника над белите шалвари. Беше обут в меки чехли със златни токи, бяла чалма увенчаваше гъстата му черна коса. Две абаносовочерни деца стояха от двете му страни и вееха с ветрила от пера над главата му, докато няколко въоръжени стражи стояха около него. Ибрахим махна на Уилоу и придружаващите я да се приближат. Заедно с Мустафа и Али Хара, който едва ли не я крепеше, тя се приближи към султана.

Ибрахим се обърна направо към Мустафа:

— На какъв език да говоря с жената, Мустафа? Тя говори ли френски?

— Говоря френски и турски — рече Уилоу, преди Мустафа да отговори.

Тъмният поглед на султана се спря на Уилоу. Ибрахим не беше грозен, реши тя, но имаше някаква студена пустота в очите му, която я плашеше. Гъстите му черни вежди и спретнатата брада бяха тъмни като нощта, но очите му бяха твърде блестящи, прекалено коварни. Той явно се беше стреснал от това, че тя му говори, без да иска позволение.

— Как се казваш, жено?

— Аз съм лейди Уилоу Фоксбърн и настоявам да ме върнете на баща ми.

Веждите на Ибрахим подскочиха рязко нагоре.

— Не можеш да искаш нищо от мене, жено. Платих за тебе с чисто злато. Ти си моя и мога да правя с тебе каквото си поискам. Следователно ще говориш само когато ти заговорят.

— Жената не е твоя, докато не изпълниш своята част от сделката — напомни му Мустафа.

Ибрахим се намръщи.

— Не ти вярвам, Мустафа. Ако не беше ти и Салиха султан, брат ми щеше да срещне съдбата, която му бях отредил. Искам да огледам жената, за да се уверя, че не съм бил измамен. Свали си фереджето, жено.

Нямаше нищо, което Уилоу да може да направи, за да прикрие оскъдно облечената си фигура от султана. С огромно нежелание тя смъкна фереджето и го пусна на пода. Чу как Ибрахим остро си поема дъх и срещна пронизителния му поглед, без да трепне, отказвайки да бъде сплашена.

Тишината пулсираше, докато Ибрахим я гледаше втренчено.

— Да — пое си дъх той, — тя е прелестна. По-блестяща от луната и звездите.

Издигна се с целия си ръст от креслото и се приближи към нея. Едва тогава Уилоу трепна.

Беше висок като Тарик, но по-страшен, макар и не толкова едър или мускулест като брат си. Спря пред нея и вдигна един кичур от косата ѝ, навивайки го около пръста си. Когато пусна къдрицата, тя възстанови първоначалната си форма, сякаш имаше самостоятелен живот.

— Косата ти е чисто злато. Никога не съм виждал такава. Винаги ще я носиш пусната за мене, когато идваш в леглото ми.

Тя премига, сякаш картината, изобразена от думите му, беше твърде болезнена.

— Очите ти — продължи Ибрахим — са като светли изумруди. Ти си наистина съкровище и си струваш цената.

— Сега, след като видя господарката Уилоу и я одобри, трябва да освободиш Салиха султан — настоя Мустафа.

Ибрахим премести очи от Уилоу към Мустафа с видимо нежелание.

— Още не. Отдръпнете се, за да поговоря насаме с жената.

Мустафа и Али Хара отстъпиха назад към вратата. Щом се отдалечиха достатъчно, за да не могат да го чуват, Ибрахим плъзна жадните си, изпълнени със страст очи по оскъдно облеченото тяло на Уилоу.

— Ти си била дълго време с брат ми, жено.

Думите му не изискваха отговор, затова Уилоу не каза нищо. Знаеше за какво намеква той.

Погледът му стана още по-напрегнат, изражението му се вкамени.

— Той взе ли твоята девственост? Притежаваше ли те?

Уилоу знаеше, че лъжата няма да ѝ помогне. Липсата на девственост беше осезаемо доказателство, че не е недокосната. Поглеждайки право в очите на Ибрахим, тя изрече:

— Да.

Не беше необходимо да казва нищо друго.

Ибрахим се извърна и се приближи към креслото си. Изглеждаше гневен. Раменете му бяха стегнати, ръцете свити в юмруци. Но не седна. Извърна се и тръгна отново към Уилоу.

— Очаквах такова нещо. Знаех, че брат ми няма да ти устои. И така да е, той те е взел, за да ми се подиграе. Ако ме беше излъгала, щях да разбера. Брат ми е страхливец. Не дойде с тебе в Истанбул, защото знае, че ще го убия, задето е взел това, което е мое.

— Щеше да го убиеш така и така — възрази Уилоу.

Той вплете пръсти в косата ѝ и те се забиха в скалпа ѝ. Уилоу ахна, когато силната болка я преряза. Обуздавайки гнева си, тя отпъди с премигване сълзите, избили в очите ѝ, и се втренчи яростно в него.

— Ако не ме искаш, върни ме на принц Тарик.

Хващайки я за раменете, Ибрахим изръмжа:

— Никога! Ти си моя. Тарик не може да те има. Мислиш ли, че не знам, че иска да ме убие и да вземе властта ми?

— Тарик не иска да ти вземе властта — възрази Уилоу.

Ръцете на Ибрахим стиснаха раменете ѝ. Тя премигна.

— Не я наранявай, моля те — обади се Али Хара, втурвайки се да защити Уилоу.

Ибрахим погледна покрай нея към него.

— Кой си ти, че говориш от името на моята наложница? — Очите му се присвиха. — Сега си спомням. Ти си Али Хара, евнухът, който изчезна от харема скоро след като брат ми избяга.

— Да, господарю — призна Али Хара. — Сега служа на господарката Уилоу. Възнамерявам да остана при нея, ако позволиш.

Ибрахим се засмя. Уилоу помисли, че звукът е доста грозен.

— Можеш да останеш, ако искаш, но думата на Кемал е закон в харема.

— Разбирам, господарю — отвърна Али Хара. — Само искам да пазя господарката Уилоу от твоите наложници. Ще се появи ревност, а ти знаеш колко лошо може да стане.

Ибрахим обърна твърдия си поглед към Уилоу.

— Бременна ли си?

Тя пребледня и отстъпи назад.

— Не знам.

Ибрахим тропна с крак като разглезено дете.

— Ще убия брат си, задето те съсипа! Няма да се успокоя, докато главата му не се отдели от раменете му, нито пък ще те взема в леглото си, докато не получа доказателство, че не носиш дете от брат ми.

Уилоу едва не припадна от облекчение. Това беше отсрочката, за която се беше молила. Сведе глава примирено и приемащо, докато умът ѝ започна да крои планове за възможностите, които сега се отваряха пред нея. Имаше най-много един месец, за да планира бягството си. Ако от все сърце си пожелаеше чудо, можеше и да ѝ се случи. Например Ибрахим да забрави, че тя съществува.

Султанът седна на трона си и махна на Али Хара и Мустафа да се приближат.

— Къде е брат ми? — запита той. — На кораба ли е останал, защото е твърде страхлив, за да се изправи пред мене?

— Не, господарю — отговори Мустафа. — Принц Тарик не е страхливец. Той беше... възпрепятстван и ме прати да го заместя.

— Къде е крепостта му? — запита настоятелно Ибрахим. — Знам, че има флота от кораби и цяло братство пирати на свое разположение. Съсипа корабоплаването ми и ми причини големи загуби. Не пуска никой кораб от други пристанища да стигне до Истанбул.

— „Отмъщение“ е нашият дом, господарю. Както добре знаеш, корабът е солиден. Няма друго, което да мога да ти кажа.

Очевидно Ибрахим не хареса този отговор.

— Мога да се занимая с тебе по начин, който няма да ти хареса, ако не ми кажеш каквото искам да знам.

— Принц Тарик изпълни своята част от сделката и очаква ти да изпълниш своята — настоя Мустафа. — Ти си велик султан. Не може ли да се вярва на думата ти? Сделката си е сделка. Ти обеща да пуснеш Салиха султан, ако брат ти ти даде жената. Принц Тарик се съгласи да пуска корабите ти да преминават свободно за период от една година. Господарката Уилоу стои сега пред тебе и ти изглеждаш доволен от нея. Време е да освободиш Салиха султан. Ако не го направиш, вестта, че не може да се вярва на честната дума на султан Ибрахим, ще се разнесе из цялата Османска империя и извън нея.

Това беше дръзка реч и Уилоу се надяваше да не струва главата на Мустафа.

Парещият поглед на Ибрахим се върна към Уилоу, горещата му страст я изгаряше, където и да я докоснеха очите му, а те сякаш бяха навсякъде. Тя потръпна и скръсти ръце на гърдите си, опитвайки се да прикрие колкото може повече от тялото си пред нечестивия му поглед.

— Никога никой няма да каже, че великият султан Ибрахим няма чест. — Погледът му се насочи към един дървен параван вляво от трона му. — Излез, Салиха султан.

Дъхът на Уилоу спря, когато една възрастна жена, облечена в развяващ се копринен кафтан, излезе иззад паравана. Дребна и крехка, с красива посивяла коса и непомръкнала красота въпреки възрастта, тя тръгна с горда походка и се спря пред Уилоу.

— Съжалявам, скъпа — изрече жената на английски. — Ако имах избор, нямаше да бъдете тук. Аз съм стара и съм живяла пълноценно, докато вашите години още предстоят. Синът ми не е мислил с разума си. Не ви е мястото тук.

Сребристите очи на Салиха султан бяха толкова подобни на тези на сина ѝ, че Уилоу би могла цял живот да се взира в тях.

— Какво казваш? — изрева Ибрахим. — Не разбирам езическата ви реч.

— Просто приветствах господарката Уилоу в твоя сарай — отвърна Салиха султан.

— Внимавайте; милейди — продължи Салиха на английски. — Има много интриги в харема. Кемал ще се старее да ви защитава. Доверете му се.

— Тръгвай с Мустафа, Салиха султан — заповяда Ибрахим. — И прав ти път — добави той кисело.

Мустафа хвана лакътя на Салиха султан, за да я изведе. Уилоу хвана ръкава на кафтана ѝ.

— Един момент, милейди — прошепна тя. — Моля ви, грижете се добре за Тарик. Той... аз... просто го пазете от зло.

Проницателният поглед на Салиха султан се впи в лицето на Уилоу.

— О, господи. Вие обичате сина ми! Как можа той да ви причини това?

— Беше мой избор — прошепна Уилоу. — Дойдох доброволно, милейди. Тарик не ме е пращал, никой не ме е докарал насила тук.

— Трябва да тръгваме, Салиха султан — настоя Мустафа. — Ще ти обясня всичко, щом се качим на борда на „Отмъщение“.

С плувнали в сълзи сребристи очи Салиха султан наведе глава и позволи на Мустафа да я отведе.

Али Хара се приближи покровителствено към Уилоу. Тя му отправи трепереща усмивка. Неговото приятелско лице означаваше много за нея в този момент.

Ибрахим се изправи.

— Доведи Кемал! — заповяда той на единия страж. После обърна отново поглед към Уилоу. — Завърти се, жено, но бавно, много бавно.

Тя погледна към Али Хара. Когато той кимна, тя се подчини на заповедта на Ибрахим. Чувстваше се като парче месо, изложено на пазарската сергия, докато горещият му поглед се плъзгаше по нея.

— Приближи се, жено.

Тя пристъпи едва-едва към султана.

— Покажи ми гърдите си.

Главата ѝ се вдигна рязко.

— Не!

Али Хара пристъпи между Ибрахим и Уилоу.

— Господарката ми е изтощена, милостиви султани. Пътуването беше дълго. Тя ще се подчини на желанията ти, след като се изкъпе и си отпочине. Може би, превелики, ще ѝ дадеш малко време да свикне с обкръжението си, преди да искаш нещо от нея.

Ибрахим отправи страшен поглед към Али Хара.

— Твърде дързък си, Али Хара. Нарочно ли се опитваш да ми пречиш? След като брат ми е виждал и докосвал тази жена, защо аз да нямам същото право?

Кемал избра точно този момент, за да се появи в покоите.

— Пратил си да ме повикат, господарю? — Евнухът отправи успокояваща усмивка към Уилоу. — Новата ти наложница е пристигнала, както виждам. Предполагам, че Салиха султан е получила позволение да замине.

— Да, замина си и прав ѝ път — отвърна нацупено Ибрахим. — Искане ми се да можех да се освободя и от сина ѝ толкова лесно. Тарик е отровата на моето съществуване. Доколкото ми е известно, той

събира последователите си, за да ми отнеме властта. Турция е голяма страна; невъзможно е да имаш очи навсякъде.

— Тарик не желае да става султан — повтори Уилоу. — Иска правосъдие.

— Млък! — викна Ибрахим. — Изведи жената, Кемал, и я научи да говори само когато ѝ позволят. Не обичам дръзки жени. Тя е тук да ми угажда, не да ме разпитва или да ме съди. Осведоми управителката на харема, че има един месец да подготви новата ми наложница за моето легло. Кажи на Хатидже, че искам да ме осведоми, когато започне лунният цикъл на жената. Ако науча, че носи дете от брат ми, ще я подаря на коняря си. — Той се усмихна злоецо. — Обещавам, че няма да хареса нито новия си господар, нито суровото му отношение.

Махна с ръка, отпращайки Уилоу и двамата евнуси.

Мъка душеше Тарик, докато се взираше в цепнатината, появила се на едно от платната му. Лошият късмет го беше преследвал още от мига, когато се качи на „Ловец“. Никога нямаше да стигне Истанбул навреме, за да попречи да вкарат Уилоу в леглото на Ибрахим. Дори след като платното беше поправено, почти нямаше надежда мисията му да успее. Гняв кипеше в него. Глави щяха да падат заради това предателство. Мъже, на които беше вярвал, нарочно бяха осуетили плановете му. Те нямаха право да решават, че неговият живот е по-важен от живота на Уилоу.

В последните две години Тарик усещаше, че живее като че ли назаем. Трябваше да умре заедно с братята си, когато Ибрахим ги изкла за една нощ.

Въпреки че Мустафа изобретателно спаси живота му в онзи ден преди две години, Тарик не можеше да му прости. Нито на него, нито на останалите си така наречени приятели.

— Кораб пред носа! — извика наблюдателят от „свратето гнездо“ на върха на гротмачтата. — Приближава бързо откъм север.

— Виждаш ли цветовете? — извика Тарик.

— Да. Твоето знаме е, принце. Това е „Отмъщение“.

Тарик вдигна телескопа; трябваше му само кратък поглед, за да разпознае „Отмъщение“. Телескопът падна, с него и духът му. Неговия флагмански кораб пътуваше на юг само поради една причина.

Бе закарал Уилоу при Ибрахим и се връщаше с майка му.

Уилоу!

Искаше да изреве името ѝ.

Тарик разбра, че Мустафа е видял „Ловец“, защото „Отмъщение“ веднага започва да свива платната. Заповяда „Ловец“ също да свие платната и се заразхожда по палубата, докато чакаше флагманът му да се приближи. Имаше няколко думи, които държеше да каже на бившия си приятел, и се надяваше да удържи темперамента си достатъчно дълго, за да успее да ги изрече.

Когато „Отмъщение“ се изравни с „Ловец“, Тарик заповяда да прехвърлят дъската между двата кораба. Премина пръв по нея. Мустафа го чакаше.

— Вече не те броя за приятел! — изфуча Тарик. — Това, което направи, е долно предателство! Измени ми, като узурпира моята власт. Какво ще кажеш, Мустафа?

Мустафа вдигна рамене но не направи никакво усилие да се защити.

— Обещах на майка ти. Животът ти трябваше да бъде опазен на всяка цена.

— Дори това да означава да предадеш моята жена на похотта на брат ми?

— Да, дори тогава, господарю.

— Вече не мога да те наричам приятел — изръмжа Тарик. — Никога няма да ти простя, че си убедил Уилоу да пожертва живота си заради мене.

Мустафа не го поправи. Макар че Уилоу беше заминала доброволно, той знаеше, че не това иска да чуе Тарик. Неговият приятел беше прекалено наранен, твърде гневен, за да се вслуша в гласа на разума.

— Вземам „Отмъщение“ и отивам в Истанбул да поправам злото, което ти и твоите сподвижници причинихте. Ти се връщаш на Липси с „Ловец“.

— Няма да те оставя, господарю — изрече предизвикателно Мустафа.

Салиха султан излезе от сенките, разкривайки присъствието си пред сина си.

— Не отивай, Тарик, твърде късно е. Не обвинявай само Мустафа. Лейди Уилоу ми каза, че не са я качили насила на борда на „Отмъщение“. Тръгнала е доброволно. Жената те обича, сине, и съм благодарна за предаността ѝ към тебе.

— Майко! — извика Тарик, отваряйки ръце за най-близкия си човек на света.

Възрастната жена влетя в прегръдките му и той я притисна здраво. После я отстрани леко и се вгледа напрегнато в нея.

— Добре ли си? Ибрахим зле ли се държа с тебе?

— Добре съм, сине. Ибрахим имаше нужда от мене, за да те примами в Истанбул и да може да те убие. Страхува се от тебе — бои се от силата ти като единствен негов жив брат.

— Нямам интерес към султаната, майко. Аз съм щастлив така, както съм. Никога не съм имал намерение да отнемам трона от брат си.

Салиха султан се вгледа в лицето му.

— Тази жена, тази лейди Уилоу... тя е нещо по-особено за тебе, нали?

— Ела да поговорим насаме. Ще се занимая с Мустафа по-късно.

Хващайки майка си за ръката, той я отведе настрана. Екипажът започваше много да се интересува от техния разговор.

Стигнаха в уединението на неговата каюта и Тарик се заразхожда напред-назад.

— Тревожиш се, сине — забеляза Салиха султан.

Тарик се обърна, изражението му беше свирепо.

— Не се тревожа, бесен съм. Бях предаден! Упоен и вързан като затворник в собствения си сарай, докато Уилоу ми беше отнета и дадена на мъж, когото ненавиждам.

— Сигурно много обичаш тази жена.

— Аз... не мога да обясня чувствата си, майко. Още са прекалено кипящи. Мустафа не ти ли каза, че исках да върна Уилоу на баща ѝ и сам да се предлага на Ибрахим вместо нея?

— Ибрахим изглеждаше доволен от лейди Уилоу.

Ниско ръмжене се надигна в гърлото на Тарик.

— Копелето му с копеле! Ако я нарани, ще го убия.

— Кемал и Али Хара ще я защитават.

— Могат ли да я държат далече от леглото на Ибрахим?

Сребристите очи на Салиха султан отразяваха скръбта на Тарик.

— Това е нещо, което не мога да обещавам.

— Уилоу е моя — изръмжа Тарик. — След като стана такава, разбрах, че не мога да се разделя с нея. Дилемата, пред която се изправих, ми късаше сърцето. Имах само две възможности. Да изпълня първоначалния си план — да разменя Уилоу срещу тебе, или да те изоставя на милостта на Ибрахим. Третият ми и краен избор беше да пожертвам собствения си живот заради двете жени, които обичам, и които обожавам повече от всичко на света.

— Мустафа ми каза, че си намерил лейди Уилоу на борда на турски кораб, плаващ към Истанбул — каза Салиха султан. — Тя вече е била предназначена за харема на Ибрахим, когато си я отвел от кораба.

— Да, в онзи момент най-накрая се бях сдобил с човек, когото Ибрахим иска достатъчно силно, за да го размени срещу тебе. И тогава...

Той се извърна, не можейки да продължи.

— И тогава ти се влюби в нея и не можа да понесеш мисълта Ибрахим да я вземе в леглото си.

— Предполагам — призна Тарик.

— Какво възнамеряваш да направиш?

Тарик я погледна така, сякаш беше полудяла.

— Ще отида при Уилоу, разбира се. Имам ли друг избор? Тя ще залинее и ще умре, скрита зад стените на харема.

— Ами ако Ибрахим вече я е взел в леглото си? Още ли ще я искаш?

— Какъв глупав въпрос, майко. Винаги ще искам Уилоу, независимо какво й е сторил оня звяр. Тя е моя — повтори той свирепо.

Салиха султан стана и докосна ръката му.

— Отиваш на смърт, ако се върнеш в Истанбул.

Тарик й отправи строга усмивка.

— Не и ако прибегна до маскировка и хитрост. Не съм останал без идеи.

Сълзи навлажниха ъглите на очите на старата жена.

— Страхувам се, че никога повече няма да те видя, сине.

— Помоли се на твоя бог, майко, и ако Той пожелае, ще ме видиш отново. В това време ще отплаваш на борда на „Ловец“ към моята крепост и ще чакаш там завръщането ми. Там няма да ти липсва нищо.

— Как ще влезеш в Истанбул, без да те познаят?

— Планирам да хвърля котва в малко, уединено заливче южно от пристанището на Истанбул. Имам приятели в едно съседно село, които ще ми дадат кон и всичко, от което може да имам нужда. Оттам ще замина за града.

— Ще се моля за тебе, защото знам, че няма как да те разубедя. Отиди и намери своята жена, сине, и бог да те пази.

Той я целуна по бузата.

— Имам първо една недовършена работа с Мустафа. Когато се молиш, моли се да сдържа темперамента си достатъчно дълго, за да говоря свързано. Това, което наистина искам, е да му извия врата.

— Мустафа е най-добрият приятел, който някога си имал — укори го Салиха султан. — Той би дал живота си за тебе.

— Взе от мене нещо, което ценя повече от своя живот или от неговия — отвърна Тарик.

Извърна се и изхвъркна от каютата. Намери Мустафа облегал на перилата да се взира в „Ловец“, който плаваше грациозно редом с „Отмъщение“.

— Поемам командването на „Отмъщение“ — каза Тарик без никакви предисловия. — Ти ще придружиш майка ми до Липси на борда на „Ловец“. Стой там, докато се върна.

Мустафа изригна проклетие.

— Глупак! Ще умреш. Това, което се опитваш да направиш, е невъзможно.

— Животът ми си е мой и ще правя с него каквото искам. И не подценявай хитростта ми, Мустафа. Възнамерявам да се върна с Уилоу жив и невредим в Липси.

— А ако не се върнеш?

Тарик се вгледа в пространството пред себе си.

— Тогава ти и братството ще продължавате без мене, а ти ще закриляш майка ми до края на дните й, като изкупление за предателството ти.

— Това, което направих, не беше предателство. Винаги е било и ще бъде мой дълг да те пазя.

— Сега имаш ново задължение.

И Тарик се обърна, за да се отдалечи. Мустафа се изправи в целия си исполински ръст.

— Няма да се отделя от тебе, принце. Където отиваш ти, там съм и аз. Ще те защитавам с цената на живота си, както винаги съм правил. Други могат да закрилят майка ти. — Той насочи пръст към огромните си гърди. — Аз оставам с тебе.

— След онова, което направи, как да ти имам доверие?

— Направих само това, което желаете твоята жена. Тя искаше смъртта ти не повече от мене.

— Трябваше да не я спреш! — извика Тарик. — Уилоу е жена, с женско състрадание. Тя пожертва собствения си живот, за да запази моя.

— Ибрахим няма да й стори нищо лошо.

— Как можеш да бъдеш сигурен?

Мустафа се усмихна.

— Времето ми в Истанбул не беше пропиляно Научих, че по-голямата част от армията на Ибрахим се бие в Полша. Войната за покоряване на северните страни не върви добре. Ясновидците казват, че поражението е неизбежно, и предричат края на великата Османска империя, каквато я познаваме.

Тарик поглади брадичката си.

— Интересно, но аз не вярвам особено много на ясновидците или на предсказанията им. А и какво общо има това с интереса на Ибрахим към Уилоу?

— Помисли малко, принце. Ибрахим всеки ден се среща с великия везир и с членовете на военния си съвет, понякога стоят до късно през нощта. Колко енергия може да има за наложниците си?

— Ако армията на Ибрахим бъде победена, бъдещето му е мрачно — изрече замислено Тарик. — Ще помисля над тези вести, когато реша как да спася Уилоу.

— Ще отведа Салиха султан на борда на „Ловец“ и ще се върна. Ако упорстваш да продължаваш по този пагубен път, за да спасиш своята жена, ще се опитам да изкупя вината си и да ти помогна.

Тарик се вгледа в лицето на Мустафа. Откакто се беше изплъзнал от коварния план на Ибрахим да отнеме живота му, Мустафа никога не се беше отделял от него, никога не му бе давал основание да се съмнява в лоялността му. До момента. Мустафа почти беше унищожил приятелството им. Тарик неохотно призна, че той не го беше предал, а просто се беше опитал да го спаси по своему.

— Мога ли да ти откажа, дори да искам? — запита Тарик. — Не — отговори си сам. — Като куче, захапало кокал, ти не се отказваш. Безспорно ще намериш начин да ме последваш, дори ако те отпратя.

Кръстосвайки ръце на огромните си гърди, Мустафа се ухили:

— Няма да съжаляваш, принце. Винаги ще бъда край тебе и ще ти пазя гърба. Знам, че те оскърбих, и те моля за прошка; не разбирах колко много означава тази жена за тебе. Ако не успеем, ще умрем, както живяхме... заедно.

— Никой няма да умира — изрече сурово Тарик. — Ще доведе майка си и ще я настаня на „Ловец“. После тръгваме за Турция.

Уилоу живееше харема в постоянен страх. Да, за месец бе спасена от леглото на Ибрахим, но неговите наложници не се държаха дружелюбно с нея. Гледаха я като конкурентка за чувствата на султана и правеха живота ѝ черен. Хатидже, управителката на харема, ѝ даде най-малката стаичка в огромния лабиринт на султанския харем. Ако не беше Кемал, който поддържане реда с железен юмрук, и Али Хара, който се беше обявил за неин закрилник, тя нямаше да издържи и две седмици.

Едно от нещата, които научи, беше, че отровата е лесно достъпна тук и че фаворитките на Ибрахим често умираха при мистериозни обстоятелства. От тридесетте жени в харема Уилоу вярваше най-малко на Ума. Огнената, тъмнокоса и черноока красавица се стремеше да стане първа жена на Ибрахим и гледаше на съперничките си с недоверие и омраза.

Русата коса на Уилоу я отделяше от останалите жени, повечето от които бяха дъщери на паши и на висши чиновници, които искаха да спечелят благоволенieto на османския владетел. Въпреки многото си наложници султанът още не беше създал деца. Бездетството на Ибрахим причиняваше големи безпокойства в харема. Всяка жена

искаше да бъде първата, която да даде на Ибрахим желанието от него наследник. Тази жена щеше да бъде издигната до почетното положение на съпруга, горещо мечтано от всички в харема.

Уилоу се разхождаше из мъничката си стая, когато Али Хара пристигна с поднос с храна.

— Опитах лично всичко и наблюдавах, докато го приготвят — каза евнухът, поставяйки подноса на ниска масичка. — Не е нито с лош вкус, нито отровно.

Уилоу му се усмихна топло.

— Не знам какво щях да правя, без тебе, Али Хара. Месецът отсрочка почти привършва. Какво да правя? Връзката ми с луната е прекъсната; женските ми дни не настъпиха, а ти знаеш какво означава това. Хатидже ще каже на Ибрахим и той ще ме убие.

Тя се вгледа с копнеж през прозореца.

— Знаех, преди да замина от Липси, че има шанс да нося дете от Тарик, но бях склонна да изкушавам съдбата заради него.

Али Хара поглади брадичката си.

— С Кемал вече обсъдихме подобна възможност. Решихме, че един от нас ще се пореже и ще накапе някоя твоя дреха с кръв. Щом помолиш Хатидже за кърпи, тя ще каже на Ибрахим. Това ще ти спечели поне няколко дни отсрочка.

— Имам нужда от повече от няколко дни — оплака се Уилоу.

— Слушай внимателно, господарке — прошепна Али Хара, докато проверяваше вратата, за да види дали някой не подслушва. — Ибрахим е разстроен от загубата на Полша. Говори до късно през нощта с великия везир и с военния съвет. Може би държавните дела ще вземат надмощие над желанието му към тебе. Но ако не стане така, ще отидеш при него, когато те повика.

— Какво? — ужаси се Уилоу. — Ще умра, ако ме докосне.

— Ще умреш, ако му се възпротивиш. Ние с Кемал ще направим каквото можем, за да те защитаваме, но никой не противоречи на Ибрахим. — Той погледна към затворената врата и понижи глас, така че Уилоу едва го чуваше. — Той пристигна.

— Кой е пристигнал?

— Принц Тарик.

— О, не! Как може да е толкова глупав? Моля те, кажи ми, че не е в Истанбул.

— Още не, но братовчедът на Кемал получил вест, че корабът му е закотвен в едно закътано заливче на юг от града.

— Какво се надява да спечели, като дойде тук?

— Как можеш да питаш такова нещо? Дошъл е за тебе.

— Не разбира ли, че тук го очаква смърт?

— Влюбеният мъж следва сърцето, не главата си.

— Влюбен ли? Тарик не ме обича. Не е казал нито една дума, която да сочи, че има такива силни чувства към мене.

— Мъж, готов да жертва собствения си живот за жена, го прави от любов, точно както ти пожела да пожертваш себе си заради любовта. Помисли за това, господарке.

Уилоу наистина се замисли над това и заключението на Али Хара ѝ се стори смислено. Но не смееше да се надява, че Тарик ще успее да я спаси от харем, охраняван от въоръжени еничари.

— Кажи на Кемал, че искам да прати съобщение на Тарик. Не желая той да рискува живота си заради мене. Мога да издържа всичко, стига да знам, че той е жив и че майка му е в безопасност.

Али Хара се поклони.

— Ще направя както желаете, господарке, но моят принц прави каквото той желае. Сега ми дай една твоя дреха.

Уилоу избра една пола от сандъка и я даде на евнуха. Трепна, когато той вдигна ръкава си и с нейния нож за плодове поряза ръката си, покайвайки малко кръв по тънката материя.

— Ще осведомя Хатидже, че имаш нужда от превръзки

— каза Али Хара, притискайки с една кърпа ръката си, а после спусна ръкава, за да прикрие раничката.

— Благодаря ти — прошепна Уилоу. — Много съм ти благодарна за всичко, което правиш, за да ми спечелиш време. Не мога да понеса мисълта да вляза в леглото на Ибрахим. — Дълбоко замислена, тя ухапа долната си устна. — Може по-късно да хвана треска, а кой знае какво още ще успее да измисля? Най-вече се страхувам, че Тарик няма да оцелее след опита си да ме спаси.

— Моят принц ясно осъзнава опасността — отвърна Али Хара на раздяла.

Хатидже дойде след малко с кърпите.

— Значи — каза тя, оглеждайки Уилоу с подозрение — времето ти най-накрая дойде. Господарката Ума се надяваше да носиш дете от

принц Тарик. Тя иска да бъде първата, която ще роди син на Ибрахим.

— Не искам да имам нищо общо с Ибрахим — каза Уилоу. — Ще ти бъда вечно благодарна, ако можеш да ме държиш далече от леглото му.

Хатидже, надменна жена на средна възраст, беше поела грижите за харема след заминаването на Салиха султан и си имаше фаворитки. Уилоу не беше една от тях.

— Ти си глупава жена — каза Хатидже. — Не съзнаваш ли каква власт ще имаш, какви дарове ще получаващ като майка на султанския син? Да зачене наследника му е най-горещото желание на всяка жена в харема.

— Не и моето — заяви Уилоу. — Остави ме, искам да бъда сама.

Хатидже хвърли купчина кърпи на тясното легло.

— Али Хара каза, че имаш нужда от тях. Бъди сигурна, че ще осведомя Ибрахим за това ново развитие.

— Добре — измърмори Уилоу.

Хатидже се вгледа втренчено в нея за един миг, после се обърна и излезе.

Корабът на Тарик беше закотвен в едно уединено заливче, невидим за всеки, който не знаеше за неговото съществуване. Тарик беше открил заливчето по време на изгнанието си и имаше съюзници, които живееха в близкото село. След като слезе на брега, първото, което направи, беше да изпрати един моряк до селото да осигури три коня — за него, за Мустафа и за самия моряк, когото смяташе да изпрати в Истанбул със съобщение за Кемал чрез братовчед му Хасан.

Морякът се върна с конете, качи се на единия и веднага потегли за Истанбул. Тарик и Мустафа тръгнаха скоро след това и бяха посрещнати от Юсуф, търговец на коне, предан на Тарик, който живееше заедно със съпругата си в селото.

— Много време мина, принце — каза Юсуф, след като се поклони. — Моля, влез в моето скромно жилище; Фара е приготвила ядене за тебе и лейтенанта ти.

Тарик и Мустафа се наведоха, за да минат през ниската порта, и влязоха в двустайната къщичка, ухаеща на ароматни гостби. Юсуф настани Тарик, а фара, с лице, поруменяло от удоволствие, сложи на

масата добре подправеното ядене от пилешко, ориз, фурми, смокини и топящ се в устата кадаиф, който ѝ спечели много комплименти.

След като Фара излезе от стаята, разговорът стана сериозен.

— Чул ли си за една жена със златна коса, която Ибрахим е взел в харема си? Казва се Уилоу — започна Тарик.

— Да, кой не е чул? Говори се, че Ибрахим се надява тя да му роди наследник. Някоя от наложниците му не е бременна.

Тарик преглътна един стон. Мисълта за ръцете на Ибрахим по Уилоу едва не накара коленете му да омекнат. Разтърси глава, за да я прочисти от болезнените мисли, и изрече:

— Може би вината е у Ибрахим.

Юсуф се ухили.

— Така се говори. Но има слухове, че господарката Ума иска да бъде първата, която ще роди син на Ибрахим, и е взела мерки да си го осигури.

— Чувал ли си как живее Уилоу?

— Не получаваме много новини тук, но не съм чул нищо, от което да съдя, че е зле. Ибрахим е много зает с други неща точно сега. Армията му е изтласкана от Полша и той се бои, че империята му може да се сгромоляса.

Облекчението на Тарик беше осезаемо. Може би Уилоу се е спасила от вниманието на Ибрахим.

— Трябва да вляза в сарая — каза той настоятелно.

— Защо искаш да се изложиш на опасност, принце? — запита Юсуф.

— Ибрахим е взел моята жена и си я искам обратно.

— Златокосата жена ти принадлежи? Аллах да ти е на помощ! Това, което планираш, крие огромен риск.

— Наясно съм с риска, но това няма значение. Знам, че имаш позволение да влизаш през портите в двора, за да продаваш конете си, защото съм те виждал там много пъти в миналото.

— Да, така е — призна Юсуф. — Какво мога да направя, за да ти помогна?

— Кога ще отидеш пак в града?

Юсуф поглади брадата си.

— Утре или вдругиден. Имам няколко добри коня за продан.

— Отлично! — Тарик погледна замислено към Мустафа. — Мустафа може да пътува с тебе, защото, ако го видят с мене, може да ни разпознаят. Аз ще тръгна един ден преди вас двамата и ще отида право при Хасан, търговеца на килими. Ще го помоля да ми доведе Кемал.

— Какви са намеренията ти, принце? — запита Мустафа. — Не планираш да влезеш сам в сарая, нали? Ще бъде самоубийство.

— Ще правя планове после, след като говоря с Кемал. Ако има начин да видя Уилоу, ще го намеря. — Брадичката му се вдигна предизвикателно. — Ще я спася, Мустафа, или ще умра.

— Не се отнасяй лекомислено към смъртта, господарю, пази се.

— Знам, но имай вяра в мене. Умея да се пазя.

Мустафа изпръхтя.

— Щом човек е влюбен, е склонен да мисли неразумно. Когато Тарик му отправи предупредителен поглед, Мустафа бързо смени темата.

Тарик отново се обърна към Юсуф.

— Можеш ли да доставиш коне в Истанбул за мене, Мустафа и моята жена? Двамата с Мустафа ще имаме нужда от дрехи, за да се престорим на скромни земеделци.

Дрехите, които Юсуф осигури за Тарик и Мустафа, получиха тяхното одобрение. Облечени в бозави роби и с избелели чалми, двамата не приличаха на принц и неговия лейтенант.

Тарик тръгна на следващата сутрин след zasiщаща закуска, като взе храната, която Фара му беше приготвила за из път. Мустафа и Юсуф трябваше да го последват на следващия ден и да се срещнат с него в магазинчето на Хасан на пазара.

Тарик влезе града, без никой да го познае, и подкара коня си по криволичещите улици на пазара, където сергиите вече затваряха. Свеждаше глава, когато патрулт еничари минаваше покрай него, и бдителността му не отслабваше, докато се придвижваше полека из улиците. Ако сега го познаеха, това щеше да бъде катастрофа.

Безпощадното слънце залязваше и пазарът постепенно взе да опустява. Тарик поемаше с наслада ароматите на подправки, зрели плодове и острия мирис на наскоро заклани животни.

Купи си питка, напълнена с месо, и започна да я яде, докато бродеше покрай сергиите, отрупани със скъпоценности, цветни топове

коприна и други стоки, наредени така, че да хващат окото на купувача. Намери магазинчето на търговеца на килими и изчака и последният клиент на Хасан да излезе оттам. Хасан се обърна към него с усмивка:

— С какво мога да ти услужа, добри човече?

— Аз съм, Хасан... принц Тарик.

Очите на Хасан се разшириха и той понечи да се поклони, но Тарик го спря с поглед.

— Опасно е за тебе тук — прошепна Хасан. — Изчакай ме в задната стаичка, докато затвора магазина. Можем да поговорим насаме там. Знаеш пътя.

Тарик наистина знаеше пътя. Беше посещавал Хасан, когато идваше инкогнито в Истанбул, за да търси вести за майка си.

След няколко минути двамата мъже седяха през ниска масичка и пиеха чай. Хасан изчака Тарик да говори, присвил очи с любопитство.

— Можеш ли да ми уредиш среща с Кемал? — запита Тарик.

— Да, господарю. Ще отида веднага в сарая и ще поискам моят братовчед да те приеме. Тук ли трябва да се срещнете?

— Да. Искам да знам повече за условията в сарая.

— Чух, че Ибрахим е освободил майка ти. Няколко свидетели в сарая казват, че Салиха султан е била разменена за една робиня. — Той въздъхна. Искан ми се да я бях видял. Говори се, че косата ѝ била като чисто злато.

Юмруците на Тарик се свиха.

— Да, всичко у господарката Уилоу е чисто злато. И тя е моя. Доведи ми Кемал, Хасан; това е всичко, което искам от тебе.

Хасан стана, поклони се и излезе от стаичката.

Тарик чака Кемал повече от час. Евнухът се вмъкна в задната стаичка на магазинчето на братовчед си и се поклони на принца. С нетърпелив жест Тарик покани управителя на харема, когото смяташе за свой приятел, да седне.

— Как е тя? — запита принцът без никакво предисловие.

— Ако питаш за господарката Уилоу, тя е добре — отвърна Кемал.

— Ибрахим...

Султанът е зает с държавни дела. Империята преживява трудни времена и той се среща със съветниците си всяка вечер, стоят до късно през нощта. Почти няма време за жените си.

Искам Уилоу да се махне от харема, преди той да си спомни за нея и да прати да му я доведат в леглото.

— Тази задача не е лесна, господарю. Харемът е добре охраняван, ако си спомняш, и стражите на сарая са верни на Ибрахим.

— Трябва да видя Уилоу и да говоря с нея. Искам да знае, че не е сама, че съм наблизо.

Кемал се усмихна.

Твоята жена вече знае, че си в Истанбул, и ме помоли да ти предам вест. Каза да не правиш глупости. Страхува се за живота ти.

И аз не искам тя да влезе в леглото на Ибрахим — изсъска Тарик през зъби. — Можеш ли да измислиш начин да се видя с нея, без да ме открият?

Това, което искаш, няма да е лесно — отвърна Кемал. — Господарката Уилоу не се радва на добро отношение сред наложниците на Ибрахим. Страхуваме се от отрова и двамата с Али Хара наблюдаваме всичко, което тя яде и пие. Жените се боят, да не би твоята жена първа да роди дете на Ибрахим, и ще направят всичко, за да го предотвратят.

— Но ти каза, че Ибрахим още не е спал с Уилоу.

— Така е, но ще дойде времето и за това. Нищо не мога да направя, за да я задържа далече от леглото на султана.

Ръцете на Тарик се свиха в юмруци.

— Не можем да допуснем това да се случи.

— Трябва много да внимаваш. Има определена царска награда за главата ти.

— Бих рискувал всичко, само и само да се видя с Уилоу. Тя трябва да знае, че няма да я изоставя. Мустафа ще пристигне утре в града с Юсуф, търговеца на коне. Ще обединим усилията си и ще измислим план да спасим Уилоу. Няма да напусна града без нея. Ако всичко друго пропадне, ще се предам на Ибрахим в замяна на нейната свобода. Той всъщност иска мене.

— Виждам, че си твърдо решен — въздъхна Кемал. — Винаги си бил упорит, господарю. Съветвам те да бъдеш търпелив и да действаш предпазливо. Тези неща изискват време.

— Нямаме време. Трябва да действаме бързо, преди Ибрахим да е пратил да доведат Уилоу в леглото му.

— Ще направя каквото мога — обеща евнухът. Потупа брадичката си. — Старите ти покои още са свободни. Толкова са далече от основната част на сарая, че още никой не ги е поискал.

— Да, тъкмо това беше причината да ги избира.

— Ако можеш да стигнеш до покоите си, без да те видят, ще уредя да ти доведе там господарката Уилоу по тайната стълбичка.

— Мустафа ми опази живота, като ме пренесе по покривите, макар почти да не си го спомням — изрече замислено Тарик. — Няма да бъде трудно да се върна по същия път в най-тъмната част от нощта.

— Ако всичко върви добре, ще ти доведе господарката Уилоу в твоите покои веднага щом успея да го уредя.

— Благодарен съм ти за всичко, което успееш да направиш, Кемал. Вие двамата с Али Хара сте добре дошли да дойдете с нас на Липси, ако пожелаете.

Кемал се засмя.

— Винаги съм си мечтал да стана пират. Сега трябва да вървя. Ще се срещнем тук след два дни.

— Ще бъда тук.

Тарик намери подслон в един евтин хан близо до пазара. Беше толкова изтощен, че заспа веднага след като изяде простата си вечеря в

общото помещение. Върна се в магазинчето на Хасан привечер на следващия ден, за да чака Мустафа. Пазарът тъкмо приключваше дневната търговия, когато Хасан покани Мустафа зад завесата. Мустафа седна с кръстосани крака на пода и прие с благодарност чаша чай.

— След като утоли жаждата си, той запита:

— Научи ли нещо?

— Говорих с Кемал — отвърна Тарик. — Ибрахим е угрижен заради загубите в Полша. Кемал каза, че почти нямал време за наложниците си. За момента Уилоу е добре, но жените от харема ревнуват от нея. А ти знаеш какво означава това.

— Да — каза Мустафа. — Сега, когато знаеш, че почти няма какво да направиш за господарката Уилоу, може би трябва да си тръгнем.

Тарик изфуча:

— Никога! Кемал ми урежда среща с нея в старите ми покои. Те са свободни още откакто избягах.

— Това е лудост. Сигурно не цениш особено много главата си. Кемал не може да прави чудеса; не може да те спаси, ако те хванат.

— Нищо, което можеш да кажеш, няма да ме разубеди, Мустафа.

— Така да бъде. Какво искаш да направя?

— Разположи се при портите на сарая и дръж очите и ушите си отворени. Аз наех стая в хана „Седемте воала“. Можеш да се свържеш с мене там, ако мислиш, че има нещо, за което трябва да узная. След два дни Кемал ще ми каже дали плановете ни имат шанс да успеят.

Мустафа поклати глава.

— Какво се надяваш да постигнеш с една тайна среща с нея? Никоя жена досега не е избягала от харема. И двамата сте обречени. Най-добре ще бъде да я оставиш да свикне с новия си живот, а ти да продължиш своя.

— Не съм ти искал мнението, Мустафа — изръмжа Тарик. — Намери Юсуф и му кажи да ни приготви бързи коне.

След два дни Кемал се върна в магазинчето на Хасан. Тарик едва съдържаше възбудата си, чакайки другия да заговори.

— Да бъде прославен Аллах — започна Кемал с приглушен глас. — Ибрахим ще се срещне със своите генерали и съветници точно тази вечер. Съветът ще продължи до късно през нощта. Ако искаш да се

видиш с господарката Уилоу, трябва да стане днес. Придворният астролог предсказа тъмно небе с малко лунна светлина.

Сърцето на Тарик едва не изскочи от гърдите му.

— Можеш ли да заведеш Уилоу в старите ми покои?

— Да, всички трябва да бъдат заспали, когато я отведе до тайната стълба. Ти можеш ли да стигнеш до стаята си, без някой да те види, принце?

— Разбира се — изрече уверено Тарик. — Кога да я чакам?

— В полунощ ще ти доведе твоята жена.

— Благодаря ти, Кемал. Направи ми голяма услуга, която няма да забравя.

След като Кемал си тръгна, Тарик излезе навън, за да открие Мустафа и Юсуф. Намери ги близо до портите на сарая. Мустафа се облягаше на стената, а Юсуф се пазареше с един мъж, който искаше да купи кон.

Държейки главата си наведена, докато минаваше покрай един еничар, Тарик каза тихо на Мустафа, докато минаваше край него:

— Среща в кафене „Казба“ след един час.

Каза същото и на Юсуф, когато уж случайно се блъсна в него; после отиде право в кафенето и седна на една маса, отчасти скрита в сенките. Мустафа и Юсуф дойдоха поотделно след един час.

— Всичко върви както трябва — каза Тарик с приглушен глас. — Ще се срещна тази нощ с Уилоу. Кемал обеща да я доведе в старите ми покои в полунощ.

— Единственият начин да не те видят е да стигнеш дотам през покривите — каза Мустафа. — Ще дойда с тебе.

— Не, няма. Ще го направя сам. След като говоря с Уилоу, ще определя момента за спасяването ѝ. Тогава, Мустафа, ние двамата с тебе ще ѝ помогнем да мине по покривите до мястото, където Юсуф ще ни чака с конете. После бързо ще се качим на „Отмъщение“. Ако имаме късмет, няма да забележат отсъствието ѝ чак до сутринта. Мустафа остана скептичен.

— Твърде много неща могат да се объркат. Това не ми харесва. Откъде знаеш, че Ибрахим няма да прати за нея тази нощ?

— Тогава се моля Уилоу, Кемал и Али Хара да му попречат. Досега успяваха.

— Ще имаш най-добрите ми коне — закле се Юсуф.

Срещата им приключи скоро след това. Тарик веднага се върна в хана, за да се приготви за срещата си с Уилоу. Очакване пулсираше в тялото му. Мисълта, че ще види я отново, караше сърцето му да се мята в гърдите и кръвта му да кипи. Как щеше да се раздели с нея, след като се видят тази нощ? Все едно да откъсне нещо от себе си. С невидими връзки ги беше свързала фаталната страст, която споделяха.

Без Уилоу той се чувстваше като човек с половин сърце. Откакто се беше разделила с него, той се беше вманиачил. Беше се закълел, че когато тя се върне там, където ѝ беше мястото, никога нямаше да я пусне да си иде. Ако това беше любов, значи така да бъде.

Тарик се приготви щателно за прехода през покривите. Облечен в свободни тъмни дрехи, с леки обувки, той изчака да остане един час до полунощ, преди да напусне хана. Без да му се обажда, Мустафа се отдели от сенките и го последва.

Тарик тръгна по тесните улички на пустия пазар, тялото му бе напрегнато, сетивата му — нащрек. По едно време трябваше да се свърне в една пресечка, за да избегне нощния патрул. Когато стигна стените на сарая, затърси място, където би могъл да се хване за надвисналия покрив и да се покатери на него.

Като тъмен силует на фона на мастиленочерното небе той започна да скача от покрив на покрив, със сигурни и решителни стъпки, за да намери пътя към старите си покои. Нищо не можеше да го спре сега. Уилоу беше толкова важна за него, колкото въздухът в дробовете му и кръвта, която течеше във вените му. Тя беше неговото сърце и душа.

Уилоу се чувстваше застрашена, въпреки че Кемал и Али Хара внимателно оглеждаха храната и напитките ѝ. Днес нещата бяха взели нежелан обрат, когато Ибрахим влезе в харема. Тя още усещаше тъмните му очи да изгарят кожата ѝ, докато той разговаряше с Хатидже. Уилоу знаеше, че говорят за нея, и разбра, че е само въпрос на време той да прати да я доведат в леглото му.

Нямаше обаче да бъде днес. Али Хара ѝ каза, че Ибрахим има среща със съветниците си и ще говори с тях до късно.

Значи имаше още един ден отсрочка, но после какво? Може би щеше да се престори, че е болна от тайнствена болест. Не се изискваше особено силно въображение, за да си представи как повръща върху Ибрахим, когато той се опитва да легне с нея.

Уилоу се опита да не показва страх, когато Ума се приближи към нея и каза:

— Няма да доживееш да отидеш при него. Аз ще бъда първата, която ще роди наследник на нашия господар.

— Халал да ти е — отвърна Уилоу. — Ако искаш моето мнение, султанът не е способен да създава деца. Мъж с толкова много красиви наложници на разположение би трябвало да има много наследници, а той няма никакви.

Макар че много от неговите поданици бяха на същото мнение, да направиш открито подобно изявление беше равносилно на държавна измяна. Ума започна да крещи като подивяла:

— Измяна, измяна!

Хатидже и Кемал веднага се притекоха.

— Какво става тук? — запита Хатидже, насочвайки пръст към Уилоу. — Какво си направила на господарката Ума?

— Веднага трябва да повикате султана! — изкрещя Ума. — Англичанката говори предателски думи срещу него.

— Не съм казала нищо повече от онова, което се шепне из пазара — отвърна Уилоу.

Кемал я изгледа предупредително.

— Какво е казала господарката Уилоу?

Ума повтори думите на Уилоу. Хатидже изглеждаше шокирана, но Кемал само изви поглед нагоре.

— Не се тревожи, Хатидже, защото господарката Уилоу е права. Бездетството на Ибрахим се обсъжда във всички кафенета. — Изгледа Хатидже с неразгадаемо изражение. — Някои говорят, че на наложниците на султана били давани билки, за да не могат да заченат.

Хатидже се намуси.

— Ибрахим трябва да узнае за това.

Кемал я изгледа строго.

— Няма да му казваш нищо. Това е моя работа и ще я върша така, както сметна за уместно. Не е станало нищо.

Жените смениха темата, макар и неохотно, под неотстъпния поглед на Кемал. Но Уилоу усещаше омразата им към нея. Не биваше да казва каквото мисли. Как щеше да оцелее в такова обкръжение, където всичките жени бяха враждебно настроени към нея? Изправи рамене и взе твърдо решение. Никога не ѝ беше липсвала смелост.

Щеше да оцелее, каквото и да ѝ струва. А и не беше изцяло изгубила надеждата, че баща ѝ ще открие следите ѝ в Истанбул и ще настоява да я освободят.

Повече я безпокоеше това, че Тарик е в Истанбул. Какво лудост го беше обзела? Какво очакваше да постигне? Харемът беше непристъпен, а сараят — добре охраняван. Кемал не можеше да направи особено много за нея. Тя се надяваше той да е предал посланието ѝ на Тарик и принцът да е напуснал града.

Кемал изчезна по-късно този ден и Уилоу не го видя отново, преди да се оттегли за нощна почивка. Не можа обаче да се отърси от предчувствието — или ужаса? — което я дебнеше целия ден. Чувството само нарасна, когато Али Хара ѝ пожела лека нощ тази вечер.

Когато най-накрая заспа, тя потъна в дълбок сън. Събуди се посред нощ, чувайки как някой я вика по име. Помисли, че сънува, и се обърна на другата страна, за да заспи отново. Но настойчивостта на гласа и ръката, която я разтърсваше, в крайна сметка я накараха да отвори очи.

— Събуди се, господарке — прошепна Кемал. — Време е да тръгваме.

Уилоу се разсъни.

— Да тръгваме ли? Къде ще ходя? Господи, дано не е повикване от Ибрахим.

— Ще ти кажа по-късно, сега няма време. Не можеш да ти обясня по-рано, защото ме повикаха в сарая. Облечи това — и той ѝ подаде един тъмносин кафтан.

— Не ме вика Ибрахим, нали?

— Не. Побързай.

Уилоу надяна кафтана над нощната си риза и пъхна крака в чехлите. Преди да успее да запита още нещо, Кемал вече я извеждаше от стаята към тъмния коридор.

— Кемал...

— Шшт, не говори. Скоро ще разбереш.

Тя го последва по коридора и към главната зала на харема. Загледа любопитно как той отива към една гладка стена, опипва един квадрат от облицовката и изведнъж тя поддава под натиска му, разкривайки тесен проход.

— Влизай — подтикна я той. — Качвай се нагоре, следвам те.

Беше толкова тъмно, че Уилоу не виждаше дори върха на носа си. Кемал я побутна към първото стъпало и тя се заизкачва опипом, държейки се за стената, за да се ориентира. Стори ѝ се, че е минала цяла вечност, преди да стигне до следващата стена. Кемал натисна едно място там и се отвори нов проход.

Светлината от една-единствена свещ танцуваше сред сенките на просторната, привидно празна стая. Някога покоите трябва да са били красиви, но сега изглеждаха печално запустели. Уилоу почувства как въздухът се раздвижва, когато Кемал мина покрай нея.

— Никаква светлина — каза той, угасявайки свещта.

— Трябваше да я видя. Уилоу замръзна.

Този глас!

— Тарик! Господи, какво правиш тук? Това е лудост.

— Ще чакам най-долу на стълбите — каза Кемал. — Прати господарката Уилоу долу един час преди съмване. Ако закъснее, ще дойда за нея.

Въздухът се раздвижи отново и Уилоу разбра, че Кемал е излязъл. Сърцето ѝ се разтуптя от предчувствието. Тарик щеше ли да ѝ се сърди?

— Уилоу...

Тъмнината ѝ пречеше да го вижда, но усещаше близостта му. Ароматът му дразнеше сетивата ѝ, съживявайки спомени, които населяваха сънищата ѝ още от раздялата ѝ с него.

— Не трябваше да идваш тук — прошепна тя.

— Не ме познаваш, ако си мислиш, че ще позволя на Ибрахим да те има.

Тя усети дъха му на бузата си, после той я докосна, нежна ласка по тила. Тръпка затанцува по гръбнака ѝ.

— Не исках да умираш. Защо не пожела да приемеш моя дар?

Тя усети ръцете му да я обгръщат, тялото му беше нейният истински дом, нейната родина.

— Глупаво момиче — измърмори Тарик укорително. — Ти си моя. Няма начин да те оставя да си идеш. Ще те отведа далече отук. Не днес, но веднага щом задвижва плановете си.

— Не, не можеш! Има стражи навсякъде. — Последва тежка тишина. — Как...

— Нека аз да се тревожа за това. — Ръцете му се спуснаха по тялото ѝ. — Искане ми се да те видя, но ако някой забележи светлина в старите ми покои, това ще събуди подозрения. Добре ли си? Кемал каза, че си здрава и невредима, но трябва да го чуя от тебе.

— Много добре съм, Тарик. Ибрахим не ме е докоснал. Искане да бъде сигурен, че не нося дете от тебе, преди да ме повика в леглото си. За щастие, неговата армия в Полша е отблъсната и той няма време да мисли за друго освен за войната.

— Познавам го по-добре от всеки. Повярвай ми, не е забравил за тебе.

За миг Уилоу помисли дали да не каже на Тарик, че най-вероятно носи детето му, но здравият разум ѝ подсказа, че ако му довери това, само ще засили тревогите му. Ако не успееше да я освободи, тя не искане той да знае за детето, защото ако Ибрахим наистина легнеше с нея, искане султанът да повярва, че детето е негово. Това беше единственият начин да опази детето на Тарик.

— Ще направя всичко необходимо, за да остана далече от леглото на Ибрахим. Ще се направя на болна, ако потрябва.

— Ах, красавице, колко си невинна. Когато научих, че ти и Мустафа сте ме измамили, бях толкова бесен, че исках да извия хубавото ти вратле. После ме обзе страх, толкова голям, че една не ме унищожил. Но се съмнявам, че ще мога да простя на Мустафа. Това, което направи той, ме съсипа.

— Не го обвинявай. Беше мое желание, както и негово, да спасим живота ти. Защо не прие нашия дар? — Тя сграбчи раменете му, гласът ѝ беше отчаян. — Трябва да се махнеш, Тарик. Върни се на кораба си и отплавай далече от Истанбул. Не давай на брат си втори шанс да отнеме живота ти.

— Няма да си тръгна, красавице. — Той обгърна лицето ѝ в дланите си. — Нямам нужда от светлина, за да те видя. Паметта ми служи добре.

Тя потърка буза в дланта му.

— Правиш нещата трудни, Тарик. Колкото повече се бавим тук, толкова по-трудно ще бъде да се разделим.

— Няма да тръгна, докато не се любим с тебе. Не мога да понеса да стоя далече от тебе. Всяка нощ сънувам как се любим, докато вътрешностите ми не започнат да се гърчат от жажда, и се събуждам

потънал в пот. Искам да те съблека и макар да не мога да видя тялото ти в тази проклета тъмнина, все пак мога да усещам и да си спомням как изглеждаше последния път, когато лежеше гола в ръцете ми.

Уилоу си пое дъх на пресекулки. Искаше Тарик да се люби с нея — повече от всичко друго. Но някой трябваше да бъде практичен.

— Не можем, Ами ако...

Тарик загаси протеста ѝ с целувка. Целувките му имаха вкуса на греха и обещаваха екстаз. В миг той я освободи от кафтана и ризата ѝ.

Проправи пътека от целувки надолу по рамото ѝ, после по бързо вдигащите се и спускащи се гърди, дразнейки и засмуквайки зърната, докато тя забиваше пръсти в косата му и скимтеше от наслада. Устата му се придвижи по-надолу, езикът му близна вдлъбнатинката на пъпа ѝ. Той падна на колене. Тя затрепери, блъсната от вълната на силни усещания, когато той раздели бедрата ѝ и пъхна два пръста в нея. Тих стон излетя от устните и, коленете ѝ се подкосиха.

Грабвайки я на ръце, той я отнесе в леглото и я положи на покривката. Тя го усети да се отдръпва, а когато се върна, топлината на голата му кожа срещу нейната ѝ се стори божествена.

Тарик беше толкова възбуден, че се страхуваше, че всичко ще свърши твърде бързо. Но никога не бе оставял жена незадоволена и не смяташе да започва точно с Уилоу, жената, която обичаше. О, да, сега свободно го признаваше. Уилоу беше единствената жена, за която доброволно би пожертвал живота си. Ако съдбата се обърнеше срещу него, ако го хванеха тази нощ, поне щеше да има тези откраднати мигове с Уилоу, за да ги отнесе в смъртния си час.

— Уилоу, ако нещо се случи с мене, след като си тръгна оттук тази нощ, искам да знаеш, че...

— Нищо няма да се случи — каза тя, възпирайки думите му с целувка.

Една целувка доведе до втора, до трета, докато тялото му не завибрира от силни усещания. След може би хиляда целувки той раздели бедрата ѝ и откри скритото съкровище, което беше толкова отзивчиво и към най-леките му докосвания. Уилоу не го разочарова. Изви се и изстена, подтиквайки го с едва разбираеми думи.

Когато той раздели защитните гънки, за да оголи центъра на насладата ѝ, тя изхълца името му. Скритата ѝ плът поддаде под върховете на пръстите му и под влажната топлина на устата му.

Пламъците я погълнаха; тя се напрегна под греховната му целувка, докато езикът му пърхаше в подлудяващи леки удари, които изпращаха неспирни вълни от екстаз по цялото ѝ тяло.

Вълните я издигнаха нависоко, безкрайно и неудържимо, после се оттеглиха във въртопи на вибрираща наслада. Тя усети Тарик надвиснал над нея, подпрял ръце от двете страни на главата ѝ.

— Искан ми се да можех да виждам лицето ти — прошепна той. — Ти си създадена за мене, любов моя. Никой няма да те отнеме от мене... никога. Сега ще вляза в тебе, любов моя. Отвори се за мене.

Той изви ханша си и навлезе дълбоко в омайната ѝ топлина. Тя въздъхна възторжено, обвивайки ръце около него.

— Обичам те, Тарик — прошепна тя, докато устните му пленяваха нейните. — Винаги съм те обичала.

Уилоу нямаше представа дали я е чул, защото той беше потопен в собствената си удоволствие. Целувките му ставаха безумни; слабините му се движеха в трескав ритъм, насладата нарастваше и я изстрелваше към звездите. Ако устата му не покриваше нейната, тя щеше да изпищи.

Тогава дойде собствената му кулминация, обливайки утробата ѝ, докато той се отпускате върху заситеното ѝ тяло. Не можеше да се помръдне, да мисли, да диша. Екстазът се забиваше дълбоко в него, отнемайки чувствителността му. Той се свести полека, после се отмести от нея и пак я прегърна.

— Трепериш — прошепна той след няколко мига, докато я притискаше към себе си. — Не съм те наранил, нали? Толкова те исках, може би съм бил твърде груб.

Уилоу поклати отрицателно глава.

— Не можеш да ме нараниш. Просто се страхувам за тебе. След като заминах, предположих, че си приел моя дар за живот и след време ще забравиш, че съществувам.

Телата им бяха така силно притиснати едно о друго, че той усещаше как сърцето ѝ бие в ритъма на неговото.

— Как бих могъл да те забравя? Каза ми, че ме обичаш. Сериозно ли говореше?

Гласът ѝ трепна в изненада.

— Чул си ме? Не бях сигурна. Да, говорех сериозно. Само една влюбена жена би могла да пожертва доброволно свободата си. Исках

да живееш, Тарик. — Тя замълча, вирайки се в очите му. — Защо дойде в Истанбул? Защо рискуваш всичко, за да дойдеш при мене?

— Само влюбен мъж доброволно би се отказал от живота си — отвърна той, връщайки й думите.

Тя замълча.

— Обичаш ли ме?

— Нали ти го казах току-що? Ти си врязана в сърцето ми. Имам нужда от тебе, както имам нужда от храна и от въздух. Никога не съм се чувствал така досега. Ти си моето сърце, моята душа, моят живот.

— Обичаш ли ме? — повтори Уилоу.

— Да го повтори ли на турски? Или на френски?

— Не, разбирам прекрасно английски.

Тя погледна през прозореца към сипващата се зора; ръцете й го стиснаха отчаяно.

— Времето ни изтича. Може би трябва да ми кажеш какъв е планът ти да ме изведеш оттук.

— Ще те изведе оттук и ще минем по покривите. Конете ни чакат зад оградата на сарая, за да ни откарат до кораба ми. Щом всичко стане както аз го искам, ще пратя вест на Кемал.

Страх оцвети думите на Уилоу.

— По покривите ли?

— Не се бой, любов моя. Двамата с Мустафа умеем да стъпваме добре. Ще се справим прекрасно.

— Ами ако нещо се обърка? Ако Ибрахим прати да ме повикат, преди... — тя преглътна, не можейки да продължи.

— Тогава двамата с Кемал трябва да намерите начин да го измамите. Един или два дни са всичко, което ми трябва, за да задвижа плана си.

— Ще се моля за успеха ти — прошепна Уилоу. — Има ли време пак да се любим?

— Ах, сладка моя, няма нищо по-хубаво от това.

Този път започна да се люби с нея по-бавно, проточвайки удоволствието й, галейки и милвайки я с ръце, уста и език. Когато тя го замоли да свърши, той я вдигна върху себе си, но когато се приготви да влезе във влажния й център с един дълъг тласък, тя се изплъзна и хвана члена му с две ръце. После сниши глава и прокара език нагоре-

надолу по набъбналата му дължина, преди да поеме главичката в устата си и да оближе росата от нея с езика си.

Тарик усети полъха на рая; беше на една ръка разстояние. Силни усещания пулсираха през него, докато Уилоу го дразнеше и засмукваше. Но той не беше от камък и твърде скоро почувства как краят приближава. С дрезгаво проклятие я повдигна, разтвори краката ѝ и полека я спусна върху пулсиращия си член.

Задуши виковете ѝ с устата си, докато водеше и себе си, и нея към върховната, разтърсваща кулминация.

Уилоу спеше в прегръдките на Тарик, докато той наблюдаваше как нощното небе поляка посивява, отчайващо съзнавайки как минава времето. На стълбите се чуха стъпки.

— Принц Тарик, време е — подвикна тихо Кемал отвън. — Господарката Уилоу трябва да тръгва.

— След малко — отговори Тарик.

Вгледа се в Уилоу, съзнавайки, че сега трябва да се разделят за кратко, но не искаше още да я буди. Здравият разум обаче надделя и той тихичко я повика по име.

Уилоу се раздвижи, но не се събуди. Той се наведе и я целуна по устните. Тя се усмихна и отвори очи.

— Сънувам ли?

— Не, любов моя, тук съм и ти си в ръцете ми. Но е време да се връщаш в харема. Кемал те чака.

— Кога ще те видя пак?

— Скоро, обещавам. Позволи ми да ти помогна с ризата и кафтана.

Той надяна двете дрехи през главата ѝ и постави чехлите така, че тя да може да пъхне краката си в тях.

После бързо се облече и я отведе към ходника. Уилоу се обърна към него сломена.

— Ами ако...

Той спря думите ѝ с целувка.

— Не, не мисли за това. Нищо няма да се обърка. Върви. Чакай Кемал да те осведоми кога ще тръгнеш.

Панелът се отвори и той я загледа как слиза по стълбите, а умът му вече предвкусваше деня, когато Уилоу щеше да бъде свободна да решава бъдещето си. Ако искаше да се върне в Англия, той щеше да я откара благополучно до дома ѝ и щеше да тъгува за нея до края на живота си. Но ако пожелаеше да остане с него на Липси, той се закле,

че ще се ожени за нея и ще се откаже от пиратството и от вендетата си срещу Ибрахим.

Когато тя стигна най-долното стъпало, се обърна и му махна. Той също ѝ махна, после панелът се затвори. Пурпурни линии оцветяваха източния хоризонт, когато Тарик се покатери на перилата на балкона и посегна към най-близкия покрив. Започна да прескача уверено от сграда на сграда, за да стигне до стената, която обграждаше сарая, и да се прехвърли през нея. Продавачите вече отваряха сергиите си на пазара, когато той стигна в стаята си в хана „Седемте воала“. Мустафа го следваше отблизо, но без той да разбере.

Внезапно усетил, че го следят, Тарик хлътна в една пресечка. Когато Мустафа мина покрай него, той излезе насреща му.

— Какво правиш?

— Пазя ти гърба.

Тарик изсумтя раздражено.

— Не съм те молил да ме защитаваш.

Мустафа вдигна рамене.

— Където си ти, там съм и аз.

Тарик погледна към небето.

— Патрульът скоро ще излезе. Намери Юсуф и елате да се видим в кафенето по пладне. Знаете в кое. Трябва да действаме бързо, преди Ибрахим да си е спомнил за Уилоу.

Мустафа кимна и изчезна в мъгливата утрин. Тарик продължи към хана. Щом стигна в стаята си, се стовари на леглото за няколко часа много необходим сън.

Завръщането на Уилоу в харема не остана незабелязано. Ума, която спеше леко, беше дочула гласове и реши да види какво става. Това, което видя, когато откряна вратата си и надникна в коридора, я накара да позелене от ревност. Видя Уилоу пред нейната стая, разрошена и изтощена от любовен. Тъкмо се сбогуваше с Кемал. Имаше само една причина някоя от наложниците на Ибрахим да е будна в този утринен час. Очевидно султанът беше повикал английската хурия в леглото си.

Стиснала здраво юмруци, Ума искаше да изкрещи от ярост. Ако Уилоу роди дете на Ибрахим, той ще я направи своя съпруга — положение, към което Ума се стремеше още от мига, когато влезе в харема на Ибрахим. За съжаление, двете кучета пазачи на Уилоу бяха

попречили да погълне билката, която щеше да я направи неспособна да зачене. Ума, дъщеря на паша, смяташе, че само тя от всички наложници на Ибрахим има право на титлата султан хатун.

Красотата на англичанката бледнееше в сравнение с нейното знойно сияние, мислеше Ума. Освен златната коса у Уилоу нямаше нищо забележително. Хитра усмивка изви начупените устни на Ума. Ами ако онази жена бъде лишена от най-красивото си? Ако изгуби косата си, у нея няма да има нищо, което Ибрахим да харесва.

Не подозирайки мрачните кроежи на Ума, Уилоу се изкъпа в хамама на сутринта заедно с другите жени. Опита се да не обръща внимание на мрачните погледи на Ума, въпреки че я гризеше странно предчувствие. Какво е намислила Ума? След любовната си нощ с Тарик Уилоу беше твърде щастлива, за да позволи някой да помрачи настроението ѝ. Скоро щеше да избяга и нямаше да бъде обект на ревността на тази жена.

Какво щеше да стане после, зачуди се тя. Ако Тарик я обичаше, както ѝ призна, щеше ли да се откаже от пиратството заради нея? Щеше ли да се задоволи да бъде съпруг и баща? Изобщо искаше ли да има деца? Щеше ли вендетата срещу Ибрахим да продължи да бъде движещата сила в живота му?

Тези и много други въпроси се въртяха в главата ѝ, наред с отчаянието, че едва ли ще може да постигне мечтата си за изпълнена с любов връзка с Тарик. Нейната култура не позволяваше наложници и няколко съпруги, докато неговата насърчаваше това. Уилоу искаше обвързване и вяност от мъжа, когото обичаше, но нямаше представа дали Тарик мисли така. Не бяха го обсъждали.

Ако има любов, всичко е възможно. Уилоу трябваше да вярва в това.

Али Хара дойде при нея, след като тя излезе от хамама, и я помоли да поговорят насаме. Тя го покани в стаята си.

— Нещо не е наред ли? — запита тя тревожно.

— Внимавай — предупреди я Али Хара. — Ума е намислила нещо. Ревността я разяжда. Тя вярва, че снощи си била в леглото на Ибрахим.

Уилоу се вцепени.

— Какво? Защо ще мисли така?

— Струва ми се, но не знам със сигурност, че е дочула нещо снощи и е предположила, че си била повикана от Ибрахим.

Уилоу пребледня.

— Може да е чула как двамата с Кемал говорим пред вратата на стаята ми рано тази сутрин. Просто му пожелах лека нощ и му благодарих, че е направил възможна срещата ми с Тарик. Ума може да осуети плановете му. Какво да правя?

— Вече предупредих Кемал. Разбрахме се да бдим още по-зорко над тебе, докато не заминеш с принц Тарик. Моля се на Аллах да стане скоро.

— Ще избягаш ли от града с нас? — запита Уилоу.

— Да. Ти съмняваше ли се? Кемал също така изрази желание да напусне. Щом Ибрахим научи, че е помагал на принц Тарик, животът му е застрашен въпреки сегашната му влиятелна позиция.

Той погледна към затворената врата.

— Ще ти нося храната лично, за да не се страхуваш от отрова. Предлагам да стоиш в стаята си, докато не получим известие от принца.

Али Хара се поклони и си тръгна. Уилоу отиде към прозореца и се загледа към градината; няколко наложници се разхождаха наоколо, докато други се изтягаха около езерцето с рибките. Забеляза Ума и разбра, че жената гледа към нея през прозореца. Веднага се отдалечи от острия ѝ поглед.

По-късно, след като довърши обедата си, Уилоу сплете косата си, за да не се разроши, докато спи, и легна. Беше спала много малко предната нощ и само за минути се поддаде на изтощението. Не усети как Ума влиза в стаичката ѝ с чифт остри ножици. Не усети и как ножиците срязаха дългата ѝ плитка.

Тържеството на Ума не трая дълго. Докато държеше плитката на Уилоу вдигната пред очите си, за да я огледа отблизо, Али Хара нахлу в стаята.

— Жено, какво си направила на моята господарка?

Уилоу се събуди със силно трепване, внезапно осъзнавайки шума наоколо си. Панически тръпки препуснаха по гръбнака ѝ, когато разбра какво се е случило. Голямата ръка на Али Хара стискаше китката на Ума, която държеше остри ножици. Тогава Уилоу осъзна

какво държи Ума в другата си ръка и собствената ѝ ръка се стрелна към главата ѝ. Вик се изтръгна от гърлото ѝ.

Косата ѝ я нямаше! Ума я беше остригала, докато е спала. Не беше останало нищо, само крайчето на плитката ѝ. Тя се надигна и се хвърли към Ума. Наложницата се отскубна от Али Хара, вдигайки ръце, за да се запази от яростта на Уилоу. Али Хара пристъпи между двете жени.

— Вещица! — извика Уилоу. — Виж какво ми направи.

Ума се усмихна.

— Без коса моят господар няма какво да ти хареса. — Вдигна дългата плитка на Уилоу и ѝ я хвърли. — На ти! Може би Али Хара ще направи чудо.

Извърна се и избяга навън, заливайки се от смях.

Уилоу вдигна отрязаната плитка, очите ѝ плувнаха в сълзи. Не смееше да погледне в сребърното огледало, страхуваше се от това, което щеше да види там. Сигурно изглежда като изрод.

— Още си красива, господарке — успокои я Али Хара. — Със или без коса, красотата ти няма равна.

Внезапно Кемал нахлу в стаята.

— Какво се е случило? Господарката Ума излетя оттук, сякаш кучета я гонеха по петите.

Уилоу вдигна отрязаната си плитка, не можейки да каже и дума.

— Господарката Ума ли го направи? — запита Кемал.

— Да — отвърна Али Хара. — Влязла в стаята, докато господарката Уилоу спяла.

— Къде беше, когато е станало това? Така ли пазиш господарката си?

Али Хара наведе глава.

— Излязох само за малко, да се облекча. — Закърши ръце. — Не биваше да се случва.

Изведнъж Уилоу се свести. Това не беше краят на света. Косата ѝ щеше да порасне. Можеше да бъде много по-лошо. Ума можеше да забие ножиците в сърцето ѝ.

Изтривайки очи, тя си пое дълбоко дъх.

— Добре съм. Това е само отрязана коса, тя ще порасне. Али Хара беше чудесен, както и ти, Кемал. Не се обвинявайте заради това.

— Все пак господарката Ума ще бъде наказана — обяви Кемал.
— Ще се покае заради греховете си, когато усети бастонадата по стъпалата си. Няма да може да ходи дни наред.

Уилоу трепна.

— Не, Кемал, не я наказвай. Малко жени тук ме харесват. Ако накажеш Ума, това може само да направи враговете ми по-решителни. Хатидже ме ненавижда, харесва Ума. Дано скоро да се махна.

— Ако Аллах желае, ще получим известие от принц Тарик още днес — каза Кемал.

— Ето, вземи я — каза Уилоу, подавайки отрязаната си плитка на Кемал. — Не мога да я гледам.

Кемал наклони глава и я заразглежда с око на познавач. Косата, останала на главата на Уилоу, лишена от тежината си, се виеше в купчина непокорни къдрици. Широка усмивка озари тъмното му лице, разкривайки два реда бели зъби.

— Изглеждаш възхитително, господарке.

Ръцете на Уилоу посегнаха към главата ѝ, но намериха само безпорядък от непокорни къдрици.

— Шегуваш се, Кемал, но във всеки случай ти благодаря. Кемал посегна към сребърното огледало и го вдигна пред очите ѝ.

— Виж се, господарке. Косата сама по себе си не прави жената красива.

Уилоу погледна отражението си в огледалото. Отначало шокът да се види без красивата си дълга коса изкара още сълзи на очите ѝ. Но, от друга страна, се поуспокои. Колкото повече се вглеждаше в шапката от къдрици, толкова повече осъзнаваше, че не е толкова зле, колкото си го беше представяла.

— Кемал казва истината — съгласи се Али Хара. — Красотата ти не е намаляла, господарке.

Уилоу се усмихна през сълзи.

— Мислиш ли, че принц Тарик ще ме хареса така?

— Със сигурност, господарке — отвърна Али Хара.

Уилоу остана в стаята си до края на деня, не искайки да се срещне с наложниците на Ибрахим. Знаеше, че ще бъде осмяна от жените с дълги, пищни коси, и ѝ трябваше време, за да се нагоди към промяната във външността си. Едва след като закуси на следващия ден, тя се осмели да излезе от стаята си.

Уилоу разбра веднага, че Ума е разказала за дръзката си постъпка, защото беше посрещната с хихикания и шепот. Свела ниско глава, тя седна на един диван и се опита да не обръща внимание на подигравките на жените и на презрителните им погледи. За нейна изненада една плаха девойка на име Талия седна до нея.

— Не е толкова зле — увери я тя. — Може би Ибрахим ще бъде очарован.

Уилоу ѝ отправи топла усмивка.

— Искрено се надявам да не бъде.

— Ума не биваше да го прави. Аз бих се страхувала за живота си, ако привлека вниманието на султана — каза тихо Талия. — Още не са ме викали в спалнята му. Но Хатидже ме харесва; може би ще ме пази от гнева на Ума.

Внезапно Талия скочи.

— Ума гледа насам, трябва да тръгвам. Моля те, прости ми.

И избяга сред шумолене на поли.

Ума пристъпи към Уилоу и седна до нея със самодоволна усмивка.

— По-грозна си; отколкото си представях — измърка тя. — Ибрахим ще загуби интерес веднага щом те види.

— Значи си ми направила голяма услуга — отвърна Уилоу. — Много съм ти благодарна.

Ума я изгледа втренчено с отсъстващ поглед, после стана и се отдалечи. Уилоу се усмихна, чувстваше се така, сякаш е спечелила малка битка, ако не и самата война.

След два дни Али Хара каза на Уилоу, че Тарик се е свързал с Кемал чрез Хасан.

— Времето настъпи. Довечера ще те заведе в старите покои на принца — каза Али Хара.

Надеждите на Уилоу надигнаха глава.

— Тарик ще бъде ли там?

— Да, но този път ще те вземе със себе си.

— Ти ще дойдеш ли с нас?

— Да. Щом Ибрахим разкрие, че съм заговорничил с принца, ще ме убие много мъчително.

Уилоу пребледня.

— Може би не бива да опитваме. Ако планът пропадне, някой ще пострада.

— Твърде късно е, господарке. Ще дойда за тебе, след като всички заспят. Облечи тъмен кафтан.

— Ще се моля за успех — каза Уилоу.

Поговориха още няколко минути, без да подозират, че Ума е чула по-голямата част от разговора. Тя беше заподозряла нещо, когато видя Али Хара да влиза в стаята на Уилоу. Имаше прекалено много тайни разговори между евнусите в харема и Уилоу. Ума искаше да разбере какво става зад гърба ѝ, за да опази мястото си в харема.

Когато Али Хара влезе в стаята на Уилоу, Ума го беше последвала и беше долепила ухо до вратата. Макар да не беше чула всяка дума, чу достатъчно, за да научи, че принц Тарик, врагът на нейния господар, е в Истанбул и възнамерява да отвлече Уилоу. Ума не възразяваше срещу заминаването на Уилоу, но ако би могла да помогне на Ибрахим да плени пиратския принц, би спечелила вечната благодарност на султана и дори много повече.

Тя се измъкна, преди Уилоу, и Али Хара да бяха свършили разговора си.

— Ами Кемал? — запита Уилоу. — Ще дойде ли с нас?

— Да, и той иска да се избави от Ибрахим. Ще излезе през портата, защото излизането му няма да породи подозрения. Той често напуска сарая в различни часове. Не се тревожи, господарке, всичко ще бъде наред.

Уилоу си пожела и тя да беше толкова сигурна.

Беше готова и в очакване, когато настъпи полунощ. Беше прекалено възбудена, за да си почива, след като научи, че трябва да напусне харема още тази нощ. Макар че с нетърпение чакаше да бъде най-накрая свободна, не можеше да не се притеснява за бъдещето си. Щяха ли с Тарик да бъдат заедно? Щеше ли той да се ожени за нея и да остави пиратството? Надяваше се да стане така, защото иначе нямаше да го приеме.

Дискретно почукване на вратата внезапно прекъсна мислите ѝ. Вратата се отвори и Али Хара влезе в стаята.

— Време е, господарке. Кемал излезе преди няколко часа. Вечен чака с конете.

Али Хара отиде към тайния панел. Той се отвори и Уилоу се пъхна в ходника; евнухът я последва. Тя се опита да не обръща внимание на тревожното чувство, докато се изкачваше по тясната стълба към покоите на Тарик. Беше толкова близо до свободата, че почти усещаше вкуса ѝ.

Тарик скочи от съседния покрив на балкона и влезе в старата си стая. Мустафа го следваше плътно.

— Още я няма — прошепна Тарик.

— Не се страхувай, принце. Али Хара няма да те предаде. Твоята жена ще дойде скоро.

Моята жена. Усмивка повдигна ъгълчетата на устните на Тарик. Уилоу наистина беше неговата жена.

Шумът от стъпки по тайното стълбище го накара да застане нащрек и той се обърна точно когато панелът се отвори и Уилоу и Али Хара влязоха вътре. С радостен вик Уилоу се хвърли в ръцете му. Той я прегърна силно, после я пусна.

— Готова ли си, любов моя? Уилоу кимна охотно.

— Да, колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тарик се обърна към Мустафа.

— Покажи пътя на Али Хара. Ние с Уилоу ще дойдем в пресечката, където са Юсуф и Кемал с конете.

— По покривите ли ще минем? — запита Уилоу с разтреперани устни.

— Да, любима. Не е толкова трудно, колкото изглежда. Нощта не е толкова тъмна, колкото ми се искаше, но исках да те отведа колкото може по-скоро. Не можех да чакам безлунна нощ.

Взря се в кафтана ѝ.

— Това не върши работа. Трябва да се движиш свободно. — Отиде към гардероба си и извади чифт тъмни панталони и тъмна риза, които беше оставил тук. — Облечи това.

— Ще тръгна сега с Али Хара — каза Мустафа. — Ако поради някаква причина не ви видя да ме последвате, ще се върна за вас.

— Не — възрази Тарик. — Ако се случи нещо непредвидено, трябва да продължиш без нас.

Мустафа и Али Хара се измъкнаха през балконската врата и скоро изчезнаха в нощта. Тарик подаде на Уилоу панталоните и ризата. Загледа я жадно как смъква кафтана и се напъхва в мъжките дрехи.

Когато осъзна, че панталоните няма да се задържат сами, грабна един пискюл от завесата и ѝ го подаде. Едва тогава забеляза остриганата ѝ коса. Обзе го гняв.

— Какво е станало с хубавата ти коса?

Ръката на Уилоу се вдигна към отрязаните къдрици.

— Ума ме острига в пристъп на ревност. Сега няма време за повече обяснения.

Тарик мълчаливо се съгласи. Трябваше да тръгнат... веднага. Гой хвана ръката ѝ и я поведе към балкона, но съдбата се обърна срещу тях.

Вратата се отвори рязко и Ибрахим нахлу в стаята. Група въоръжени еничари се втурнаха вътре след него. Някой вдигна факел и освети Тарик и Уилоу в поза на върховно неверие и отчаяние. Лицето на Ибрахим представляваше изкривена маска на омраза.

— Откъде разбра? — запита Тарик, избухвайки Уилоу зад себе си, за да я защити.

Ибрахим го простреля с убийствен поглед.

— От мои верни хора, нещастнико, и сега ти ще умреш.

— Ума — измърмори Уилоу.

— Хванете ги! — заповяда Ибрахим. — Отведете скъпия ми брат в тъмницата, докато измисля смърт, достойна за него.

Най-напред Тарик, а после Уилоу бяха заловени от еничарите. Нямахме как да избягат.

— Чакай! — извика Тарик, дърпайки се отчаяно, докато го отвеждаха. — Какво ще правиш с Уилоу?

Ибрахим я изгледа презрително.

— Тази жена вече не ме интересува. Прилича на остригана овца. Казаха ми, че нарочно си отрязала косата, за да избегне вниманието ми. Освен това реших, че и тя ще бъде наказана, както и Али Хара, задето е устройвал тайните ви срещи.

— Ако я нараниш, ще отмъстя за нея — заплаши го Тарик.

— Не си в положение да заплашваш — заяви Ибрахим. — Отведете го.

Тарик не преставаше да се бори на всяко стъпало, докато един от еничарите не се умори от съпротивата му и го удари по главата с дръжката на ятагана си.

Уилоу извика и се втурна към него, когато го видя да се отпуска в ръцете на еничарите, но беше задържана насила.

— Само безсърдечно чудовище би убило собствената си плът и кръв — изфуча тя.

Ибрахим се тупна в гърдите.

— Аз съм Ибрахим, владетел на Османската империя. Правя каквото искам. Ако оставя брат си жив, винаги ще се питам кога ли ще удари, за да ми отнеме властта.

— Тарик няма желание да властва. Ти уби брутално всички мъжки наследници на баща си, за да се презастраховаш. Само луд би извършил подобно ужасно деяние.

— Стига! — извика Ибрахим, махвайки рязко с ръка, за да накара Уилоу да замълчи. — Тази жена ме оскърбява. Отведете я в тъмницата заедно с любовника ѝ, но в отделни килии. Нека страдат, преди да сложа край на живота им.

Съпротивата на Уилоу беше бързо сломена от еничарите и те я повлякоха през сарая към една дебела дървена врата. Малцина излизаха живи от зловещото подземие на султанския дворец. Трепкаща светлина от един факел осветяваше празното помещение, където се виждаха няколко врати.

Един страж отвори една от вратите и блъсна Уилоу в една малка, задушна килия. Вратата се затвори; тя беше заключена вътре. В килията цареше непрогледна тъмнина, ако не се смятат ивиците светлина, проникващи през решетките, зазидани в горната част на вратата. Бърз оглед разкри сламеник на пода и неясните очертания на пейка и кофа в един от тъмните ъгли.

— Уилоу... ти ли си?

Гласът идваше от другата страна на стената. Тя се хвърли към решетките.

Тарик? Добре ли си?

— Добре съм, само главата ме боли. А ти?

— И аз съм добре. Какво ще правим?

— Де да знаех.

Нотката на обезсърчение в гласа му беше така неприсъща, че Уилоу едва не се поддаде на собственото си отчаяние.

— Ами Мустафа? Той сигурно е разбрал, че нещо не е наред.

— Знае, но няма как да ни помогне. Сигурна ли си, че Ума ни е издала на Ибрахим? Мислех, че мога да се доверя на Кемал и братовчед му, но може би съм грешал.

— О, не, Кемал е напълно сигурен. Не знам как Ума е научила за нашия план, освен ако не е подслушвала на вратата, докато Али Хара говореше в стаята ми с мене. Питам се защо ли просто не ме остави да си ида. Тогава щеше да се освободи от мене завинаги.

— Сигурно е искала да спечели благоразположението на Ибрахим.

Стъпки отекнаха по стълбите.

— Шшт — предупреди я Тарик. — Някой идва. Махни се от решетките.

Уилоу седна на пейката. Едно лице се появи зад решетките. Беше Ибрахим.

— Покоите ти не са толкова удобни като тези, които заемаше в харема — присмя се той. — Ще искаш да се върнеш там, когато се озовеш под моя коняр. Ако се противиш, той ще те накаже сурово.

— Пусни я! — извика Тарик от килията си.

Ибрахим отиде към неговата килия.

— Нямах властта да ми казваш какво да правя. Не съм толкова безсърдечен, колкото ме смяташ. Можех да заповядам любовницата ти да бъде вързана, пъхната в чувал и хвърлена в морето, но не го направих. Векове наред султаните са използвали този метод, за да се отърват от неверни съпруги и наложници.

Уилоу не успя да сподави едно ахване.

— Имам другите планове за твоята хурия. Ще я подаря на моя коняр. Хабиб е суров мъж с тежка ръка, но тя ще се научи да не му се противопоставя.

Той се засмя.

— Да, добро наказание за глезена жена. Но най-напред обаче ще се насладя на твоята смърт, скъпи братко. Ще помисля ден или два, преди да реша как ще умреш.

Без да престава да се смее, той се обърна и се отдалечи, оставяйки зад себе си тежка завеса от тишина.

— Ще дойде помощ — каза Уилоу с надежда, след като стъпките на Ибрахим заглъхнаха. — Мустафа ще ни спаси.

— Моли се на господ и на Аллах да го направи — каза Тарик. — Сега трябва да си починеш, любов моя.

Тарик добре познаваше Хабиб и по-скоро би видял Уилоу мъртва, преди да стане плячка на звероподобния коняр. Не оплакваше собствената си смърт, а по-скоро жестоката съдба на Уилоу.

Мустафа и Али Хара разбраха какво става в стаята на Тарик, но не можеха да му помогнат. Разбираха, че ако се втурнат да го защитят, вероятно ще бъдат убити, ето защо останаха безшумни на балкона, когато еничарите отведоха Тарик и Уилоу.

— Какво ще правим? — изшептя Али Хара. — Чу Ибрахим. Ще даде моята господарка на коняря и ще прати нашия принц на смърт.

— Нищо не можем да направим без помощ — отвърна Мустафа. — Ще отида веднага на „Отмъщение“ и ще се върна с хората на принца.

Али Хара поклати глава.

— Еничарите са много, а ние сме малко.

— Трябва най-напред да кажем на Кемал и Юсуф какво стана — прошепна Мустафа. — Може би Кемал знае някакъв път до тъмницата, който ние не знаем.

Прехвърляйки се от покрив на покрив, двамата мъже скочиха от стената и стигнаха до една тъмна пресечка близо до сарая, където двама мъже чакаха с няколко коня.

— Къде са? — запита Кемал, когато разбра, че Мустафа и Али Хара са сами.

— Предадени сме — изсъска Мустафа.

— От кого?

— Точно това бих искал да знам.

— Не ме гледай така — предупреди го Кемал. — Мислиш ли, че бих предал нашия принц?

— Не знам какво да мисля — изръмжа Мустафа.

— Може би някой е подслушвал разговора ни — предположи Али Хара.

— Ума — предположи Кемал. — Или тя, или Хатидже. Трябва да се върна веднага в харема.

— Разумно ли е? — запита Мустафа.

— Доколкото разбирам, участието ми в проваленото бягство на господарката Уилоу не е разкрито. Най-вероятно Али Хара е бил

подслушван, когато е говорил с господарката Уилоу в нейната стая. Моето име беше ли споменато в разговора ти с господарката Уилоу, Али Хара?

Али Хара си припомни разговора с Уилоу.

— Да, но може би доносникът не е чул или вече си е бил тръгнал. Твоето име беше споменато само веднъж, в края на нашия разговор.

Кемал се намръщи.

— Въпреки това трябва да се върна. Мустафа ще има нужда от някой в сарая, който да го осведомява.

— Това ще бъде от помощ — съгласи се Мустафа. — Но не и ако животът ти е в опасност.

Кемал се засмя.

— Ибрахим няма да сметне, че един евнух може да бъде толкова дързък, че да вземе участие в такъв план. Оставете вест при Хасан и аз ще направя същото. Молете се на Аллах да намерим начин да спасим принц Тарик и неговата жена.

След това те се разделиха.

Ибрахим излезе от тъмницата и веднага прати да повикат Кемал. Имаше много въпроси без отговор около бягството на Уилоу, за които трябваше да получи обяснение... въпроси, на които само Кемал биха могъл да отговори.

— Викал си ме, господарю? — промълви евнухът, покланяйки се дълбоко пред султана.

— Как е уреждал Али Хара срещите между жената Уилоу и брат ми без твое знание? — изрева Ибрахим. — Ти трябва да знаеш всичко, което става в харема, но аз чух за заговора от Ума.

— Има много интриги в харема, господарю — обясни Кемал. — Ако господарката Ума беше дошла при мене с подозренията си, щях да предприема стъпки, за да прекратя срещите и да те осведомя за присъствието на изменника Тарик в Истанбул. Но тя реши да пренебрегне авторитета ми.

Ибрахим гледа втренчено Кемал цяла минута, като че ли се опитваше да провери достоверността на думите му.

— Никога не си ме лъгал досега, ето защо ще приема твоето обяснение. Но те предупреждавам въпреки това, да упражняваш повече контрол. Благодарение на Ума онова куче Тарик сега е в моята тъмница. Той ще бъде екзекутиран на градския площад след два дни. Колкото до жената Уилоу, моят коняр ще я вземе, след като тя присъства на смъртта на любовника си. — Той махна с ръка. — Свободен си.

Кемал се оттегли. Трябваше веднага за съобщи на Мустафа, макар да се страхуваше, че той почти няма какво да направи, за да спаси принца. Потупа брадичката си и хитра усмивка изви устните му. Ами ако гражданите на Истанбул се вдигнеха на бунт срещу екзекуцията на принц Тарик?

Не беше необходимо много време на Ибрахим, за да реши, че Тарик трябва да бъде обезглавен, и той сметна, че е оправдано това да стане в публично.

Тарик беше разбойник, пират, който беше нападал неговите кораби и беше пречил на корабоплаването му и на морските му операции. Всичко това беше равносилно на държавна измяна.

Великият везир, щом разбра каква съдба се готви за принц Тарик, веднага изрази несъгласието си.

— Милостиви господарю — каза Селим паша, — публичното екзекутиране на твоя брат не е разумно решение. Народът много го уважава.

Ибрахим го простреля с гневен поглед.

— Не мога да си позволя да го оставя жив. Неговата популярност му дава сила.

— Точно така — кимна Селим паша. — Той е смятан за герой от народа, защото по чудо остана жив. Публичната екзекуция може да предизвика бунт.

Ибрахим го накара да замълчи с рязко махване на ръката.

— Ти си много мек, Селим. Моят народ се бои твърде много от мене, за да се разбунтува. — Прониза везира със суров поглед. — Ако откажеш да ми се подчиниш, мога да те сменя. Ако цениш живота си, предлагам да уредиш публичната екзекуция. Ясен ли съм?

Селим паша се преклони пред желанието на Ибрахим.

— Съвършено ясен, господарю. Брат ти ще бъде обезглавен съгласно твоите заповеди.

— Разлепи съобщения — заповяда Ибрахим. — Публичното изпълнение на присъдата ще утвърди авторитета ми пред поданиците и те ще осъзнаят силата ми.

Селим паша се поклони и излезе, оставяйки Ибрахим предоволен от себе си. Най-последно! Беше чакал дълго време, за да прекрати заплахата срещу своята власт от страна на Тарик. Нямаше търпение да види изражението на брат си, когато научеше, че му остават само два дни живот. Всъщност, реши той, най-добре беше да му го съобщи лично.

Тарик седеше мрачен на влажния сламеник, който му служеше за легло, пожелавайки си да може поне още веднъж да прегърне Уилоу — за последен път. Макар да не й го беше казал, знаеше, че скоро ще умре. Беше живял цял живот в сарая и не знаеше да има друг изход от тъмницата освен онзи, през който бяха влезли; бягството беше практически невъзможно.

Поне двамата с Уилоу можеха да общуват, но какво да каже човек, когато не е останала надежда? Всичко, което би могъл да направи, беше да ѝ повтаря, че я обича, и да я насърчи да бъде смела, защото тя щеше да живее, дори ако той умреше.

— Чувам стъпки! — изшептя Уилоу през решетките.

Вероятно моят палач, помисли Тарик. Стъпките спряха пред килията му. Той се надигна бавно и тръгна към вратата.

— На какво дължа това посещение, братко? — изрече провлечено той, когато разпозна Ибрахим в неясната светлина.

— Дойдох да ти кажа, че имаш само два дни да се покаеш за греховете си — изрече злорадо Ибрахим. — Пиратството се наказва със смърт. Ще умреш като предател.

Лек вик се чу от килията на Уилоу. Тарик намери смелостта да се изсмее. Очевидно това не беше реакцията, която Ибрахим очакваше.

— Как можеш да се смееш пред лицето на смъртта?

— Намирам го доста забавно. Дори да не бях пират, щеше да намериш основание да отнемеш живота ми.

— Да, щях, но ти си разбойник и поради това решението е лесно за мен. След два дни ще бъдеш изведен на градския площад, където ще бъдеш екзекутиран. Надявам се да не си прекалено привързан към главата си. Няма измъкване този път, скъпи братко. Ограби последния си кораб.

Извърна се и се отдалечи.

— Не губи надежда — извика Уилоу към Тарик. — Мустафа ще доведе хората от кораба ти.

Тарик въздъхна.

— За мене всичко свърши. Няма достатъчно хора на борда на моя кораб, за да се опитат да ме измъкнат.

— Екзекуцията трябва да бъде публична; може би хората ти ще успеят да те спасят, докато тълпата си събира да гледа. Има много неща, които Мустафа може да направи, за да ти спаси живота.

Не храни напразни надежди, любов моя. Трябва да приемеш неизбежното. Аз го приех.

— Отказвам да приема поражение — извика тя. — И ти не бива да го приемаш.

Тарик се усмихна в мрака. Колко обичаше своята огнена англичанка. Ако тя още хранеше надежди и той щеше да се надява.

— Права си, любов моя. Където има живот, има надежда. Няма да приема поражението, докато главата ми не се отдели от тялото. Мустафа е изобретателен. Може би бог ще му подсказе начин да ни спаси.

Думите на Уилоу се оказаха пророчески. Рано на следващата сутрин великият везир се втурна в спалнята на Ибрахим без предизвестие, с бледо лице и изкривена мантия.

— Какво означава това? — изрева Ибрахим, надигайки се от любимата си наложница Ума.

— Три английски кораба влязоха вчера в пристанището — изрече задъхан Селим паша. — Маркиз Брамстън дойде в сарая с въоръжена охрана преди малко. Настоява за аудиенция от името на кралица Елизабет.

Везирът изгледа остро Ума.

Ибрахим я избута от леглото и посочи към вратата. Ума навлече кафтана си и бързо излезе от стаята. Ибрахим стана и облече една роба.

— Можеш да говориш свободно, Селим.

— Началникът на пристанището помислил, че корабите са дошли да купят провизии, затова не те е осведомил за пристигането им.

Ибрахим поглади брадата си.

— Какво според тебе иска английската кралица от мене?

Селим паша вдигна рамене.

— Има само един начин да разберем, господарю. Не би било разумно да оставяме негова светлост да чака.

— Къде е той сега?

— В залата за аудиенции, но мисля, че частна среща ще бъде най-доброто. Англия е силна нация, с най-мощната флота на света. Не е добре да гневим кралицата или нейния пратеник. Нашите войски са твърде далече сега, за да отваряме война с Англия.

— Много добре, ще дам аудиенция на лорд Брамстън. Придружи го до частната ми зала за аудиенции след половин час. Искам първо да се облека и видът ми да бъде представителен.

След половин час, изкъпан и облечен в разкошни дрехи, Ибрахим чакаше в частната си зала за аудиенции, когато Селим въведе там един изискан джентълмен с посивяла коса. Маркизът се държеше

гордо и благородно, което отиваше на титлата му. Той се поклони леко, острият му зелен поглед беше предпазлив.

— Както вашият велик везир вероятно ви е казал, Ваше величество, аз съм маркиз Брамстън.

— Наистина — отвърна Ибрахим, — рядко виждаме британски военни кораби в нашето пристанище, милорд. Вашата мисия мирна ли е?

— Зависи — отвърна предизвикателно Брамстън. Направи пауза за по-голям ефект. — Ще говоря открито, Ваше величество. Идвам за дъщеря си. Тя беше отвлечена от моя кораб от пирати. Отне ми много време да откроя следите ѝ, но имам сериозно основание да смятам, че Уилоу е била купена за вашия харем.

Очите на Ибрахим се присвиха.

— Какво ви кара да мислите, че дъщеря ви е тук?

— Проследих я до пазара за роби в Алжир и говорих с роботърговеца, който я е продал на вашия агент. Не се съмнявам, че Уилоу е тук, и искам да ми я върнете.

— Заплаха ли долавям в тона ви, лорд Брамстън? — запита сурово Ибрахим.

Брамстън изглеждаше невъзмутим.

— Приемете го както искате. Само не забравяйте, два английски военни кораба освен моя собствен „Бриз“ са насочили оръдията си към града ви. Оръдията могат да нанесат значителни поражения, ако откажете на моята проста молба.

— Дъщеря ви не е идвала в Истанбул — излъга Ибрахим.

— Господарю — прошепна Селим паша на ухото на Ибрахим, — може би трябва да уважите молбата на маркиза. Всеки от тези военни кораби разполага с по четиридесет оръдия. Биха могли да нанесат сериозни вреди на града ни, дори да улучат и сарая. Нашата флота беше разбита от брат ви, а по-голямата част от армията ни не е тук.

— Мислиш ли, че негова светлост ще бъде доволен да научи, че дъщеря му сега е в моята тъмница?

— Сигурен съм, че няма да бъде доволен. Но жената е жива и здрава.

Хитро изражение се изписа на лицето на Ибрахим.

— Може би можем да прехвърлим вината върху принц Тарик. Той наистина задържа жената Уилоу като пленница и я направи своя

курва преди идването ѝ в Истанбул.

— Англичаните не са снизходителни към братоубийството.

— Направих каквото трябваше, за да осигуря султаната за собствените си наследници — отговори Ибрахим.

— Въпреки това, не можем да си позволим война с Англия. Вярвам, че лорд Брамстън ще бъде толкова щастлив да си върне дъщерята, че ще прости отношението към нея. Може би затварянето ѝ в тъмницата няма да стане предмет на разговор, преди бащата и дъщерята да излязат от нашите води.

— Така да бъде — измърмори Ибрахим.

Брамстън стоеше спокоен, докато Ибрахим и великият везир си говореха тихо. Вярваше, че султанът няма друг избор, освен да освободи Уилоу. Брамстън имаше пълната подкрепа на кралица Елизабет и знаеше, че тя ще одобри всичко, което той сметне за необходимо да направи, за да си върне Уилоу.

Накрая Ибрахим се обърна отново към Брамстън.

— Много добре, милорд, признавам, че купих дъщеря ви за моя харем, но тя не е влизала в леглото ми.

Брамстън изпръхтя с видимо презрение.

— Доведете ми я незабавно.

— Ще ви бъде доведена, но не незабавно. Ще приемете ли моето гостоприемство, ще се присъедините ли към мене за една лека закуска?

Брамстън започна да става нервен.

— Това някаква хитрост ли е? Ако е така, обещавам, че ще съжалявате.

— Не — протестира Ибрахим. — Селим паша ще доведе лейди Уилоу, но тя ще иска да се изкъпе и да се облече подходящо за вашата среща. Сам ще се уверите колко добре е била третирана. Елате, милорд — каза той, ставайки. — Ще се оттеглим във вътрешните ми покои, докато Селим паша доведе дъщеря ви.

Уилоу се беше свила на пейката, опряла гръб на влажната стена. Един поднос с изстиваща храна стоеше на масата. Храната не я интересуваше.

Утре Тарик щеше да умре и нейният живот щеше да свърши с него. Неоспоримата истина за тяхната съдба я хвърляше в дълбока мъка.

Разбираше, че е прекалено оптимистично да очаква Мустафа и Али Хара да помогнат по някакъв начин. Почти нищо не можеха да направят. Но въпреки че го знаеше, тя още хранеше надежди за бягство.

Звук от стъпки прекрати отчаянието ѝ мисли.

— Тарик, някой идва! Какво ще искат този път?

— Сигурно главата ми — измърмори той.

Ужасът я разтърси цялата.

— Не! Още не. Моля те, господи, още не.

— Селим паша е — каза Тарик.

Великият везир влезе във външното помещение, придружен от двама еничари. Отиде право към килията на Уилоу, извади ключ и отвори вратата.

— Ела с мене, жено.

— Къде ме водите?

— Султанът реши да те пощади. Възнамерява да те върне на семейството ти.

Уилоу намери думите на Селим паша толкова невероятни, че го помоли да ги повтори. Мълча цяла минута след това, после изпищя от радост.

— Уилоу! Какво става? — извика Тарик.

— Султанът ме връща у дома, при семейството ми! — извика тя.
— Ние сме свободни!

— Не, жено, само ти си свободна. Присъдата на принц Тарик остава в сила.

Щастието се оттече от Уилоу, оставяйки я пребледняла и разтреперана. Защо тя, а не и Тарик?

— Не, не може да бъде! — извика тя, изхвърчайки от килията.
— Отказвам да тръгна без Тарик.

— Уилоу, любов моя, трябва да вървиш. Имаш цял живот пред себе си в Англия.

— Нямам живот без тебе — закле се тя. — Това не може да е краят. Няма да го позволя.

Пресегна се през решетките към Тарик. Той стисна ръцете ѝ и ги поднесе към устните си.

— Върви и бъди щастлива, любов моя! — Пусна я и отстъпи назад.

Тя продължи да стиска решетките. Двамата стражи я откъснаха и я повлякоха навън.

След минути тя, поразена, се намери обратно в харема. Селим паша я предаде под грижите на Кемал и се сбогува на вратата. Когато видя Кемал, Уилоу избухна в сълзи.

— Не плачи, господарке — зауспокоява я той. — Свободна си. Радвай се на щастието си.

— Как да се радвам, когато животът на Тарик ще свърши утре?

— Може би не всичко е изгубено — прошепна евнухът.

Сълзите на Уилоу веднага спряха.

— Какво говориш? Мустафа има ли план да спаси Тарик?

— Не мога да кажа със сигурност, но не бих подценил находчивостта му. Той знае, че принцът ще бъде екзекутиран утре на градския площад. Ако Аллах бъде милостив, Мустафа ще намери начин да спаси нашия принц.

— Защо ме освободиха?

— Не знам. Наредиха ми да се погрижа да се изкъпеш и да се облечеш подходящо. Султанът ще те повика, когато бъде готов за тебе. — Той сбърчи нос. — Ела, господарке, много ти е необходима една баня.

Уилоу последва Кемал в хамама, докато умът ѝ не спираше да работи. Защо я пускат, а Тарик чезне в тъмницата със смъртна присъда? Какво е предизвикало промяната у Ибрахим относно нея?

— Какво правиш тук?

Уилоу изпъшка. Последният човек, когото искаше да види, беше Ума.

— Очевидно, султанът е променил решението си — отвърна тя.

— Лъжеш! Моят господар не може да те понася! — Ума подуши и набърчи нос. — Смърдиш.

Уилоу я бутна настрана.

— И ти щеше да смърдиш, ако беше стояла в тъмницата. Твоите интриги ме пратиха там.

Ума пристъпи заплашително към нея, но Кемал застана помежду им.

— Причини достатъчно неприятности, господарке Ума. Остави господарката Уилоу на спокойствие.

— Връщането ѝ в харема има ли нещо общо с английските кораби в пристанището? — запита Ума.

Уилоу спря на място.

— Английски кораби? Сигурна ли си?

Ума се изпъчи.

— Бях с Ибрахим, когато го осведомиха за пристигането им.

— Татко — прошепна Уилоу.

— Ела, господарке — каза Кемал, хващайки я за ръката. — Трябва да бъдеш готова, когато султанът те повика.

Сърцето на Уилоу преливаше от щастие. Колкото и невъзможно да изглеждаше, баща ѝ беше дошъл за нея, и то съвсем навреме. Как я бе открил? Щеше ли да поиска освобождаването на Тарик, ако тя го помолеше за това? Щеше ли да разбере, че тя обича Тарик и не се срамува от нищо, което се беше случило между тях двамата?

Уилоу позволи на Кемал да я съблече и да я изкъпе, все още зашеметена от учудващия обрат на събитията. Знаеше, че баща ѝ е фаворит на кралицата, и трябваше да знае, че той ще използва тяхното приятелство, за да поиска кораби и хора и да дойде да я спаси. По някакъв начин беше проследил пътя ѝ до харема на Ибрахим.

След като се изкъпа, Хатидже ѝ донесе дрехи, ушити по западна мода.

— Откъде я намерихте? — запита Уилоу, опипвайки тънката материя на скромната зелена рокля. — Изглежда по моя мярка.

— Казаха ми, че английският пратеник я е донесъл — отговори Хатидже. — Един от неговите стражи я дал на страж от двореца и той я донесе, докато ти се къпеше.

— Можеш да излезеш — каза Кемал на Хатидже. Обърна се към Уилоу: — Седни, господарке, и ме остави да ти изчеткам косата. Ако пратеникът наистина е баща ти, ще искаш да изглеждаш добре.

— Баща ми е, Кемал. Знаех си, че ще ме намери. — Докосна подстриганите си къдрици. — Надявам се да ме познае.

— Ако е баща ти, ще те познае — увери я Кемал.

Уилоу въздъхна.

— Надявам се да си прав. И се моля той да има властта да поиска освобождаването и на Тарик.

— Това, което искаш, не е възможно, господарке. Ибрахим иска смъртта на принца и нищо, което баща ти би могъл да каже, няма да го разубеди. — Той е непоколебим.

— Размирици преди екзекуцията може да улеснят бягството му, но не можем да бъдем сигурни, че Мустафа и Али Хара ще успеят да уредят нещо за толкова кратко време.

— Мустафа може и ще спаси Тарик — каза Уилоу с повече увереност; отколкото изпитваше.

Кемал продължи да сресва косата на Уилоу, докато Хатидже не дойде, за да каже, че султанът вика Уилоу в покоите си.

— Аз ще придружа господарката Уилоу — каза Кемал.

Коленете ѝ трепереха, докато Кемал я извеждаше от харема. Двама стражи тръгнаха след тях, но това само подсили нервността ѝ. Ами ако англичанинът не е баща ѝ? Тази мисъл беше непоносима. Трябваше да бъде баща ѝ, сигурно тъкмо той беше дошъл да я отведе у дома.

Вратата на вътрешните покои на Ибрахим се извиси пред нея. Кемал почука. Вратата се отвори незабавно. Уилоу се поколеба един миг, преди да прекрачи прага. Сърцето ѝ едва не спря, когато видя един мъж да става от стола си и да се взира в нея. Вик излезе от устните ѝ; баща ѝ никога не беше изглеждал толкова красив... и пристигнал толкова навреме. Сълзи замъглиха очите ѝ.

— Татко!

Лорд Брамстън и Уилоу се спуснаха едновременно един към друг.

— Дъще!

Уилоу се затича. Брамстън спря на място и протегна ръце. Уилоу се втурна в прегръдките му, сподавяйки едно ридание, когато ръцете му я притиснаха здраво.

— Ти дойде! — изхлипа Уилоу.

— Мислеше, че няма да дойда ли? Отне ми доста време, за да те проследя дотук, но не се отказах. Майка ти почти беше изпаднала в отчаяние, когато ѝ казах, че корабът, който те е откарвал към дома, е бил нападнат от пирати.

Уилоу се отдръпна, взряна в очите на баща си.

— Казал си на мама?

— Да, Спрях в Марсилия, преди да отплавам за Истанбул. Тя настоя да дойде с мене.

— Мама е тук?

— Не в сарая, разбира се, но ни чака на „Бриз“.

— Както можете да видите, дъщеря ви е жива и здрава — каза Ибрахим, прекъсвайки разговора им.

Брамстън се вгледа продължително в дъщеря си и ахна:

— Какво се е случило с красивата ти коса?

Ръката на Уилоу докосна главата ѝ.

— Това е дълга история.

Брамстън махна пренебрежително с ръка.

— Не е важно, скъпа. Искам да те кача на кораба, преди султанът да е променил намеренията си.

Той се обърна към Ибрахим.

— С ваше разрешение, Ваше величество, ще тръгна заедно с дъщеря си.

Ибрахим отпрати суров поглед към Уилоу, после махна с ръка.

— Вземете си я, лорд Брамстън. Тя ми причини само безпокойства.

Брамстън не се забави — поклони се, хвана Уилоу за лакътя и я поведе към вратата и към свободата. Но тя имаше други идеи. Нямахше да тръгне наникъде без Тарик.

— Не, татко, почакай!

Изумен, Брамстън я изгледа озадачено.

— Какво има, Уилоу? Бавенето в двореца не е добра идея.

— Отказвам да тръгна без Тарик.

— Тарик? Кой е Тарик? Защо е важен за тебе?

Ибрахим изсумтя неприязнено.

— Дъщеря ви говори за предателя Тарик, моя брат и неин любовник.

— Какво, по дяволите, казва той? Мислех, че сте купили дъщеря ми за вашия харем. Къде е мястото на брат ви в картината?

— Брат ми е пират, разбойник. Сега е в тъмницата ми и очаква екзекуцията си.

— Татко, моля те, не позволявай да убият Тарик! Не мога да понеса това.

— Онова, което каза султанът, истина ли е, Уилоу? Принц Тарик твой — той се задави от думата — любовник ли е?

Вдигнала високо глава, Уилоу прошепна:

— Обичам Тарик и той ме обича. Ибрахим иска да го убие, за да защити султаната си. Той е убил всичките си братя освен Тарик, който избягал с помощта на майка си и на верните си приятели.

Маркизът поклати глава.

— Изглежда, имаме да обсъждаме много неща — насаме. След като се върнем на „Бриз“, можеш да ми обясниш всичко.

Насочи я към вратата. Уилоу се дръпна.

— Не, татко, няма време! Екзекуцията на Тарик трябва да се състои утре. Отказвам да тръгна без него.

— Опитай се да разбереш, Уилоу. Не мога да се бъркам във вътрешни работи, които не са моя работа или не засягат Англия — обясни той.

— Майката на Тарик е англичанка. Той е половин англичанин. Това не означава ли нищо?

— Твоят принц има майка англичанка?

— Да, татко. Моля те, кажи, че ще помогнеш да бъде запазен животът му. Не искам той да умира.

— Какво си шепнете вие двамата? — изръмжа Ибрахим.

Брадичката на Уилоу се вирна предизвикателно.

— Искам да освободите Тарик.

— Искаш? Ти искаш? Нямах право да исках нищо от мене. Имаш свободата си, сега си върви, преди да съм си променил решението.

— Уилоу, моля те — изрече Брамстън. — Стъпваме на опасна почва.

Уилоу изгледа убийствено Ибрахим.

— Убиец! Тарик не се е провинил в нищо.

Ибрахим скочи на крака.

— Брат ми плякосваше моите кораби, съсипваше търговията ми и те открадна от мене.

Лицето му стана пурпурно, когато насочи пръст към нея.

— Брат ми открадна твоята девственост, която ми принадлежеше по право. Той си спечели смъртта.

— Ти уби братята му. Той просто отмъщаваше за смъртта

— Господарке, успокой се — предупреди я Селим паша. — Ядосваш султана.

— Истина ли са обвиненията на султана, дъще? — запита Брамстън, без да обръща внимание нито на султана, нито на великия везир.

— Да, татко, но Тарик не заслужава да умре. Не можеш ли да направиш нещо?

Брамстън усети отчаянието и болката на Уилоу, но нямаше власт да се намесва във вътрешните работи на Турция. Ако султанът беше отказал да пусне Уилоу, той нямаше да се поколебае да използва оръдията на корабите. Но да иска освобождаването на брата на султана, всеизвестен пират, не беше в неговата власт.

— Съжалявам, скъпа — каза той със съчувствие. — Нямам власт да спра екзекуцията на брата на султана.

— Но, татко, не доведе ли хора, не донесе ли оръжия със себе си? Корабите имат оръдия, нали? Трябва да има нещо, което можеш да направиш.

— Няма такова нещо — изрева Ибрахим. — Селим паша, изпрати ги, преди да съм съжалил за великодушието си.

Брамстън осъзна, че положението излиза от контрол. Обви ръка около разтрепераните рамене на Уилоу и се опита да я отведе. Тя отказа да помръдне, но битката ѝ беше загубена. Брамстън беше решен да отведе дъщеря си, преди Ибрахим да е наредил да ги изхвърлят... или да е приложил насилие. Не искаше нищо да изложи на опасност освобождаването на Уилоу.

— Върви, скъпа. Избухването ти ядосва султана. Нали не искаш да предизвикаме война?

— Но, татко, ти не разбираш.

— Повярвай ми, скъпа, наистина разбирам. Ще го обсъдим на борда на „Бриз“.

Брамстън изведе Уилоу от залата. Ескортът му, който чакаше в коридора, ги последва.

— Нашите кораби ще имат нужда от вода и провизии, преди да отплаваме от пристанището — каза Брамстън на великия везир.

— Ще предам съобщението ви на султана — отвърна Селим паша. — Сигурен съм, че няма да има възражения, тъй като получихте

това, за което бяхте дошли, и възнамерявате да си тръгнете без никакви други усложнения.

Макар че краката на Уилоу се преместваха, тя не помнеше как е излязла от сарая, как е тръгнала по тесните улички на пазара с баща си и със стражите им. Стресна се, когато един мъж се промъкна до нея и я хвана за рамото. Изненаданият ѝ вик привлече вниманието на баща и.

— Ей, ти, какво си мислиш, че правиш? — извика Брамстън.

Уилоу вдигна очи и с радост видя Али Хара.

— Али Хара! — извика тя, трескаво сграбчвайки ръката му. — Тарик ще умре утре, ако не направим нещо! — изрече тя на турски.

— Кой е този мъж, Уилоу? — запита Брамстън.

— Али Хара е приятел на Тарик и мой приятел. Той се опита да ми помогне да избягам, но бяхме предадени.

— Къде можем да поговорим? — прошепна Али Хара на Уилоу, очевидно осъзнавайки любопитните погледи, които привличаха. — Ние с Мустафа видяхме английските кораби да хвърлят котва в пристанището, после Мустафа отиде да доведе „Отмъщение“. Надявахме се баща ти да е на някой от корабите и да е дошъл да те вземе. Знаехме, че султанът ще те пусне, щом баща ти поиска, вместо да предизвиква война. Обсъдихме възможността негова светлост да ни помогне и съставихме план. И двамата искаме да спасим принца, но ни трябва помощ отвън. Баща ти говори ли турски? — Уилоу поклати отрицателно глава. — Ами френски?

Когато тя кимна, Али Хара каза:

— Говоря френски, милорд.

Брамстън отправи към Али Хара дълъг, напрегнат поглед, преди да му заговори.

— Елате на кораба ми с нас. Можем да поговорим насаме там. Но се съмнявам, че има нещо, с което бих могъл да помогна за спасяването на вашия принц.

Възбуда запулсира в Уилоу. Нямаше представа как Али Хара и Мустафа възнамеряват да спасят Тарик, но се замоли дано баща ѝ да се съгласи да им помогне. Ако Тарик умреше, сърцето ѝ щеше да умре заедно с него.

— Ще се срещнем на пристанището — каза тихо Али Хара.

Преди Брамстън да успее да отговори, евнухът се изгуби в оживения пазар.

— Не храни напразни надежди, скъпа — предупреди я Брамстън.
— Съмнявам се, че ще мога да помогна, но ще изслушам Али Хара.
— Благодаря ти, татко. Тарик означава всичко за мене.

Стигнаха до пристанището без произшествия и приближиха до дългия каменен пристан. Лодката, която трябваше да ги откара на кораба, ги чакаше. Али Хара се появи сякаш изневиделица. Брамстън помогна на Уилоу да се качи в лодката, после махна на Али Хара също да се качи. Последва ги заедно с охраната си. Лодката се отдели от кея и се насочи към „Бриз“.

19

Първият човек, когото Уилоу видя, след като се покатери по стълбата и подаде глава над перилата на „Бриз“, беше майка ѝ. Двама моряци ѝ помогнаха да се качи на палубата и тя се озова в майчините си прегръдки.

— Малката ми, добре си, нали?

— Да, мамо, добре съм — изхълца Уилоу.

— Здрава и невредима, нали?

— Много съм добре, мамо. Но Тарик не е.

Брамстън стъпи на палубата.

— Обещах да доведа дъщеря ни жива и здрава, нали, Моник? — каза той, усмихвайки се на събраното си семейство.

— Ти си прекрасен, Робърт, наистина си чудесен. Ще те обичам цял живот заради това.

Главата на Али Хара се показва над перилата. Очите на Моник се разшириха от страх и тя притисна Уилоу до гърдите си.

— Кой е този?

— Али Хара, мамо — обясни Уилоу. — Няма защо да се страхуваш от него. Той се грижеше никой да не ми наврежда по време на пленничеството ми.

Моник изпусна шумна въздишка на облекчение.

— В такъв случай му дължа моята най-дълбока благодарност. Какъв език говори той?

— Говори френски, мамо.

— Какво прави тук Али Хара? — запита Моник на френски.

Брамстън ги поведе към каютата си.

— Ще обясня всичко, любов моя, при затворени врати.

Любов моя? Татко нарича мама своя любов? А тя го гледа така, сякаш го обожаваш. Очевидно, много неща се бяха променили, докато ме е нямало, помисли Уилоу.

Щом се озоваха в тясната каюта, Уилоу и Моник седнаха на леглото, а бащата зае единствения стол. Али Хара остана прав,

очевидно искайки да разкаже всичко и да си върви.

— Много добре, Али Хара — започна Брамстън. — Разкажете ни как вие и приятелите ви планирате да спасите живота на принц Тарик.

— Принц Тарик? — запита Моник. — Кой е принц Тарик и какъв ти е, малката ми?

— Тарик е мъжът, когото обичам, мамо — отвърна Уилоу. — Ще ти разкажа за него, когато останем насаме. Продължавай, Али Хара. Кажи ни как ти и Мустафа възнамерявате да спасите Тарик.

Макар Уилоу да беше сигурна, че майка ѝ няма търпение да я разпита за Тарик, лейди Брамстън обърна вниманието си към Али Хара.

— Ние с Мустафа се бяхме отчаяли, че няма да можем да спасим принц Тарик без чужда помощ, макар да бяхме решени да опитаме — обясни евнухът. — Мустафа възнамеряваше да докара „Отмъщение“ и да използва екипажа, за да се опита да го спаси, макар че имаше много малки шансове да успее. Когато видя английски кораби да влизат в пристанището, предположи, че са дошли за господарката Уилоу, и изведнъж се обнадежди. Мустафа напусна града, а аз дойдох да търся помощ от вас. Мустафа възнамерява да вкара „Отмъщение“ в пристанището. Ще пристигне утре на зазоряване. Екзекуциите обикновено са по пладне, затова очаквам тогава принцът да бъде отведен през пазара към градския площад. Мустафа възнамерява да доведе нашите хора от корабите, за да се смесят с тълпата на градския площад. И в този момент Хасан и неговите приятели ще подбудят тълпата да се противопостави на екзекуцията.

— Смятате ли, че хората ще го направят? — запита Брамстън.

— Ако Мустафа и нашите хора започнат бунт, тълпата ще ги последва. Еничарите няма да успеят и да пазят принца, и в същото време да се справят с тълпата. Докато те потушават размириците, Мустафа ще отвлече принца. С помощ отвън планът ни ще успее.

Брамстън поклати глава.

— Не мога да ангажирам англичани в опасния ви план за спасяване, защото това не е нещо, което моята кралица би простила. Не сме дошли тук да предизвикваме война. Докарах военните кораби и войниците, за да покажа сила и да сплаша султана.

— Татко, моля те, помогни Тарик — замоли се Уилоу.

Брамстън не ѝ обърна внимание.

— Как възнамерявате да отведете вашия принц на кораба му? Няма ли еничарите да ви подгонят?

— Така ще стане и тъкмо тук се нуждаем от помощта ви. Всичко, което искам, е да пратите на брега войници, за да попречат на еничарите да ни последват, когато измъкнем принца. Щом принц Тарик и неговите хора се върнат на борда на „Отмъщение“, вашите войници могат да се разпръснат.

— Толкова малко се иска, татко — осмели се Уилоу. — Няма нужда да отваряш война. Може би войниците просто ще слязат на брега да наблюдават екзекуцията и без да искат, ще допринесат за суматохата, докато Тарик избяга. Еничарите няма да нападнат английски войници, защото ще ги е страх да не предизвикат война.

— Хм-м-м... казах на великия везир, че имаме нужда от вода и провизии, преди корабите да напуснат пристанището. Бих могъл утре да пратя мъжете на брега да купят провизии. Няма да бъдем виновни, ако нашите войници се окажат на пътя на еничарите.

— О, татко, можеш ли... ще го направиш ли?

Али Хара замълча, очаквайки решението на Брамстън. Стиснал ръце зад гърба си, Брамстън се заразхожда из малката каюта. След продължително мълчание той се обърна и застана пред евнуха.

— Моля ви, изчакайте отвън, Али Хара. Искам да поговоря със съпругата си и дъщеря си, преди да взема решение.

Али Хара се поклони и излезе.

— Какво има, татко? — запита Уилоу. — Защо се колебаеш?

— Преди да взема решение, трябва да ти задам един въпрос. Наистина ли обичаш този твой принц?

— Обичаш принц? — ахна Моник.

— От все сърце, мамо — отвърна Уилоу. — Бих направила всичко, за да спася живота му.

— Турски принц?

— Наполовина турски. Майка му е англичанка.

— Твоят принц живее в насилие — изрече Брамстън с обвиняващ тон. — Той е пират и не е особено вероятно да се промени. И е повече турчин, отколкото англичанин, поради възпитанието си. Културните и религиозните различия между неговия свят и твоя свят най-вероятно в крайна сметка ще ви разделят.

— О, татко... — протестира тя.

— Почакай, скъпа. — Той вдигна длан. — Ще помогна да спасят твоя принц, но при едно условие.

— И това условие е...

— Ще се върнеш в Англия с мене и майка си и ще забравиш този пират.

— Да забравя Тарик? О, татко, това, което искаш, е...

— ...не е невъзможно, скъпа. Трудно, може би, но не и невъзможно. Ние с майка ти се помирихме. Липсвал съм й толкова, колкото и тя на мене. Тя се съгласи да се върне в Англия, за да бъдем отново семейство. Ще ти помогнем да забравиш това злощастно приключение. Размисли внимателно, скъпо дете, защото това е единственият начин, по който съм съгласен да помогна на твоя принц. Без моята помощ Али Хара и Мустафа почти нямат надежда за успех.

— Баща ти е прав, скъпа — съгласи се Моник. — Ти познаваш този мъж от много скоро и сте се срещнали при трудни обстоятелства. Вярвай в баща си, той ще направи това, което е най-доброто за тебе.

Уилоу премига, за да сподави напиралите сълзи. Можеше ли да изостави Тарик, ако това е единственият начин да спаси живота му? Беше ли прав баща й? Бяха ли прекалено различни техните два свята, за да бъде успешен съюзът им? Щеше ли Тарик да продължи да води живота на пират, след като бъдеше спасен? Ако станеше така, тя знаеше, че за тях двамата няма да има трайно щастие. Докосна корема си. Искаше своето дете, но дали Тарик го искаше? Щеше ли да се установи на едно място заради нея и бебето им, ако тя го помолеше?

— Дай ми отговор, Уилоу — каза Брамстън. — Знаеш, че те обичам и нямам желание да те наранявам. Не вярвам, че един пират може да те направи щастлива. Мисли внимателно, защото отговорът ти може да му спаси живота.

Тръпка пробяга по цялото тяло на Уилоу.

— Давам ти малко възможности за избор, татко. Искам Тарик да живее и ако трябва да пожертвам щастията си, за да го постигна, така да бъде.

Баща й полека изпусна дъх.

— Направи труден избор, дъще. Поздравявам те за смелостта ти. Отвори вратата и покани Али Хара да влезе.

— Стигнах до решение, Али Хара. Нито военните кораби, нито войниците на борда им ще участват в спасяването, защото нямам

властта да хвърлям армията на кралицата в незаконни действия.

— Татко!

— Позволи ми да довърша, дъще. Какво ще правя със собствения си кораб и с моя екипаж обаче си е моя работа. Утре сутрин ще пратя моряците от „Бриз“ в града да купят провизии. Никой не може да ги обвини, ако се озоват в центъра на драмата, разиграваща се в града. Сигурен съм, че могат да създадат суматохата, която ви е необходима.

— Слава на Аллах — изрече Али Хара. — Ще ви кажа как се стига до крепостта на принца на остров Липси, за да отведете неговата жена при него.

Брамстън изслуша внимателно Али Хара, докато евнухът му даваше координатите. Но не издаде с нищо, че няма намерение да откарва Уилоу на Липси. Планираше да отплава направо за Англия, след като хората му се върнат живи и здрави на „Бриз“.

— Трябва да се върна в града да помогна на Хасан да организира бунта — каза Али Хара, покланяйки се.

Брамстън кимна.

— Ще кажа да ви откарат. Елате, Али Хара.

Уилоу зариди тихо в прегръдките на майка си. Не знаеше как ще живее, ако Тарик изчезне завинаги. За краткото време, което бяха прекарвали заедно, той беше станал нейният свят. Още по-съкрушителна беше мисълта, че ще го изостави, преди да го е видяла или да е говорила с него.

— Не плачи, малката ми — заувещава я Моник. — Баща ти знае кое е най-доброто за тебе. След твоето ужасно изпитание той не може да те остави при един жесток пират. Какво бъдеще би имала с такъв мъж?

— Тарик не е жесток — изхлипа Уилоу. — Бил е принуден да стане пират заради жестокия си брат. Обичам го, мамо.

— Твоят принц би ли могъл да бъде щастлив в Англия? — запита Моник.

Уилоу се вгледа в сърцето си и не можа честно да каже, че Тарик би бил щастлив в Англия. Беше принц в Турция, но щеше да бъде чужденец в Англия. Макар че никога нямаше да бъде беден, миналото му беше такова, че обществото нямаше да го приеме. Въпреки че тя щеше да бъде с него, за да му помогне да се приспособи, той не знаеше

нищо за живота в християнска Англия или как да се държи като джентълмен от висшето общество.

Щеше да бъде нещастен.

Колкото щеше да бъде и тя без него.

Но Уилоу нямаше никакъв избор. Трябваше да се откаже от мъжа, когото обичаше, за да спечели помощта на баща си за освобождаването на Тарик.

— Ние с Тарик се обичаме толкова много, мамо — изхълца тя.

— И двамата ще забравите един за друг след време — предказа Моник. — Той не е от твоя свят. Ще намериш по-подходящ мъж за твоето положение. Зестрата ти е значителна; ще избираш сред много ухажори.

— Тарик е единственият мъж, когото някога ще обичам. Другите мъже бледнеят в сравнение с него.

Уилоу помисли дали да не каже на майка си, че чака дете от Тарик, но реши да премълчи. Майка ѝ щеше да каже на баща ѝ, а той можеше да се разсърди дотам, че да откаже помощта, която беше обещал на Али Хара. Щяха да разберат по-късно, но не и преди Тарик благополучно да стигне в своята крепост.

— Ти си млада — отбеляза Моник. — Ще срещнеш друг мъж.

— Вие с татко бяхте разделени от години. Влюби ли се в друг мъж, докато живеехте далече един от друг?

Моник има приличието да се изчерви.

— Знаеш, че не съм. Нашето положение беше различно.

— Не виждам никаква разлика. Сега сте заедно, нали?

Моник се усмихна.

— Изглежда, пак се влюбих в Робърт. Този път ще останем заедно.

— Радвам се за тебе и татко, мамо, но това не ми помага. Не мога да оставя Тарик, без да му кажа защо трябва да се върна в Англия. Дължа му поне това.

Брамстън се върна в каютата. Погледна подутите очи на Уилоу и петната от сълзи по бузите ѝ и поклати глава.

— Не съм чудовището, за каквото ме мислиш, скъпо дете. Не мога да понеса мисълта да те загубя заради един пират. Може никога повече да не те видим.

Уилоу се опита да възпре напирещите сълзи.

— Знам, че искаш това, което е най-доброто за мене, но да изоставя Тарик без никакво обяснение ще бъде жестоко. Обещах ти и няма да променя намерението си, но трябва да се видя с Тарик, преди да го напусна завинаги.

Брамстън се намръщи.

— Какво предлагаш?

— Когато „Отмъщение“ пристигне утре сутрин, ме откарай там. Щом говоря с Тарик, ще се върна на „Бриз“ и ще отплавам с вас в Англия.

Брамстън разтърси енергично глава.

— В никакъв случай! Каква измама планираш?

— Никаква измама. Сигурно разбираш чувствата ми, татко. Спомням си как беше, когато мама те напусна. Чувстваше се предаден. Дай ми възможност да обясня на Тарик защо не можем да бъдем заедно.

Брамстън отправи многозначителен поглед към съпругата си. Моник вдигна вежди и сви рамене.

— Разбирам какво чувства Уилоу. Тя обича този мъж.

— Знам. Принудих те да вземеш решение, което може да не ти харесва, Уилоу, и съжалявам за това, но ти си дама и заслужаваш подобър живот, отколкото той може да ти даде. Не мога да ти позволя да напуснеш този кораб.

— Ами ако убедя Тарик да се откаже от пиратството и да заживее в Англия? Тогава ще го одобриш ли?

— Турски пират да бъде щастлив в Англия! — възкликна Брамстън.

— Аз... не знам — прошепна Уилоу. — Няма да бъде. Но заслужава обяснение. Моля те, татко, не ми отказвай това. Прати ме на „Отмъщение“, когато пристигне.

— Може да ме смяташ за извънредно суров, скъпа, но все пак не мога да ти позволя да останеш насаме с този твой принц, дори ако опитът да го спасим успее. Може и да не успее, това ти е ясно.

— Ще успее! — изрече Уилоу със свиреп тон.

— Извини ме, скъпа, трябва да се направят някои приготовления. Той целуна съпругата си и дъщеря си и излезе.

Уилоу не спа тази нощ. След като написа бележка до родителите си и я остави в каютата им, тя прекара нощта на палубата, очаквайки

да види светлините на „Отмъщение“. Докато чакаше и наблюдаваше, Уилоу си състави план, който знаеше, че баща ѝ няма да разбере, нито пък ще одобри, но трябваше да направи онова, което ѝ повеляваха сърцето и разумът. Възнамеряваше да спази обещанието, което беше дала на баща си, но трябваше да види Тарик за последен път, преди да го напусне завинаги.

„Отмъщение“ пристигна с настъпването на зората. Корабът застана зад английските военни кораби и хвърли котва. Не вдигна никакъв флаг и остана почти невидим в мъгливата зора. Скоро след това Уилоу видя четири лодки от „Бриз“ да се спускат на вода. Предположи, че моряците отиват на брега, за да помогнат за спасяването на Тарик.

Уилоу изчака вахтения да се обърне и моряците да се заемат с някакви работи, за да се спусне по стълбата в една от лодките, вързани за кораба. Загреба с всички сили, макар и неумело, към „Отмъщение“, благодарейки на бога, че не е далече, иначе никога нямаше да стигне.

Надяваше се баща ѝ да не се ядоса прекадено много, когато намери писмото ѝ. В него тя обясняваше, че той трябва да последва „Отмъщение“ на Липси, където тя ще се качи на „Бриз“ и ще се върне в Англия, както беше обещала.

Точно когато ръцете ѝ вече отказваха, лодката се блъсна в корпуса на „Отмъщение“. Един моряк погледна, нададе вик и спусна стълбата, когато Уилоу даде знак, че иска да се качи на кораба. Изкачването беше трудно, но скоро я издърпаха над перилата и лично Мустафа я приветства на борда.

Тарик се събуди рано — днес бе последният ден от живота му. Опита се да не мисли за смъртта, а за живота... за Уилоу. Макар че тя вероятно вече беше далече от Истанбул, той завинаги щеше да остане с нея духом, макар не и телом. Неговото пожелание за нея беше да си намери добър мъж, когото да обикне, и който на свой ред също да я обича.

Един намусен страж му донесе храната. Неговото последно ядене на тази земя. Стомахът му се разбунтува и той бутна чинията настрана. В средата на сутринта Ибрахим дойде с една жена.

— Помислих, че би ти харесало да познаеш удоволствието за последен път, преди да бъдеш хвърлен в ада — каза султанът. — Азиза ще те задоволи по какъвто искаш начин. Не съм толкова коравосърдечен, колкото ме смяташ, братко.

Тарик се вгледа в прелестната жена, но не почувства никакво желание. Отказваше да оскверни любовта си към Уилоу.

— Не, благодаря ти, братко. Вземи си своята хурия и ме остави на мира.

— Така да бъде — каза Ибрахим. — Гърчи се в ада, Тарик. Няма да присъствам на екзекуцията ти. Не си толкова важен, че да ме накараш да напусна сарая.

— Страхливец! — нападна го Тарик. — Страхуваш се да не би твоят народ да се вдигне срещу тебе и да протестира против екзекуцията ми. — Отправи мрачна усмивка към Ибрахим. — Мъдро правиш, че оставаш зад стените, братко.

— Не се страхувам от никого! — изръмжа Ибрахим. Дръпна Азиза и се отдалечи.

Тарик се отпусна на пода, премисляйки краткия си живот и как би го живял, ако имаше втори шанс. После стражите дойдоха да го отведат. Когато го поведоха през пазара, той почти не осъзнаваше как го следва една непокорна тълпа и се запита защо са се събрали толкова хора за екзекуцията му. Тогава видя — дръвникът и палачът го чакаха на площада.

Гордостта не би му позволила да покаже страх. Вдигнал високо глава, той запази достойнството си, докато вървеше с твърди стъпки към палача. Погледна право към тълпата и това, което видя, го ободри. Много познати лица гледаха към него. Видя Хасан и приятели от предишния си живот в Истанбул. И тогава забеляза Мустафа и някои хора от екипажа на „Отмъщение“. За един кратък миг усети надежда, но тя умря така бързо, както се и появи. Те бяха твърде малко, за да успеят да му помогнат.

Докато го бутаха към палача, се случи нещо странно. Английски моряци изведнъж се оказаха навсякъде, смесвайки с тълпата, която беше дошла да гледа екзекуцията. Тарик загледа смаяно как сред тълпата внезапно се разбушува хаос. Сърдитите гласове се превърнаха във вдигнати юмруци, неразборията прерасна в бунт. Тарик загледа

смаян как хората пробиват кръга от еничари, които се опитваха да ги отблъснат.

Преди да осъзнае какво става, площадът се превърна в кипящо гъмжило от човешки тела. Изпуснали затворника си от очи, еничарите се мъчеха да възстановят реда. Но скоро стана ясно, че водят загубена битка. Палачът залитна назад, когато хората го избутаха далече от Тарик. Тогава Мустафа се озова до него, а мъжете от „Отмъщение“ светкавично ги обкръжиха.

— Насам, принце! — подбутна го Мустафа към пътеката, отворила се като по чудо за тях.

Английските моряци действаха като буфер, докато Тарик и неговите хора се промъкваха през тълпата. Когато шумът се засили, Тарик осъзна, че еничарите са забелязали изчезването му, и се уплаши да не би той и хората му да са обречени.

Тогава стана друго чудо. Английските моряци се прегрупираха и оформиха солидна стена, позволявайки на Тарик и неговите хора да избягат безпрепятствено. Тарик нямаше представа кои е организиран този невероятен бунт, но за минути се видя измъкнат от ревящото множество на площада.

Скоро вече тичаше през криволичещите улички към пристанището и скочи в една от лодките, вързани на кея, докато хората от екипажа му скачаха в друга.

— Английските моряци ни пазят от еничарите — каза Мустафа.

— Къде са Кемал и Али Хара? — запита Тарик.

— Ето ги — посочи Мустафа към двамата мъже, които тичаха по кея.

Веднага щом евнусите стигнаха до тях и си намериха място, двете лодки отплаваха. Останалите ги последваха бързо.

— Надявам се английските моряци да стигнат до кораба си, без загуби някого — каза загрижено Тарик.

— Виж какво става! — извика Мустафа. — Тълпата се събира плътно между еничарите и моряците. Еничарите не могат да ги стигнат. Тълпата прави жив щит, за да помогне на бягството ни.

— Къде е Уилоу? — запита тревожно Тарик.

— На кораба на баща си — отговори Али Хара. — Бащата на твоята жена дойде с достатъчно сили, за да убеди Ибрахим да я освободи. Когато Мустафа видя английските кораби в пристанището,

предположихме, че бащата на господарката Уилоу е дошъл да я спаси, и съставихме план. Трудното беше да убедим лорд Брамстън да ни помогне. Мустафа отиде да доведе „Отмъщение“, а аз говорих с маркиза.

— Изненадан съм, че се е съгласил.

— Не беше лесно — каза Али Хара, — но накрая се съгласи. Казах му как да стигне до Липси, за да ти доведе своята жена.

Тарик помисли, че е толкова вероятно маркизът да откара Уилоу на Липси, колкото и на Тимбукту.

Скоро стигнаха до „Отмъщение“. Тарик се изкатери по стълбата пръв, а хората му го последваха. Всички на борда на кораба ликуваха, мъжете се изредиха да го поздравяват. По волята на господ и на Аллах Тарик беше жив и никой от моряците му не беше ранен. Али Хара и Кемал бяха решили да се присъединят към братството.

Скоро всички мъже и всички лодки бяха на кораба.

— Спуснете платната! — извика Тарик. — Идва отлив и вятърът е с нас. Тръгваме към Липси.

Мустафа пое кормилото. Вятърът плющеше в платната, те се пълнеха и се издуваха, а „Отмъщение“ поляка набираше скорост, оставяйки Истанбул зад себе си. Застанал широко разкрячен на мостика си, Тарик гледаше как корабът му минава през Босфора, а с телескопа следеше движението на „Бриз“.

— Не се бой, господарю, бащата на господарката Уилоу ще ти я доведе — каза Али Хара, отговаряйки на неизречения въпрос на своя принц.

Тарик не беше толкова сигурен. Може би Уилоу нямаше да бъде щастлива да живее на Липси и беше решила да се върне в Англия. Знаеше, че тя заслужава нещо по-добро от съпруг пират; не такъв живот беше предвиждало семейството ѝ за нея. Дори любовта едва ли би могла да хвърли мост между техните два свята.

Перспективата да се пренесе в Англия също не се харесваше на Тарик. Беше достатъчно богат, за да живее охолно заедно с Уилоу до края на дните им в Англия или където пожелаеше тя, но знаеше интуитивно, че английското общество няма да приеме покаял се пират. Нямаше титла и дори лицето му изглеждаше много екзотично за техните представи.

Тарик въздъхна дълбоко. Различието в произхода им ги разделяше непоправимо.

Към него се доближи един моряк.

— Банята ти те очаква, господарю.

Тъмните вежди на Тарик се вдигнаха.

— Като че ли ми четете мислите. Благодаря, Акбар.

Акбар се усмихна, но не каза нищо повече, когато капитанът му се запъти към каютата си. Тарик се зачуди, забелязвайки, че не само Акбар се усмихва. Вдигна рамене и продължи към каютата си, решавайки, че хората му просто се радват да го видят жив и здрав.

Отвори вратата на каютата и влезе вътре, нямайки търпение да се изкъпе. Вонята на тялото му го отвращаваше. Забеляза дървената вана и парата, издигаща се над нея, и се усмихна. Докато стигна до нея, вече беше свалил дрехите си, хвърляйки ги на пода.

Тогава я видя. Замръзна на място, когато тя излезе от сенките в далечния ъгъл на каютата. Прошепна името ѝ и тя се хвърли в прегръдките му с мокро от сълзи лице.

Целуна я и отново позна рая. Тя беше тук, в ръцете му и му се стори, че ще е завинаги.

— Как... — прошепна той само с устни.

— Няма значение. Искях да бъда тук, когато пристигнеш. — Тя отстъпи и погледът ѝ се плъзна по всеки сантиметър от тялото му.

— Добре ли си?

— Както виждаш — жив и невредим, любов моя. Ще ти покажа точно колко съм добре, щом отмия вонята от тъмницата. Докато го правя, можеш да ми разкажеш как се озова тук.

Уилоу нямаше намерение да съсипе повторната им среща, като му каже, че го напуска, че сега е с него само за малко. Щеше да го остави за утре. Ако сега му го кажеше, щеше да го нарани твърде силно, макар че той трябваше да го узнае, преди да стигнат до Липси.

Тарик влезе в коритото и се отпусна, изстенвайки от удоволствие.

— Бях смаян, когато разбрах за английските военни кораби в пристанището — започна той. — Когато Селим паша каза, че ще те върнат у дома ти, предположих, че ще бъде с турски кораб. Нямах представа, че баща ти е пристигнал в Истанбул, за да те вземе, докато Мустафа не ми го каза. Как е успял маркизът да убеди Ибрахим да те

пусне и как успя да накараш баща си да прати моряците си да помогнат за бягството ми?

— Не знам какво е казал татко на Ибрахим, но военните кораби с войници и големи оръдия сигурно са го убедили. Колкото до това, защо той ти помогна да избягаш, казах му, че те обичам и никога няма да му простя, ако ми откаже — сияеща разказа Уилоу. — Али Хара и Мустафа направили план за те спасят, когато видели английските кораби в пристанището и предположили, че са дошли за мене. Али Хара изложи плана си пред татко, а аз го накарах да им помогне.

— Изглежда твърде лесно — промърмори Тарик. — Баща ти няма причини да ме харесва. Аз съм мъжът, който е похитил дъщеря му и е отнел девствеността ѝ.

— Ти си мъжът, когото обичам. Наведи се, да ти изтрия гърба. — Уилоу не искаше да навлиза в подробности точно сега. Бяха заедно с Тарик и само това имаше значение. Искаше го така отчаяно, че ръцете ѝ трепереха, докато прокараваше гъбата по гърба и раменете му.

Когато мина отпред, той хвана ръката ѝ и я отведе надолу между бедрата си. Дъхът заседна в гърлото ѝ. Тялото на Тарик бе в пълна готовност за нея — ликуващо и великолепно в своята мъжка сила.

— Първо се изкъпи — подразни го тя, като се смееше и отстъпваше от ваната.

Ако той забележеше, че сърцето ѝ се къса, трябваше да му каже, че го напуска, а беше още рано за това.

Тарик побърза да се доизкъпе, оставяйки косата си за края. Уилоу взе една кана и започна да излива чиста вода върху главата му, за да отмие сапуна. След това, преди тя да усети намеренията му, той стана от ваната. Цял във вода, той я вдигна на ръце и я отнесе към леглото. Пусна я да стъпи на пода.

Увлечена от ентузиазма му, тя смъкна мокрия си корсаж.

— Виж какво направи.

Тарик се засмя, поклати глава и я опръска с вода.

Уилоу грабна една кърпа и изсуши косата му, но не успя да стигне по-далече от това. Тарик беше толкова жаден за нея, колкото и тя за него. Посягайки към нея, той я съблече бързо, пренебрегвайки копченцата, обсипали цялата предница на роклята ѝ.

— Защо английските жени трябва да носят всички тези слоеве дрехи? — измърмори той, докато смъкваше корсажа по раменете ѝ

заедно с ризата.

После дръпна роклята надолу по ханша ѝ и я вдигна от събралата се в краката ѝ купчина. Вече нестеснявани от никакви дрехи, двамата се стовариха на леглото.

Уилоу целуна устата му, мократа му шия, жадувайки за него толкова силно, че затрепери, усещайки, че всяка изминала минута отнема от времето, когато можеха да бъдат заедно.

— Ела в мен — замоли се тя.

Макар че очите му бяха присвити поради бушуващата в него страст, той си даде време, за да я възбуди както трябва. Близна гърдата ѝ с трепкащи движения върху зърното.

— Още не, красавице.

Уилоу се пресегна, за да докосне гърдите му. Кожата му беше влажна и гореща; мускулите му са свиха под върховете на пръстите ѝ.

Тарик изстена и я притисна до себе си; твърдите ѝ зърна дразнеха гърдите му, чувстваха телата си от лицето до върховете на пръстите. Предчувствие се разля в нея. Тя жадуваше за него, искаше да го почувства още по-близък в себе си. Изви се срещу него, молейки го без думи.

— Още не — изпъшка Тарик. — Искам първо да те вкуся. Плъзна се надолу, обсипвайки тялото ѝ с ласките на езика си, докато не стигна до нежното място между бедрата ѝ.

Тя потръпна, когато почувства пръстите му да разтварят набъбналите ѝ гънки, а после езикът му докосна деликатното съкровище между тях. Пръстите ѝ се забиха в раменете му, когато той започна да облизва с дълги тласъци на езика, които караха тялото ѝ да пулсира в нестихваща наслада.

Уилоу не можеше да спре движението на ханша си, който се надигаше нагоре в неспирни вълни. Ръцете му се плъзнаха под нея, насочвайки ритъма ѝ, докато езикът му нападаше и дразнеше. Тя застена несвързано, когато усещанията се изпреварваха, отнасяйки я нагоре към един непоносим връх.

Изстена в протест, когато Тарик вдигна глава и се изправи.

— Моля те, моля те...

Извивайки кръста си, той влезе в нея. Уилоу извика, податливата ѝ плът се стегна около него. Когато целувките му опариха гърлото и устата ѝ, мъжествеността му проникна още по-навътре във влажния ѝ

център. Той се оттегли почти изцяло навън, после отново навлезе дълбоко, движейки се бавно и равномерно, в дълги тласъци, извор на неизразима наслада.

Тя се стопи около него, започна да се движи ритъма му, посрещайки тласъците му безумно трескаво. Сякаш светът и започваше и свършваше с Тарик. Искаше го, искаше това, само с него, до края на живота си.

Устата му покри нейната, заглушавайки виковете ѝ, докато тя трепереше в ръцете му. Тялото ѝ се разтърсваше от силни спазми, тялото ѝ се стегне около него в неконтролируеми конвулсии. Тарик изстена и хвана ханша ѝ с две ръце, изливайки собствената си страст.

Строполи се върху нея, сърцето му беше толкова преизпълнено с любов, че можеше да се пръсне. По някакъв начин, закле се той, двамата с Уилоу щяха да имат бъдеще заедно. По някакъв начин щяха да намерят място в този широк свят, където да бъдат щастливи един с друг.

Мислите на Уилоу вървяха в друга посока. Въпреки върховния миг тя беше тъжна, защото знаеше, че днешният ден е началото на края. Беше обещала на баща си и гордостта изискваше да спази обещанието си. Това щеше да я съсипе, но като знаеше, че Тарик е жив и е добре, щеше да преживее някак си трудните дни, седмици и години без него. Помисли за детето, което носеше, и се усмихна. Винаги щеше да има малка част от Тарик, която да обича.

Тайната ѝ обаче трябваше да остане само нейна. Ако Тарик знаеше, че носи детето му, щеше да се бори с всички сили да я задържи.

Той се размърда, надигна се на лакти и се втренчи в нея.

— Обичам те, Уилоу. Има много време да решим къде на тази земя ще можем да бъдем щастливи.

Тя не отговори нищо, когато той се отмести от нея и се изтегна на леглото. Нямахше нищо, което да може да му каже.

— Искам да имам деца от тебе — промърмори той срещу косата ѝ. — Искам да прекарам остатъка от живота си с тебе.

Ако Тарик не беше заспал така бързо след искрените си думи, щеше да види как тихи сълзи текат по бузите на Уилоу.

Следващите дни не можеха да бъдат по-идилични за Уилоу. Времето продължаваше да бъде топло и слънчево, а нощите ѝ — препълнени със страст. Но щастието ѝ беше подкопано от това, че щяха да стигнат Липси много преди тя да бъде готова да напусне Тарик. Само трябваше да погледне зад себе си, за да зърне кораба на баща си, който следваше „Отмъщение“. Той сигурно беше побеснял от ярост, когато беше открил, че я няма, и беше прочел бележката ѝ. Беше изненадана, че не е повел със себе си военните кораби, но те се бяха разделили с „Бриз“ и бяха потеглили към Англия.

Когато застана до перилата ѝ се загледа в синьозеленото море, осъзна, че някаква тъмна маса се извисява на хоризонта. Първата земя, която виждаше, накара сърцето ѝ да спре за миг.

— Това там е Липси — каза Тарик зад гърба ѝ.

Тя се облегна на гърдите му, намирайки успокоение в силната опора на тялото му. Ръцете му я обгърнаха и той нежно я целуна по темето.

— Почти стигнахме у дома, любов моя. Радвам се, че баща ти реши да ни дойде на гости. Още не съм му благодарил за участието му в моето спасяване. Надявам се да се възползва от гостоприемството ми за няколко дни, преди да се върне в Англия.

— Казах ли ти, че мама е с него? — засмя се Уилоу.

Тарик я притисна.

— Не ти дадох много време за разговори. Помирили ли са се?

— Да, не е ли чудесно? Знаех, че още се обичат, но и двамата бяха прекалено упорити, за да признаят, че е имало грешки в брака им.

— В нашия няма да има грешки, любов моя. Родителите ти те оставят в добри ръце.

Уилоу се размърда смутено. Времето изтичаше. Тя трябваше да каже на Тарик още тази вечер, че го напуска. Болката от раздялата я съкруши и тя рухна под тежестта ѝ. Ръцете на Тарик се стегнаха около нея.

— Какво става? Лошо ли ти е? Да, прилоша ми до смърт

— Добре съм, но слънцето е малко силно за мене. Може би трябва да се върна в каютата и да си легна.

Тарик я загледа как се отдалечава и страх пролази по гръбнака му. Нещо не беше наред. Всичко беше изглеждало прекрасно, докато Липси не се показва на хоризонта. Той се взря замислено в английския кораб, който го следваше. Интуицията му подсказваше, че има нещо в кораба и пътуващите на него, от което трябва да се бои. Тогава Мустафа се приближи и мислите му се насочиха другаде.

Уилоу се подготвяше мислено за момента, когато трябваше да каже на Тарик, че го напуска. Колкото и трудно да беше, тя щеше да поеме вината за раздялата им. Молеше се да може да го направи, без да се пречупи. Тарик никога не трябваше да узнае колко болезнено беше това за нея.

Следобедът премина в здрач, докато Уилоу се къпеше и се приготвяше за връщането на Тарик. Дори беше помолила корабния готвач да приготви нещо специално за господаря си и да донесе гореща вода в каютата, за да може той да се изкъпе.

Когато Тарик се върна по-късно в каютата, веднага забеляза ваната и отправи към Уилоу благодарна усмивка.

— Ти като че ли знаеш точно от какво имам нужда, красавице.

— Помолих готвача да приготви любимото ти ядене — отвърна Уилоу. — Искам тази вечер да бъде особена.

Тарик я погледна изпитателно.

— Защо? Мислех, че всичките ни вечери са такива.

— Така е, но...

Тя не можа да каже нищо повече, без да избухне в сълзи.

— Нещо не е наред ли, любов моя?

— Трябва да ти кажа нещо, но може да почака.

Помогна му да се съблече, но когато той влезе във ваната, тя се обърна. Не можеше да погледне към него, не можеше да го докосне, като знаеше колко ужасно ще го нарани.

— Изглеждаш разсеяна — забеляза той.

— Мислех за родителите си — отвърна Уилоу, отказвайки да го погледне в очите.

Тарик излезе от ваната, изсуши се бързо и obu шалварите си. После се приближи бос към Уилоу и я обърна към себе си.

— Нещо не е наред. Усетих го по-рано днес. Можеш да ми кажеш, защото така и така ще разбере.

Сълзи запречиха гърлото ѝ, когато се вгледа в любимото лице на Тарик. Каза единственото, за което се сети, за да го разсее:

— Люби ме, Тарик. Веднага... моля те.

Отчаянието в гласа ѝ го обезпокои. Не минаваше нощ, откакто бяха напуснали Истанбул, без да се любят. Понякога се измъкваха посред бял ден и се любеха дълго и бавно в следобедната горещина. Поради някаква необяснима причина Уилоу изглеждаше много напрегната тази вечер.

— Моля те, Тарик — повтори тя, теглейки го към леглото. Настойчивостта ѝ се предаде и на него, подклаждайки страстта му, докато я наблюдаваше как се съблича. Всичките му притеснения и страхове бяха забравени, когато смъкна дрехите си, положи я на леглото и се отпусна до нея. Влезе бързо в нея; тя беше готова за него. Влажната ѝ топлина го обгърна и се склучи около него.

Тя подивя под него, целувайки го, където успееше да достигне... устата, носа, брадичката, врата. Ръцете ѝ се плъзнаха по гръбнака му, за да погалят седалището, докато тялото ѝ се притискаше към него, за да поеме мощните му тласъци. Вече пламтейки, Тарик се зарови дълбоко в нея, силно и бързо, хълбоците му пресрещаха нейните, издигайки и двама им във висините на неописуемата кулминация.

Когато той най-накрая си възвърна способността да диша и да мисли, се надигна на лакти и се взря в лицето ѝ.

— Какво има, Уилоу? Нещо те е разстроило и искам да знам какво е.

Тя сподави едно ридание; Тарик се отмести от нея и я прегърна.

— Кажи ми. Кажи ми какво не е наред и ще се опитам да го поправам. Като те гледам нещастна, сърцето ми се къса.

— Не можеш да го поправиш — изхълца тя. — Никой не може. Не ни е писано да бъдем заедно. Нашите два свята са прекалено различни. Няма да бъда щастлива на Липси, а ти няма да бъдеш добре в Лондон.

— Това не са единствените места на света. Можем да отидем навсякъде. В състояние съм да се грижа за теб, където и да решиш да живеем. Може би предпочиташ Франция или Италия.

Уилоу не спираше да плаче. Така я болеше, че едва не ѝ прилоша. Време беше да каже на Тарик истината или поне нещо, което да я наподобява възможно най-много.

Поемайки си дъх на пресекулки, тя изрече:

— Връщам се в Англия с татко и мама.

Тарик замря. Така затихна, че тя помисли, че не я е чул.

— Чу ли какво ти казах?

— Чух, но думите ти ми отнеха дъха. — Изглеждаше спокоен, прекалено спокоен. — Ще ми обясниш ли?

Устните му едва помръднаха, изричайки:

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не ме обичаш?

— Не, никога! Обичам те! Но понякога любовта не е достатъчна. Искам да бъдеш щастлив. Няма да си на място в моята среда, а аз не бих искала да живея на Липси, докато ти се занимаваш с пиратство.

— Това, което казваш, е, че се срамуваш от мене, че не ми е мястото в твоя свят — каза обвинително Тарик.

— Не това исках да кажа — възрази тя. — Татко... Думите ѝ замряха. Предпочиташе да не намесва баща си. Но Тарик беше твърде проникателен, за да не улови промяната в гласа ѝ.

— Какво баща ти? Той смята, че не съм достатъчно добър за тебе, така ли?

— Татко няма нищо общо с решението ми — излъга тя.

Тарик стана от леглото и започна да се облича с яростни, резки движения.

— Разбирам, много добре разбирам. Баща ти те е убедил да се върнеш в Англия, защото негова светлост не ме иска за зет. Родителите ти вероятно са избрали подходящ съпруг, точно като за тебе; някой, който ще пренебрегне миналото ти, за да сложи ръка на щедрата ти зестра.

Вече напълно облечен, той се обърна към нея.

— Много добре, няма да те моля да останеш с мене. Ако ме обичаше наполовината на това, което аз изпитвам към тебе, нямаше да ме напуснеш.

Той отвори вратата. Преди да излезе, каза нещо, за което знаеше, че ще съжالياва до края на дните си:

— Не си незаменима, нали разбираш. Няма да ми бъде трудно да намеря друга прекрасна жена, която да заеме мястото ти в леглото ми.

Това беше последният път, когато Уилоу видя Тарик, преди да стигнат до Липси. И тогава го беше зърнала само отдалече в деня, когато пристанаха на кея. Беше го наблюдавала как върви по дъската за слизане, без да се обърне назад. Нямаше представа какво ще се случва по-нататък, затова седна в каютата и зачака, прекалено разстроена, за да се помръдне дори. След два часа корабът на баща ѝ хвърли котва в заливчето. Скоро след това на вратата на каютата се почука.

Надявайки се това да е Тарик, Уилоу се спусна към вратата. Лицето ѝ помрачня, когато видя, че е Мустафа. Но какво можеше да очаква след начина, по който се беше отнесла с Тарик?

— Време е да тръгваш, господарке. Баща ти прати лодка за тебе.

Уилоу кимна и последва огромния мъж към перилата. Един моряк спусна стълба за нея.

— Не е прекалено късно да промениш намерението си — каза Мустафа. — Не знам какво се е случило между тебе и моя господар, но съм сигурен, че може да се поправи.

— Не и този път, Мустафа. И двамата знаем, че Тарик нямаше да бъде жив днес без помощта от баща ми. Татко сдържа обещанието си към мене, затова и аз трябва да изпълня своето.

Проницателният поглед на Мустафа се вряза дълбоко в наранената ѝ душа.

— Обещала си да напуснеш принц Тарик в замяна на помощта на баща ти — предположи той.

Пристъп на паника се надигна у нея.

— Не, не стана така!

— Не ме лъжи, господарке, защото виждам в сърцето ти. Обичаш принца толкова, колкото и той тебе. Кажу ми истината.

— Не мога. Истината ще го нарани още повече от лъжата ми. Нека мисли каквото иска за мене. Обещай, че никога няма да споменавам този разговор пред Тарик, Мустафа. Той ще ме забрави след време.

— Никога няма да те забрави — изрече Мустафа, докато ѝ помагаше да се прехвърли през перилата. — Но ако така ти харесва, няма да му кажа нищо. Ти обаче знаеш, че господарят ми не е глупав. Ще се сети след време. Аллах да е с тебе, жено — каза той тихо, докато тя се спускаше по стълбата.

Двама моряци ѝ помогнаха да се настани в леко полюшващата се лодка. Сълзи замъгляваха очите ѝ, когато погледна назад, би се заклела, че вижда Тарик да стои на брега и да я наблюдава как полека се отдалечава. Тя изтри сълзите, за да види по-добре, но него вече го нямаше.

Мустафа намери Тарик да стои замислен в стаята си. Салиха султан беше при него.

— Тя качи ли се на „Бриз“? — запита Тарик, когато Мустафа в стаята.

— Да, господарю.

Тарик погледна през прозореца тъкмо навреме, за да види как платната на „Бриз“ се изпълват с вятър, докато корабът набираше скорост.

— Наистина си отиде — каза той мрачно. — Никога няма да разбера какво стана между нас. Причината да ме изостави ми се струва безсмислена.

Мустафа размени поглед със Салиха султан и се извини. След няколко минути възрастната жена също излезе. Намери го да я чака.

— Какво се е случило? — запита Салиха султан. — Видях в очите на Уилоу любов към моя син. Тарик ми разказа всичко, което се е случило в Истанбул, и аз като него не мога да разбера защо тя го напуска. Никога не съм виждала сина си толкова разстроен.

— Не знам какво е станало, мога само да кажа какво видях. Принцът и неговата жена изглеждаха много щастливи заедно на борда на „Отмъщение“ през последните няколко дни. Бащата на господарката Уилоу, маркиз Брамстън, и неговият екипаж помогнаха за спасението на принц Тарик.

— Изненадана съм, че маркизът се е съгласил да помогне — изрече замислено Салиха султан. — Както разбрах, синът ми е държал Уилоу като пленничка против волята и. Не мога да си представя английски лорд да се съгласи дъщеря му да се омъжи за турски пират.

— Помисли, господарке — каза Мустафа. — Ако ти беше бащата на господарката Уилоу, как щеше да убедиш дъщеря си да се върне с тебе в Англия, като много добре знаеш, че тя обича принц Тарик?

Веждите на Салиха султан се вдигнаха, после рязко се спуснаха надолу.

— О, колко тъжно. Негова светлост е предложил да помогне на Тарик при условие, че Уилоу се върне с него в Англия. Това е... така трябва да е станало!

— Да — потвърди Мустафа.

— Веднага трябва да кажем на Тарик.

— Не, не мисля. Щом гневът му премине, и той ще види нещата като нас. Ако му кажем сега, ще проследи „Бриз“ и ще го нападне, ако корабът откаже да се предаде. Ще загинат хора... може би и неговата жена, ако маркизът влезе в битка с „Отмъщение“.

— Усещам мъката на Тарик под неговия гняв. Не можем да позволим това да се случи, Мустафа.

— Синът ти ще бъде ли щастлив в Англия, господарке?

Салиха султан затвори очи и мислите ѝ се върнаха към живота, който беше водила, преди да стане съпруга на султан. Когато ги отвори, те блестяха много повече от преди.

— Тарик със сигурност би могъл да бъде щастлив в Англия, Мустафа. — Тя изправи рамене. — Ще направя това да се случи.

Лондон, три месеца по-късно

Уилоу седеше на пейката под прозореца в стаята си и се взираше в студения дъжд, който чукаше по стъклото. Потръпвайки, тя придърпа шала по-плътно над закръгления си корем. Не ѝ беше топло още откакто се беше върнала в Лондон. Студът се беше просмукал в душата ѝ и се беше настанил в празнотата дълбоко в сърцето ѝ. Вцепенението на ума и на духа беше станало неин постоянен другар.

Моник беше отгатнала тайната ѝ още преди да стигнат Англия и я беше запитала за състоянието ѝ. Уилоу не беше отрекла бременността си и разбира се, Моник беше казала на баща ѝ. Последвалият скандал беше ужасен. Ако Тарик беше в обсега на маркиза, щеше да се стигне до кръвопролитие.

Нейната бременност беше подновила гнева на баща ѝ заради това, че тя беше напуснала „Бриз“ без неговото разрешение и се беше качила на борда на „Отмъщение“. Но след като видя колко е

разстроена, той изостави тази тема и се примири със състоянието ѝ. Маркизът много обичаше дъщеря си.

Вратата на стаята скръцна и се отвори. Моник влезе вътре.

— Ела да пиеш чай с татко и с мене, малката ми. Седенето насаме и мрачните мисли не са полезни нито за тебе, нито за детето ти.

Уилоу се вгледа унило в майка си.

— Наистина ли се интересуваш от детето ми, мамо?

— Разбира се, малката ми. Робърт също. Моля те, ела при нас.

— Ами ако дойде някой? Вече не мога да крия бременността си под широки рокли.

— Баща ти се погрижи за клюките. Обществото вярва, че си била омъжена във Франция и си загубила съпруга си при ужасен инцидент. Чакаш детето на скъпия си покоен съпруг. Това не е срамно.

— Това е лъжа. Дори думите, с които го казваш — „моят скъп покоен съпруг“, са лъжа.

Моник вдигна рамене.

— Какво значение има, стига името ти да не е очернено? След като детето се роди, ще се покажеш отново в обществото и ще си намериш мъж, достоен за тебе.

— Ох, мамо — въздъхна Уилоу, — защо трябва да правиш живота ми толкова труден? Просто искам да ме оставите на мира. Не искам съпруг. Тарик е единственият мъж, когото някога ще обичам. Вие двамата с татко нямате представа колко го нараних.

Моник се намръщи.

— Грещиш, Уилоу. Твоят принц те нарани много повече, отколкото ти него. Не те ли държеше затворена против волята ти? — Уилоу кимна нерешително. — Не се ли възползва от твоята невинност?

— Не точно — прошепна Уилоу, спомняйки си еротичното му съблазняване.

Моник прегърна дъщеря си.

— Няма значение, малката ми. Ти си у дома, с любимите си хора, където ти е мястото. Детето ти ще бъде толкова скъпо за нас, колкото си и ти. Слез долу и пийни чай с нас. Трябва да ядеш заради себе си и заради бебето. Много си слаба.

Уилоу знаеше, че майка ѝ е права. Тя нямаше особено голям апетит и откакто се беше върнала у дома, изглеждаше бледа и изтощена.

Стана и оправил полите си.

— Много добре. Щом това ще ти е приятно, ще се присъединя към тебе и татко.

Робърт стана, когато Моник и Уилоу влязоха в уютната приемна в дъното на къщата, където обикновено се събираха неофициално, и на устата му се появи радостна усмивка. Хвана ръцете на Уилоу и я отведе към един стол близо до огъня.

— Не можеш да си представиш колко се радвам, че дойде при нас — изрече маркизът. — Прекарваш прекалено много време сама в стаята си. Мрачните мисли не са здравословни.

— Забрави ли колко унил беше, когато мама те напусна? — напомни му Уилоу. — Аз не съм забравила. Седеше умислен месеци наред. Обичам Тарик не по-малко, отколкото ти обичаш мама.

— Не споменавай този пират пред мене — каза остро Робърт. — Ако не беше той, ти нямаше да бъдеш в това състояние, в което си сега. Уилоу сплете пръсти на корема си.

— Обичам детето на Тарик и винаги ще го обичам. Щеше ли да ми позволиш да остана при него, ако знаеше, че очаквам детето му?

— Съжалявам, Уилоу. Нямаше да ти позволя да останеш при твоя принц при каквито и да било обстоятелства. Държа на решението си да спася тебе и детето ти от живот с мъж, обрекъл се на насилието. Сега — каза той по-весело, — да прием чай. Прегладнял съм.

Един прислужник влезе като повикан по магия с подноса, натежал от сандвичи, бисквити и малки сладоледени торти. Моник наля чай и предложи на Уилоу чиния, пълна с храна.

Заговориха за незначителни неща, докато ядяха и отпиваха от чая. Уилоу успя да хапне малко от чинията си и изпи два чаши чай, което много се хареса на родителите ѝ.

Тя наистина не се глезеше; просто беше отчаяно нещастна. Все си спомняше прощалните думи на Тарик и се питаше дали вече не си е намерил жена, която да я замести.

Може би беше намерил повече от една. Коя жена не ли го намерила привлекателен? Уилоу се молеше всяка нощ за него, умоляваше бога да го пази.

Мислите ѝ бяха прекъснати от далечно почукване на входната врата.

— Казахте, че не очаквате никакви посетители — каза тя, хвърляйки неспокоен поглед към вратата на приемната.

Моник я изгледа озадачено.

— Никой от моите приятели не би посмял да излезе в такъв студен ден — отвърна тя, потръпвайки. — За разлика от Франция, човек никога не вижда слънцето в тази мрачна страна.

Робърт я изгледа многозначително.

— О, да, но си струва да бъдеш отново със семейството си — побърза да добави Моник.

Един лакей се появи на вратата.

— Граф Нюкасъл, неговата майка лейди Бриджис и преподобният Фарадей молят да ги приемете, милорд.

Веждите на Робърт се вдигнаха.

— Нюкасъл? Името не ми е познато. Имаше един граф Нюкасъл, но мисля, че почина преди много години без наследници. Поканете ги, Бакстър, и кажете да донесат още чай.

Желаейки да избяга от задължението да води незначителни светски разговори, Уилоу стана.

— Моля да ме извините, искам да се оттегля в стаята си.

Но вече беше твърде късно да се оттегли с грациозен поклон. Графът, майка му и облеченият в черно свещеник чакаха на вратата лакеят да обяви имената им.

— Граф Нюкасъл, лейди Бриджис и преподобният Фарадей — изпя Бакстър.

Въздъхвайки примирено, Уилоу седна пак на стола си, докато баща ѝ приветстваше гостите.

— Страхувам се, че не ви помня, лорд Нюкасъл — изрече Робърт. — Запознавали ли сме се?

— Неофициално — беше отговорът на госта.

Главата на Уилоу се вдигна рязко. Този глас! Познаваше го! Надигна се от стола си.

— Тарик?

Робърт погледна от Уилоу към Нюкасъл с видимо объркване.

Уилоу пристъпи несигурно към госта, после още веднъж, а след това очите ѝ се извиха нагоре и тя започна полека да се свлича към пода.

Нюкасъл стигна до нея моментално и я подхвана още преди да се беше стоварила на килима.

— Какво сте направили с нея? — извика той, а сивите му очи блеснаха яростно.

— Вижте, Нюкасъл — изфуча Робърт, — кой, по дяволите, сте вие?

Лейди Бриджис пристъпи напред.

— Моля, простете ни, че се натрапихме по този начин.

Моник се втурна към Уилоу, започна да я потупва по бузите и да ѝ говори на френски, докато Нюкасъл я полагаше грижовно на дивана и коленичеше до нея. Както се беше страхувал, това, че тя го виждаше сега в Лондон, я потресе и той си пожела да имаше някакъв начин да смекчи шока.

Вгледа се в лицето ѝ. Тя изглеждаше твърде изтощена и прекалено слаба. Погледът му се премести надолу по тялото ѝ и спря внезапно при издутината под полите ѝ. Очите му се разшириха и той изригна проклятие. Тя носеше неговото дете! Защо не му беше казала?

— Ще ми кажете ли, моля ви, какво правите вие тримата тук? — запита рязко маркизът.

Уилоу отвори очи. Посегна и докосна лицето на Тарик.

— Тарик? Ти ли си наистина?

— Да, любов моя.

Той ѝ помогна да се надигне.

— Как... Ти си граф? Не разбирам.

Лейди Бриджис отговори:

— Тарик винаги е бил граф, скъпа. Той наследи титлата на баща ми. Узаконяването отне няколко седмици, но сега Тарик е граф Нюкасъл и може да заеме полагаемото му се място в обществото.

Уилоу изглеждаше объркана.

— Но той вече е принц.

Тарик още беше на колене. Взе ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Принц без принцеса. Ще се омъжиш ли за мене, Уилоу? Ще бъдеш ли моята графиня? Животът ми няма смисъл без тебе.

— Чакайте малко — намеси се решително Брамстън. — Не съм сигурен, че сте подходящ за дъщеря ми.

Тарик го изгледа предизвикателно.

— Отричат ли, че Уилоу носи моето дете?

— Е... мм... не, разбира се, но...

— Тогава съм подходящ за нея — отвърна натъртено Тарик и се обърна към Уилоу. — Ще се омъжиш ли за мене, любов моя? Купих специален лиценз от епископа и доведох преподобния Фарадей да изпълни обряда. Родителите ти са тук, майка ми също, така че няма защо да отлагаме церемонията.

— Може би трябва да оставим младите насаме за няколко минути — предложи лейди Бриджис.

— Не съм сигурен, че трябва — възрази Брамстън.

— Разбира се, че трябва, Робърт — обърна се към него Моник, изпращайки му безмълвно послание. — Уилоу и нейният Тарик трябва да си поговорят. Елате, лейди Бриджис, преподобни Фарадей. Ще пием чай другаде.

Не можейки да проговори, Уилоу просто се взираше в Тарик. Стилно облечен, с подстригана коса, той лесно можеше да мине за член на висшето общество. Макар че външността му се беше променила, отличителните му сиви очи си бяха останали същите. Сега я гледаха загрижено.

Съжалявам, че дойдох така късно, любов моя — обясни Тарик, — но ми трябваша две седмици, за да надвия огорчението си, да си събера ума и да разбера защо ме напусна. Болката си има начини да надвие здравия разум. Едва след като реших да те последвам, майка ми ми каза за титлата, която ме очакваше в Англия.

— Ти наистина си граф — прошепна Уилоу. — Отначало помислих, че е заговор с цел да заобиколиш възраженията на баща ми.

— Да, любов моя, наистина съм граф. Титлата по закон е моя; трябваше само да предявя претенциите си към нея.

— И повече никакво пиратство?

— Тази част от живота ми свърши.

— Възнамеряваш ли да останеш в Англия?

— Ако се согласиш да станеш моя съпруга, няма друго място, където да искам да бъда. — Той опря длан на корема й. — Защо не ми каза за детето ни? Ако не бях дошъл в Англия, нямаше да разбера.

В гласа му се долавяше укор.

— Знаех, че ако ти кажа, никога няма да ме пуснеш. Тържествено обещах на татко, че ще се върна в Англия, ако ти помогне

да избягаш. Той знаеше, че водиш живот, изпълнен с насилие, и се страхуваше за моята безопасност. Научи за детето, когато бяхме на половината път до Англия. Сърдиш ли ми се?

— Ужасно. Но съм и благодарен, че навреме се свестих, за да дойда в Лондон и да се ожена за тебе, преди детето ни да се роди.

Той седна до Уилоу и я прегърна. Целуна я толкова нежно, с такава любов, че тя се почувства виновна заради болката, която му беше причинила. Но той беше жив, а можеше да не е, ако баща ѝ не му беше помогнал.

— Липсваше ми, любов моя. Ще бъде трудно да се приспособя в Англия, но знам, че мога да го направя, щом ти си до мене. Мама изглежда щастлива да е отново в родината си и подновява познанствата си. Те ѝ помагат да се върне обратно в обществото. Скандалът с омъжването ѝ за турския султан отдавна е забравен. — Той се засмя. — Всъщност непрестанно я наобикалят дами от висшето общество, които много искат да научат нещо за живота в харема.

— Салиха султан заслужава щастие — изрече Уилоу, усмихвайки се през радостните си сълзи.

— Името ѝ сега е лейди Елън Бриджис. Салиха султан е титла, която тя вече никога няма да носи, точно както аз смених ранга си на принц с този на граф. Сега съм лорд Тарик Бриджис, граф Нюкасъл. От тебе ще стане изключителна графиня.

Имаше толкова много въпроси, на които Уилоу искаше да получи отговори.

— Къде е Мустафа? Дойде ли в Англия с тебе?

— Мустафа все така е мой най-доверен приятел. Не би си и помислил да ме остави да дойда в чужда страна без него. Ще го видиш отново, когато се преместиш в градската ми къща. Имам и провинциално имение в Кент. Посетих го скоро след като пристигнах в Англия. В момента се обновява. Има голяма детска стая, която съм сигурен, че ще оцениш.

— Али Хара и Кемал придружиха ли те в Англия?

— Пожелаха да останат в Липси и да продължат да се занимават с пиратство под командата на капитан Фауд. Той не може да се върне в Турция, докато Ибрахим е султан.

— Ще ми липсват — каза замислено Уилоу. Отправи му усмивка през сълзи. — Макар и не толкова, колкото ми липсваше ти. След като

се върнах в Англия, нямах нищо освен детето си, заради което да живея. Светлината беше напуснала душата ми.

— Сега съм тук, любов моя. Само кажи думата и преподобният Фарадей ще ни ожени. Имам специалния лиценз, в джоба ми е. Моля те, кажи „да“, Уилоу.

Тя се вгледа в лицето му.

Наистина ли ще можеш да бъдеш щастлив тук? Това не е животът, на който си свикнал.

— Как няма да бъда щастлив? Имам тебе, майка ми е тук, а скоро и детето ни ще ни направи семейство. Имам и кораба си. Смених името му, вече се казва „Лейди Уилоу“ в твоя чест. Състоянието ми ще ни позволи да живееем стилно до края на дните ни, а богатството, което наследих от дядо си, може да бъде държано във фонд за децата ни.

Уилоу докосна лицето му, усмихвайки се през сълзи.

— Никога не съм те питала искаш ли деца.

— От тебе — да. За първи път, откакто се помня, очаквам с нетърпение да стана съпруг и баща. Докато не беше влязла в живота ми, още не бях готов.

Уилоу го изглежда строго.

— Оженим ли се, няма да има наложници или любовници.

Надеждите на Тарик се съживиха.

— Това означава ли, че приемаш предложението ми?

Тя обви ръце около шията му.

— Ще се омъжа за тебе сега, днес, когато кажеш. Бях загубена без тебе.

Той я целуна с отчаян копнеж; Уилоу почувства мощта на любовта му да запълва сърцето ѝ и отвърна със същата искреност.

— Кхм!

Тя погледна над рамото му към отворената врата. Прекъсна целувката и се усмихна на баща си. Той влезе в стаята, следван плътно от Моник, лейди Бриджис и преподобния Фарадей.

— Имахте ли достатъчно време да изгладите различията си? — запита маркизът.

— Ще се оженим, татко — каза Уилоу. — Надявам се да нямаш възражения.

Тарик стана и се обърна към маркиза.

— Обичам дъщеря ви, милорд. Тя няма да страда под моята закрила, можете да разчитате на това.

— А аз ще се погрижа той да удържи на думата си — добави лейди Бриджис.

Брамстън поглади брадичката си.

— Искрено ли се отказвате от пиратството?

— Абсолютно. Причината да стана пират вече не съществува. Отмъстил съм многократно за смъртта на братята си.

— Къде възнамерявате да живеете?

— Ако Уилоу е съгласна, можем да поделяме времето си между провинциалното ми имение в Кент и градската ми къща в Лондон, финансите ми са в идеален ред, мога да осигуря на Уилоу живот, на какъвто е свикнала.

— Какво мислиш, Моник? — обърна се Брамстън към съпругата си.

— Графът сигурно много обича дъщеря ни, щом се е отказал от предишния си живот и се е установил в Англия, Робърт.

— Обичам Уилоу от цялото си сърце. Не можете да ни държите разделени. Тя носи детето ми, което толкова много искам.

— Може ли да кажа нещо? — намеси се свещеникът.

Разбира се, преподобни, изкажете се — съгласи се Брамстън.

— Очевидно вашата дъщеря носи детето на лорд Нюкасъл и няма ли да бъде целесъобразно да се насърчи женитбата им?

— Не съм толкова сигурен — възрази Брамстън. — Искам дъщеря ми да бъде щастлива, но не съм убеден, че Нюкасъл е мъжът за нея.

— Никой друг освен Тарик не може да ме направи щастлива, татко — изрече уверено Уилоу. — Ще се омъжа за него със или без твоето одобрение.

Моник се прокашля.

— Разбира се, че баща ти одобрява, малката ми. Не е ли така, Робърт?

Брамстън се вгледа в Тарик, размишлявайки мълчаливо, преди да реши да отговори.

— Изглежда, спечелихте жените в семейството, Нюкасъл. Макар че все още храня съмнения, имате съгласието ми да се ожените за дъщеря ми.

Свещеникът бръкна в джоба за библията си.

— Ще започваме ли?

— Церемонията може да почака, докато Уилоу се преоблече в нещо по-подходящо — каза Моник.

— Синът ми чака толкова дълго — отвърна лейди Бриджис. — Сигурна съм, че е в състояние да потърпи още малко.

Тарик изпъшка, но не се противопостави на майка си.

След час и петнадесет минути, облечена в морскозелена копринена рокля, която подхождаше на очите ѝ, Уилоу слезе по стъпалата, за да се присъедини към Тарик. Златистите ѝ къдрици бяха вдигнати в красива прическа на темето и увенчани със сватбения воал на майка ѝ, закрепен с диамантена диадема, която беше принадлежала на баба ѝ.

Тарик видя един ангел да върви към него. Тя изглеждаше още по-красива, отколкото първия път, когато пътищата им се бяха пресекли. В онзи съдбовен ден тя беше готова да се бие с него, а зелените ѝ очи хвърляха огън и предизвикателство.

Мислите му се пръснаха, когато тя стигна до него; в изразителните ѝ очи грееше любов. Скоро този ангел, излъчващ огън, щеше да бъде негов и той щеше да я обича, да я пази и да я закриля до края на дните си.

Кратката, но вълнуваща церемония ги съедини в свещен брак. Ако някой беше запитал Брамстън в този момент, дори той щеше да се съгласи, че неговата дъщеря и пиратският принц са родени един за друг.

Прислугата на Брамстън, макар и да нямаше много време, беше приготвила празнично угощение по случай сватбата. Възможно най-скоро след вечерята щастливата двойка напусна дома на семейството на Уилоу. След като прегърна силно родителите си, тя напусна дома на баща си заедно с мъжа, когото беше обещала да обича, да уважава и да почита, докато смъртта ги раздели.

Мустафа ги посрещна в градския дом на Тарик. Приветствената му усмивка ободри Уилоу. Беше ѝ липсвало внушителното му, успокояващо присъствие. След като представи прислугата на новата им господарка, лейди Елън се извини и се оттегли в собствения си апартамент.

— Ще те разведа утре из къщата — каза Тарик. — Нямам търпение да те имам само за тебе си.

Грабна я на ръце и вземайки стъпалата по две, влезе задъхан в голямата спалня.

Уилоу се засмя, когато видя, че леглото е оправено и спалнята е украсена с изобилие на цветя на фона на нежна светлина на свещи.

— Май си бил доста сигурен в себе си?

— Вярвах и се надявах. Обърни се да развържа роклята ти. Изглеждаш ми изтощена. Може би трябва веднага да си легнеш.

Уилоу му се усмихна през рамо.

— Ще си легна само ако и ти си дойдеш. Това е сватбената ни нощ.

Тарик я обърна, смъкна роклята и я освободи от талазите на плата. Погледът му падна върху корема ѝ; издутината изглеждаше по-отчетлива, когато нямаше дрехи да я закриват.

— Искам да се любя с тебе повече, отколкото някога съм искал нещо в живота си — измърмори той, — но пък да не навредя на тебе или на детето ни.

— Любенето ще ме направи извънредно щастлива и съм сигурна, че детето ни няма да възрази — подразни го Уилоу. — Правенето на любов още е допустимо, стига коремът ми да не те отвращава. Мама каза, че някои мъже не искали да докосват жените си, когато са бременни.

Тарик я привлече в прегръдките си и я погали с любов.

— Как можеш да ме отвращаваш, когато моето дете расте в тебе? Да те докосвам и да те любя е удоволствие, от което никога няма да се уморя.

Отнесе я до леглото и я положи на него. Без да откъсва очи от нея, се съблече и я взе в прегръдките си. Докато я любеше с болезнена нежност, целуваше я и я галеше, възбуждаше я и я задоволяваше, Уилоу осъзна, че тяхната любов ще преживее всички препятствия, които съдбата изпречи на пътя им.

Новите им познати щяха да познават Тарик като граф, но в нейното сърце той винаги щеше да си остане нейният любим принц на пиратите.

Издание:

Кони Мейсън. Пиратът принц

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ИК „Ирис“, 2004

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.